

ДЖОШ МАЛЕРМАН

КУТИЯ ЗА
ПТИЦИ

DEJA BOOK

ДЖОШ МАЛЕРМАН КУТИЯ ЗА ПТИЦИ

Превод: Невена Дишлиева

chitanka.info

Случи се изведнъж. Никой не беше подготвен. Внезапно дори един поглед навън обричаше човек на жестока смърт. Там имаше нещо непонятно, нещо безплатно — то моментално поражда ума и провокира самоубийствена ярост. Хората трябваше да затворят очи, за да оцелеят. Ала преди това да се случи, загинаха милиарди... И настана тишина, нарушавана само от птичите песни.

Малори е сред оцелелите. Живее в укрепена къща с Момчето и Момичето. Учи ги да живеят без зрение. Подготвя ги за деня, когато ще напуснат убежището си. Тя излиза навън само за да налива вода от кладенеца в двора. Винаги е със завързани очи, винаги се спъва в неравната почва около него. Наблизо тече река. Там чака лодката — последната надежда. Дошло е времето да тръгнат. Със завързани очи. Предстои им опасно пътешествие в свят, в който един поглед може да ти коства живота...

Кутия за птици е сензационният дебют на Джош Малерман, който вече покорява читателите по целия свят. Романът е сравняван с *Пътят* на Кормак Маккарти — чрез умелото изследване на човешката психика сред апокалиптични събития Малерман дълбае из умовете и душите, на които е отказан достъп до основното ни сетиво: очите.

1.

Малори стои в кухнята, мисли.

Дланите ѝ са влажни. Трепери. Потропва нервно с пръстите на краката си по напуканите плочки на пода. Рано е; слънцето сигурно едва надзърта над хоризонта. Тя наблюдава как оскъдната му светлина придава белезникав нюанс на плътните черни завеси и си мисли:

Това беше мъгла.

Децата спят в дъното на коридора, креватчетата им са защитени с телена мрежа и скрита под черен плат. Възможно е да са я чули преди малко как се свлече на колене в двора. Всеки шум, произведен от нея, ще да е бил уловен от микрофоните и минал през усилвателите, поставени край детските легла.

Поглежда дланите си, които проблясват на светлината на свещта. Да, влажни са. Утринната роса по тях е все още свежа.

Тук, в кухнята, Малори си поема дълбоко дъх, преди да духне свещта. Озърта се в стаичката, погледът ѝ регистрира ръждясалата посуда и напуканите чинии. Кашона, използван вместо кошче за боклук. Столовете, някои от които са привързани с канап. Стените са мръсни. Мръсотия от детски стъпала и длани. Но и по-стари петна. Там, където стените и подът се срещат, мазилката е изгубила цвета си — предишното наситеночервено с времето е покафеняло. Кръв. Килимът в хола също не си помни цвета, въпреки всичките усилия на Малори да го почисти. Няма препарат в къщата, достатъчно силен, за да се справи. Преди цяла вечност Малори напълни кофите с вода от кладенеца и с помощта на сако от стар костюм се залови да изтърка петната из цялата къща. Само че те отказваха да се махнат. Дори уж не толкова упоритите не изчезваха напълно — вярно, само намекваха за предишния си размер, но въпреки това оставаха потресавашо видими. Кашон със свещи прикрива едно петно във вестибюла. Канапето в хола с изместено под странен ъгъл пред две зацапани места, които ѝ приличат на вълчи глави. На втория стаж, точно до стълбите към тавана, има камара вехти дрехи, зад които са скрити морави дируги,

врязани дълбоко в основата на стената. На три метра оттам е най-черното петно в къщата. Тя не използва тази част, в дъното на втория етаж, защото не може да се насили да мине оттам.

Някога това беше приятна къща в приятно детройтско предградие. Някога бе сигурна и подходяща за семейно жилище. Преди няма и пет години всеки брокер би я рекламирал с гордост. Но тази сутрин прозорците са заковани с картон и дъски. Няма течаща вода. На кухненския плот има голямо дървено ведро. Мирише на застояло. Децата не си играят с играчки от магазина. Използват парчета от дървен стол, издялкани във формата на човечета. С нарисувани личица. Шкафовете са празни. По стените няма картини. Под вратата откъм задния двор минават жици, отвеждащи към спалните на първия етаж, където са монтирани усилватели, за да могат Малори и децата да чуват всички звуци, пристигащи отвън. Тримата живеят така. Не прекарват много време извън къщата. Излизат само с превръзки на очите.

Децата никога не са зървали света извън дома си. Дори през прозорците. А Малори не го е виждала повече от четири години.

Четири години.

Не е задължително да вземе решението днес. Октомври в Мичиган. Навън е студено. На децата ще им е трудно да изминат трийсет километра по реката. Може би са все още твърде малки. Ами ако някое от тях падне във водата? Тогава какво би могла да стори Малори, при положение че е с превръзка на очите?

Нещастен случай, мисли си Малори. Какъв ужас. След толкова усилия, при цялата борба за оцеляване. Да загинат при нещастен случай.

Малори се вира в пердетата. Разплаква се. Толкова ѝ се иска да изкрещи на някого. Да поговори с човек, готов да я изслуша. *Не е честно*, това би му казала. *Жестоко е.*

Тя хвърля поглед през рамо към входа на кухнята и коридора, който води към детската стая. Оттатък рамката с махнатата врата малките спят дълбоко под черно парче плат, скрити от светлината, невидими. Не помръдват. С нищо не показват да са будни. Но това не означава, че не я чуват. Понякога, след всичките тези усилия да ги накара да слушат, при цялата важност, която придава на слуха им, Малори има чувството, че чуват дори мислите ѝ.

Може да изчака по-слънчев ден, да е по-топло, да обърне повече внимание на лодката. Може да сподели с децата, да чуе мнението им. Може да дадат смислени предложения. Едва четиригодишни са, но са обучени да *слушат*. Подготвени са да помагат в управлението на лодка, чийто екипаж е със завързани очи. Малори не би могла да предприеме това пътуване без тях. Нуждае се от ушите им. Дали би могла да се възползва и от съвета им? Те са на четири, дали биха могли да я посъветват кога е най-удачно да напуснат къщата завинаги?

Малори се стоварва на един стол и преглъща сълзите си. Босият ѝ пръст продължава да потропва по протрития балатум. Бавно вдига поглед към площадката на стълбището, водещо към зимника. Някога там проведе един разговор с мъж на име Том за мъж на име Дон. Поглежда мивката, където някога Дон оставяше ведрата с вода от кладенеца, цял разтреперан от излизането. Ако се приведе напред, Малори може да види и вестибюла, където Черил приготвяше храната за птиците. А между мястото, където седи сега, и входната врата се намира холът — тих и тъмен, преизпълнен с твърде много спомени за твърде много хора, за да може да ги преглътне.

Четири години, мисли си тя и ѝ иде да разбие с юмрук стената.

Малори е наясно, че четирите години лесно биха могли да станат осем. Осемте бързо ще се изтърколят в дванайсет. И тогава децата ще са пораснали. Големи хора, които никога не са виждали небето. Никога не са поглеждали през прозорец. Как ли биха се отразили на психиката им дванайсет години скотски живот? Ще дойде ли момент, пита се Малори, когато облаците в небето ще станат илюзорни и единственото място, където ще се чувстват у дома си, ще е зад черните превръзки на очите им?

Малори преглъща с усилие и си представя как гледа децата си съвсем сама, докато станат на по тринайсет-четиринайсет.

Дали би се справила? Може ли да продължава да се грижи за безопасността им през следващите десет години? Би ли могла да ги закриля достатъчно дълго, за да могат после те да закрилят нея? И защо? За какъв живот ги пази?

Ти си лоша майка, мисли си.

Задето не намери начин да им покаже необятното небе. Задето не намери начин да ги пусне да тичат на воля в двора, на улицата, из квартала от изоставени домове и съсипани от стоенето на открито

коли. Задето не им позволи дори един път, един-единствен път, да надзърнат навън и да видят как небосклонът почернява и на него внезапно грейват милиони звезди.

Пазиш живота им за живот, който не си струва да се живее.

През пелена от сълзи Малори вижда как завесите продължават да светлеят. Ако навън има мъгла, няма да е задълго. И ако мъглата ще ѝ е в помощ, ако може да скрие нея и децата по пътя до реката, до лодката, то е време да ги буди.

Стоварва длан върху плота на масата, изтрива сълзите.

Става и излиза от кухнята, минава по коридора и влиза в детската.

— Момче! — вика. — Момиче! Ставайте.

В стаята е тъмно. Единственият прозорец е покрит с одеяла, така че светлината, дори когато е най-силна, не може да пробие. Има два дюшека, разположени в двата края на стаята. Над всеки от тях има черен балдахин. Телената мрежа, която сега държи плата, някога служеше за ограда на градинката при кладенеца в задния двор. Но през последните четири години се превърна в броня за защита на децата не от онова, което би могло да ги види, а от онова, което те биха могли да видят. Малори чува раздвижване под плата и коленичи, за да отпусне мрежата, закрепена с пирони, забити в дюшемето. Докато децата надзъртат да я погледнат, сънени и изненадани, тя вече вади от джоба си превръзките им за очи.

— Мамо?

— Ставайте. Веднага. Мама иска да сте бързи.

Децата откликват незабавно. Не мрънкат, не се оплакват.

— Къде отиваме? — пита Момичето.

Малори ѝ подава едната превръзка.

— Сложете ги. Отиваме при реката.

Двамата вземат превръзките и пристягат черния плат върху очите си. Отработили са добре движението. Специалисти — доколкото четиригодишни деца биха могли да бъдат специалисти в нещо. На Малори ѝ се къса сърцето. Та те са деца, би трябвало да са любопитни. Би трябвало да я попитат защо ще ходят при реката точно днес — никога досега не са ходили там.

Само че не го правят, а изпълняват точно каквото им е казано.

Малори все още не слага своята превръзка. Първо трябва да приготви децата.

— Вземи си пъзела — казва на Момичето. — И двамата си вземете одеялата.

Чувства смътно въодушевление. По-скоро някак истерично. Обикаля от стая в стая, търси вещи, дребни предмети, които биха им свършили работа. Изведнъж се усеща ужасно неподготвена. Обхваща я несигурност, все едно къщата и земята под нея са се изпарили и са я оставили безмилостно изложена на външния свят. Но в цялата трескавост на момента се е вкопчила здраво в мисълта за превръзките на очите. Каквито и сечива да вземе, каквито и вещи от домакинството да може да използва като оръжие, тя знае, че превръзките са най-силната ѝ защита.

— Вземете си одеялата! — напомня им, като чува как двете телца се приготвят. После отива при тях в детската, за да им помогне. Момчето, дребничко за възрастта си, но жилаво и силно, истинска гордост за Малори, избира между две блузи, и двете твърде големи за ръста му. Някога са принадлежали на възрастен, който отдавна не е тук. Малори му помага в избора и наблюдава как тъмната му коса потъва в текстила, за да се подаде миг по-късно през деколтето. В цялата си припряност, тя не пропуска да забележи, че напоследък малкият е попораснал.

Момичето, средно на ръст за своята възраст, се мъчи да навлече през главата си рокля — двете с Малори са я ушили от стар чаршаф.

— Времето е студено, Момиче. Не е за рокля.

Момичето се мръщи; русата ѝ коса е рошава, току-що е станала от леглото.

— Ще си сложа и панталон, мамо. А и си носим одеялата.

Малори е обзета от гняв. Не иска да ѝ противоречат. Не днес. Дори Момичето да е право.

— *Без рокли днес.*

Светът навън, пустите молове и ресторанти, хилядите неизползвани автомобили, забравените продукти по бездейните рафтове из магазините — всичко това надвисва над къщата. Всичко им нашепва какво ги очаква.

От един шкаф в стаята в съседство до детската, в дъното на коридора, вади връхна дреха. После излиза от кухнята и знае, че е за

последно.

— Мамо — пресреща я Момичето в коридора. — Да си вземем ли тромбите?

Малори си поема дълбоко дъх.

— Не. Няма да се разделяме. През цялото пътуване.

Докато Момичето се прибира обратно в детската стая, Малори си мисли колко е жалко, мисли си, че тромбите са най-голямото забавление за децата ѝ. Играят си с тях от години. През целия си живот са ги натискали из хола. Силният звук изнервяше Малори. Но не си позволи да им ги вземе. Не ги скри. Дори във вихъра на ранното си, тревожно майчинство Малори разбираше, че в този свят всичко, което кара децата да се смеят, е хубаво.

Дори понякога да плашеха Виктор с тромбите.

О, Малори така тъгува по кучето! В началото — тъкмо бе започнала да отглежда децата сама — мечтите ѝ за това пътешествие по реката включваха и Виктор, порода бордър коли, виждаше го до себе си в лодката. Виктор би я предупредил, ако наблизко има животно. Навярно дори би го прогонил.

— Добре — казва Малори, жилавото ѝ тяло е на прага на детската стая. — Готови сме. Тръгваме.

Понякога, в спокоен следобед или по време на вечерна буря, Малори им споменаваше, че един ден това може да се случи. Да, беше им говорила за реката. За пътуване. Внимаваше да не го нарича „бягство“, защото не би понесла те да си мислят, че водят живот, от който се налага да избягат. Предпочете да ги предупреди, че някоя сутрин ще ги събуди припряно и ще иска да се приготвят да напуснат дома си завинаги. Знаеше, че усещат, когато се колебае, както долавяха пълпещите стъпки на паяк по скрития зад одеяло прозорец. От години държеше в бюфета кесийка с храна — заделена до пълно разваляне, редовно заменяна, периодично допълвана; доказателството на Малори, вещественото доказателство, че един ден наистина би могла да ги събуди, точно както им бе обяснила. *Ето виждате ли*, все едно им казваше, докато нервно оправяше пердетата, *храната в бюфета е част от план.*

И ето че денят дойде. Тази сутрин. Този час. *Мъглата.*

Момчето и Момичето пристъпват напред и Малори застава на колене пред тях. Проверява превръзките на очите им. Завързани са

надеждно. В този момент, докато мести поглед от едното лице към другото, тя осъзнава съвсем ясно, че пътуването най-после е започнало.

— Чуйте ме — стиска ги за брадичките. — Днес ще се качим на лодка, с която ще пътуваме по реката. Може да е доста дълго. И е жизненоважно да изпълнявате всяка моя заповед. Разбрахте ли?

— Да.

— Да.

— Навън е студено. Носите си одеялата. Имате си и превръзките на очите. Друго не ви трябва засега. Разбрахте ли?

— Да.

— Да.

— Никой от двама ви не бива при никакви обстоятелства да маха превръзката от очите си. Направите ли го, ще ви накажа. Разбрахте ли?

— Да.

— Да.

— Нужни са ми ушите ви. Искам и двамата да слушате с цялото си внимание. Докато се движим по реката, трябва да се вслушвате отвъд водата, отвъд гората. Ако чуete животни между дърветата, кажете ми. Разбрахте ли?

— Да.

— Да.

— *Не задавайте* въпроси, които не са свързани с реката. Ти ще седиш най-отпред — потупва тя Момчето. После потупва Момичето. — А ти ще си отзад. Щом стигнем до лодката, ще ви упътя към местата ви. Аз ще съм помежду ви с веслата. Не искам да си говорите от двата края на лодката, освен ако не сте чули шум между дърветата. Или край реката. Разбрахте ли?

— Да.

— Да.

— Няма да спираме за нищо на света. До пристигането в крайната точка. Когато се озовем на мястото, ще ви кажа. Ogладнеете ли, хапнете си от кесията.

Малори допира кесията до опакото на малките им длани.

— Не заспивайте. За нищо на света не заспивайте. Днес имам нужда от ушите ви повече от всякога.

— Ще си вземем ли микрофоните? — пита Момичето.

— Не.

Докато говори, Малори мести поглед от едното лице с превръзка на очите към другото. — Щом излезем от къщата, ще се хванем за ръце и ще тръгнем по пътеката към кладенеца. Ще прекосим полянката сред дърветата зад къщата. Пътеката към реката е обрасла. Може да се наложи за една крачка да се пуснем и ако това се случи, искам и двамата да се хванете за якето ми или един за друг. Разбрахте ли?

— Да.

— Да.

Изплашени ли звучат?

— Слушайте. Отиваме на място, където никой от двама ви не е ходил. Никога не сте се отдалечавали от къщата толкова много. Навън има неща, които биха могли да ви наранят или да наранят мама, ако не ме слушате днес, тази сутрин.

Децата не гъкват.

— Разбирате ли?

— Да.

— Да.

Малори ги е обучила добре.

— Така — казва, а в гласа ѝ затрептяват истерични нотки. —
Тръгваме сега. *В този момент.*

Притиска главиците им към челото си.

После ги хваща за ръцете. Бързо прекосяват къщата. В кухнята треперещата Малори разтърква очи и вади и своята превръзка от джоба си. Привързва я около главата и дългата си тъмна коса. Застива за миг с длан върху дръжката на вратата, която води към пътеката, отвеждала я към безброй кофи вода.

Кани се да остави къщата зад себе си. Осъзнава го и се вълнува.

Когато отваря вратата, хладният въздух нахлува и Малори прекрачва напред, вътрешното ѝ око е замъглено от ужас и възможни варианти за развитие на ситуацията, които са толкова страховити, че не може да ги обсъжда с децата си. Заеква, но в същото време почти крещи.

— Дръжте ме за ръцете. И двамата.

Момчето хваща Малори за лявата ръка. Момичето плъзва мъничките си пръстчета в дясната ѝ.

Със завързани очи, тримата излизат от къщата.

Кладенецът е на двайсет метра от входа. Парченца дърво, някога съставлявали рамки за картини, очертават пътеката. Поставени са за упътване. Двете деца са ги докосвали с върховете на обувките си безброй пъти. Малори им беше казвала, че е единственото лекарство, което някога ще имат. Затова Малори знае, че децата винаги са уважавали кладенеца. Никога не бяха приемали с недоволство молбата ѝ да носят вода с нея. Сега земята около кладенеца се усеща неравна под краката им. Някак неестествена, мека.

— Ето я полянката — казва Малори.

Води децата внимателно. На десет метра от кладенеца тръгва втора пътека. Входът към нея е тесен и се врязва между дърветата. Реката е на сто метра по-надолу. Вече при дърветата, Малори за малко пуска ръцете на децата, за да потърси опипом скътания вход.

— Дръжте се за дрехата ми!

Опипва клоните, докато стигне до дърво със завързан за него потник — точно там е входът. Завърза потника със собствените си ръце преди повече от три години. Момчето се вкопчва за джоба ѝ, а тя усеща как Момичето стиска джоба на брат си. Малори им говори, докато върви, непрекъснато ги пита дали се държат един за друг. В лицето я бодат клони. Но тя не вика от болка.

Скоро стигат до колчето, което Малори е забила в пръстта. Откъртеният крак от кухненски стол стърчи наред пътеката, специално предназначен, за да се спъне тя в него, да се блъсне, да разпознае мястото.

Откри лодката преди четири години, вързана само през пет къщи от нейната. Беше минал повече от месец, откакто за последно ходи да провери, но не се съмнява, че си е там. Все пак ѝ е трудно да не чертае неблагоприятни сценарии. Ами ако някой друг се е добрал до лодката преди тях? Друга жена, подобна на нея, която живее през пет къщи в обратната посока и всеки ден в продължение на пет години е събирала кураж да тръгне по реката. Жена, която също като нея се е препънала по хлъзгавия бряг и е попаднала на същото спасително място — заострения стоманен връх на лодка.

Въздухът щипе драскотините по лицето на Малори. Децата не се оплакват.

Това не е детство, мисли си тя, докато ги води към реката. Изведнъж чува. Преди да е стигнала до кея, чува как лодката се

полюшва във водата. Спира и проверява превръзките на децата, пристяга ги и двете. Повежда малките по дъсчения кей.

Да, мисли си, още е тук. Също като колите, паркирани пред къщата им. И както къщите по улицата са все така празни. Далеч от къщата, извън гората, е по-студено. Звукът на водата е колкото плашещ, толкова и въодушевяващ. Коленичила там, където предположи, че се намира лодката, тя пуска ръцете на децата и опипва за стоманения нос. Върховете на пръстите ѝ го намират първи.

— Момче. — Тя придърпва леденостудения нос на лодката към кея. — Отпред. Качвай се отпред. — Помага му. Щом той се закрепва, тя поема лицето му между дланите си и повтаря: — Слушай. Оттатък водата. *Слушай.*

Казва на Момичето да стои на кея, докато опипом развързва въжетото и внимателно се настанява на средната пейка. Полуизправена, помага на Момичето да се качи на борда. Лодката се заклаща веднъж силно и Малори стиска ръката на Момичето твърде силно. Малката не вика.

Краката им газят листа, клечки и вода. Малори ровичка да напипа веслата, които е приготвила в дясната половина на лодката. Студени са. Миришат на мухъл. Тя ги закрепва в металните скоби. Усеща тяхната сила и мощ, докато с едното отгласква лодката от кея. И тогава...

Вече са в реката.

Водата е спокойна. Но се чуват звуци. Движения сред дърветата.

Малори си мисли за мъглата. Надява се, че са останали скрити по време на бягството. Но мъглата ще се вдигне.

— Деца — казва им задъхана, — *слушайте.*

Най-накрая, след четири години чакане, тренировки и събиране на смелост, за да тръгнат, Малори гребе и се отдалечава от кея, от брега и от къщата, която е предпазвала нея и децата едва ли не цял живот.

2.

Девет месеца преди децата да се родят. Малори живее със сестра си Шанън в скромна квартира, която двете не са ремонтирали. Нанесли са се преди три седмици, въпреки притесненията на техен приятел. Малори и Шанън са интелигентни жени с много контакти, но когато останат насаме, стават доста избухливи — както си пролича още в самия ден, когато си пренесоха багажа.

— Според мен е по-логично аз да взема по-голямата спалня — каза Шанън, застанала на стълбищната площадка на втория етаж. — Все пак моят гардероб е по-голям.

— О, я стига — отвърна Малори, помъкнала щайга от мляко, пълна с непрочетени книги. — Тази стая е с по-хубаво изложение.

Спорът се проточи доста дълго, като сестрите много внимаваха да не се скарат още на първия следобед, за да не излезе, че приятелите и близките им са прави да ги обвиняват в избухливост. Накрая Малори се съгласи да хвърлят ези-тура и спорът приключи в полза на Шанън, но Малори твърдо вярваше, че е нагласено.

Днес обаче Малори не мисли за дразнещите навици на сестра си. Не чисти безропотно след Шанън, не затваря шкафовете и не следва пътеката от пуловери и чорапи, оставена из жилището. Не фучи вътрешно, докато клати глава, пуска миялната или подбутва някой от неразопакованите кашони с багаж на Шанън, тропнат в центъра на хола, където се пречка и на двете им. Малори стои пред огледалото в банята на първия етаж, гола, вторачена в корема си в огледалото.

И преди ти се е случвало да ти прескочи, убеждава сама себе си. Но това не я успокоява особено, защото от седмици ѝ е нервно, съзнава, че трябваше да е по-внимателна с Хенри Мартин.

Черната ѝ коса е дълга до раменете. Устните ѝ са закривени надолу в намръщено и любопитно изражение. Поставя длан върху плоския си корем и бавно кима. Каквито и обяснения да си намира, се чувства бременна.

— Малори! — подвиква Шанън откъм хола. — Какво толкова правиш там?

Малори не отговаря. Застава странично и килва глава. Сините ѝ очи изглеждат сиви на слабото осветление в банята. Отпуска длан върху розовия линолеум на мивката и извива гръб. Опитва се да си глътне корема, сякаш това би могло да е доказателство, че вътре в нея не зрее живот.

— Малори! — провиква се втори път Шанън. — По телевизията дават за нов случай! Нещо става в Аляска.

Малори я чува, но това, което се случва във външния свят, точно в момента не я вълнува особено.

Напоследък интернет е взривен от една история, наречена „Руския случай“. Според слуховете пътник в камион помолил приятеля си, който шофирал, да отбие на заснежена магистрала в покрайнините на Петербург, и го нападнал, откъснал устните му с нокти. След това отнел собствения си живот в снега, като използвал циркуляр, превозван в камиона. Зловеща история, но Малори приписва популярността ѝ на видимо нелогичния начин, по който интернет вдига популярността на произволни събития. После обаче се чу за втори случай. Подобни обстоятелства. Този път в Якутск. На около пет хиляди километра от Петербург. Там майка, която видимо била съвсем нормална, погребала живи децата си в семейната градина, след което отнела собствения си живот с нацърбени парчета посуда. В мрежата изтече и трета история — пак от Русия, само че от Омск, на около три хиляди километра югоизточно от Петербург — която бързо се превърна в една от най-дискутираните теми във всички социални мрежи. Беше придружена и от видео. Малори гледа — толкова дълго, колкото успя да издържи — как мъж с окървавена брада размахва брадва в опити да посече автора на видеоматериала, останал извън кадър. Накрая сполучваше. Но Малори не стигна до тази част. Започна да избягва всячески темата. Но Шанън, по-драматичната от двете сестри, настояваше да направят връзка между страховитите новини.

— Аляска — провиква се от другата страна на вратата. — Това е в Америка, Малори!

Русата коса на Шанън напомня за финландските корени на майка им. Малори повече прилича на баща си: силни, хлътнали дълбоко очи и гладката светла кожа на човек от Севера. Израсли на север, в

полуостровния щат Мичиган, и двете си мечтаеха да живеят по на юг, край Детройт, където си въобразяваха, че кипи от купони, концерти и възможности за работа и има изобилие от мъже.

Последната точка в списъка не се оказа толкова плодотворна за Малори, докато не срещна Хенри Мартин.

— Мили боже! — крещи Шанън. — Явно и в Канада става нещо. Положението звучи сериозно, Малори. Какво правиш там вътре? — Малори завърта кранчето и оставя студената вода да облива пръстите ѝ. Плисва малко върху лицето си. Докато се гледа в огледалото, си мисли за родителите им, които са си в Мичиган. Те не са и чували за Хенри Мартин. Самата тя не му е проговорила нито думичка след единствената им нощ заедно. И въпреки това можеше да се окаже, че е свързана с него за цял живот.

Внезапно вратата на банята се отваря. Малори търси хавлиена кърпа.

— Мамка му, Шанън!

— Чу ли ме, Малори? Навсякъде говорят едно и също. Появяват се предположения, че може да е свързано с нещо, което си видял. Не е ли странно? Току-що чух по CNN, че именно това е общото между всички случаи. Че жертвите са *видели* нещо, преди да нападнат хора и да отнемат собствения си живот. Представяш ли си? А?

Малори се извъръща бавно към сестра си. Лицето ѝ е безизразно.

Хей, Малори, добре ли си? Не ми изглеждаш много добре.

Малори избухва в плач. Прехапва долната си устна. Грабнала е кърпата, но още не се е загърнала. Продължава да стои пред огледалото, сякаш оглежда голото си тяло. Шанън забелязва.

— Леле, мамка му! Да не би да имаш съмнения за...

Малори вече кима. Сестрите пристъпват една към друга в розовата баня и Шанън прегръща Малори, потупва я лекичко по черната коса, успокоява я.

— Добре — казва накрая. — Дай да не изперкваме. Да отидем да купим тест. Така правят хората. Става ли? Не се притеснявай. Бас държа, че половината от тези, дето си купуват тест, в крайна сметка получават отрицателен резултат.

Малори не отговаря. Само въздъхва дълбоко.

— Добре — подканва я Шанън. — Да вървим.

3.

Колко надалеч чува човек?

Гребането със завързани очи се оказва по-трудно, отколкото си го бе представяла Малори. Лодката се блъска в бреговете вече безброй пъти и засяда за по няколко минути. В тези периоди започва да си въобразява как невидими ръце посягат към превръзките, които покриват очите на децата. Пръсти, които се подават от водата, от тинята, където реката и земята се срещат. Децата мълчат — ни дума, ни вопъл. Толкова са търпеливи, че не биха се обадили.

Но колко *надалеч* чува човек?

Момчето помогна да освободят лодката, стана от пейката си и започна да ги оттласква от един потънал в мъх ствол, и сега Малори пак гребе. Въпреки първоначалните неудачи, усеща, че напредват. Това ѝ действа освежаващо. Слънцето вече е изгряло и в короните на дърветата пеят птици. Животни бродят из гъсталака сред близките дървета. Над водата подскачат риби и образуват вълнички, които я изправят на нокти. Всичко това се чува. Но не се вижда.

Откакто са се родили, децата са обучени да разгадават звуците на гората. Докато бяха бебета, Малори пристягаше очите им с тениски и ги носеше при първите дървета. Там, макар да съзнаваше, че са твърде малки, за да разбират какво им казва, им описваше звуците на гората.

Шумолене на листа, казваше. *Дребно животно, вероятно заек*. Без да забравя нито за миг, че може да е нещо далеч по-страшно. По-страшно дори от мечка. В онези дни, а и по-късно, когато децата пораснаха достатъчно, за да са способни да учат, Малори тренира и себе си така, както тренираше тях. Но нейният слух никога нямаше да е добър колкото техния. Беше на двайсет и четири, когато се научи да различава звука от паднала капка и от почукване по стъкло, като се ръководи само по слух. Допреди това основният ѝ източник на информация за света беше зрението. Това означаваше ли, че е лош учител? Когато внасяше листа в къщата и караше децата да познават

със завързани очи кога е настъпила листо и кога го е смачкала между пръстите си — тези уроци бяха ли правилни?

Колко надалеч чува човек?

Тя знае, че Момчето обича риби. Често му хващаше някоя в реката с помощта на ръждясала въдица, пригодена от стар чадър, намерен в избата. Момчето обичаше да наблюдава скоковете на рибите във ведрото от кладенеца, което тя вкарваше в кухнята. Започна и да ги рисува. Малори си спомня как тогава си помисли, че ще ѝ се наложи да им улови всеки звяр на планетата и да го внесе в къщата, за да знаят децата как изглежда. Какво друго би им харесало, ако имаха шанс да го видят? Какво би си помислило Момчето за лисица? За миешца мечка? Дори колите за тях бяха мит, при положение че ги познаваха само от нескопосаните рисунки на Малори. Багажници на коли, храсти, градини, витрини, сгради, улици, звезди. Да, щеше да ѝ се наложи да им пресъздава целия свят. Но най-доброто, което получиха, бяха рибите. И Момчето ги обожаваше. Вече в реката, на фона на всичките плясъци, тя се притесняваше, че любопитството му може да надделее и да понечи да си махне превръзката.

Колко надалеч чува човек?

Малори иска от децата да се вслушват *между* дърветата, *сред* вятъра, край песъчливите брегове, което ги отвежда към цял свят живи същества. *Реката е амфитеатър*, мисли си Малори, докато гребе.

Но също така е и гроб.

Децата са *длъжни* да слушат.

Малори не може да се отърси от страха, че от тъмното към тях ще се протегнат ръце, ще сграбчат децата за главите и нарочно ще смъкнат защитните превръзки от очите им.

Задъхана и плувнала в пот, Малори се моли да е възможно човек да намери пътя към своята безопасност само по слух.

4.

Малори шофира. Сестрите използват нейната кола, форд „Фестива“ от 1999 година, защото в резервоара има повече бензин. Намират се на едва пет километра от къщи, но вече има признаци, че нещата са се променили.

— Виж! — сочи ѝ няколко къщи Шанън. — Има одеяла по прозорците.

Малори се старае да следи разговора, но мислите ѝ непрекъснато се връщат към корема ѝ. Медийният взрив около Руския случай я притеснява, но не приема нещата толкова сериозно, колкото звучат в ушите на сестра ѝ. Други в мрежата, също като Малори, са по-скептични. Тя е чела блогове, особено един, наречен „Глупави хора“, където се публикуват снимки на хора, вземащи предпазни мерки, а под снимките — смешни надписи. Докато Шанън ту сочи нещо през прозореца, ту си закрива очите, Малори си мисли за една такава снимка. Показваше жена, която закрива прозорец с одеяло. Текстът под снимката гласеше: „Скъпи, какво ще кажеш да си преместим леглото ей тук?“.

— Представяш ли си? — казва Шанън. Малори кима безмълвно. Извърща се наляво. — Хайде де — продължава сестра ѝ. — Няма как да не признаеш, че става интересно.

Част от Малори се съгласява. Наистина е интересно. По тротоара минават мъж и жена, притиснали вестник до слепоочията си. Някои от шофьорите са насочили огледалата за обратно виждане към тавана. Без да влага емоция, Малори се пита дали това са признаците, че в едно общество има нещо ненаред. И ако е така, какво е то?

— Не разбирам — казва Малори, отчасти в опит да разсее мислите си, отчасти поради възбуден интерес.

— Какво не разбираш?

— Мислят си, че не е безопасно да гледаш навън? Да гледаш изобщо нанякъде?

— Да — кима Шанън. — Точно това си мислят. Нали това ти казвам.

Според Малори Шанън винаги си е падала по драмата.

— Хм, звучи идиотско. Я го виж онзи!

Шанън поглежда в посоката, накъдето сочи Малори. После отвърща глава. Мъж в делови костюм върви с бял бастун за незрящи. Очите му са затворени.

— Никой не го е срам да се държи така — продължава Шанън, забила поглед в обувките си. — Толкова е откачено.

Щом паркират пред дрогерия „Стокъли“, Шанън вдига длан да закрие очите си. На Малори ѝ прави впечатление, после поглежда през паркинга. Останалите правят същото.

— Какво те притеснява, че може да видиш?

— Все още никой не е наясно — отговаря Шанън.

Малори е виждала огромния жълт знак на дрогерията хиляди пъти. Никога не ѝ се е струвал по-враждебен.

Да вървим да го купим тоя тест за бременност, мисли си, докато слиза от колата. Сестрите прекосяват паркинга.

— Трябва да е в сектора с лекарства, струва ми се — проронва Шанън, докато отваря вратата, без да сваля длан от очите си.

— Стига, Шанън.

Малори ги повежда към рафта за семейно планиране. Има „Фърст Риспоз“, „Клиърблу Изи“, „Ню Чойс“ и още шест марки.

— Толкова са много — оплаква се Шанън и взема една от рафта. — Вече никой ли не използва кондоми?

— Кой да избира?

Шанън свива рамене.

— Този ми се вижда съвсем приличен.

Един мъж по-нататък на пътеката отваря кутия с бинтове. Вдига един към очите си.

Сестрите носят теста на касата. Андрю, който е на възрастта на Шанън и веднъж я е канил на среща, е дежурен. Малори иска да се приключи с това.

— Виж ти, виж! — оглежда кутийката Андрю.

— Млъквай, Андрю — скастрия го Шанън. — За кучето е.

— Имате куче, значи?

— Аха. — Шанън грабва пликчето, в което Андрю е сложил теста. — Доста се котира в квартала.

Прибирането към къщи е мъка за Малори. Найлоновото пликче между седалките е признак, че животът им вече се е променил.

— Виж — сочи през прозореца на колата Шанън със същия пръст, с който си е закривала очите.

Сестрите бавно стигат до един знак „Стоп“. Пред ъгловата къща виждат жена на ниска стълба да заковава юрган върху панорамния прозорец на дома си.

— Като се приберем, и аз ще направя същото — казва Шанън.

— Шанън!

Улицата им, обикновено огласяна от глъчката на кварталните хлапетии, сега пустее. Няма сини триколки, облепени със стикери. Няма игри на уифълбол.

Вече вътре, Малори се отправя към банята, а Шанън веднага пуска телевизора.

— Мисля, че просто трябва да се изпишкаш отгоре, Малори! — провиква се Шанън. Малори слуша новините откъм банята.

Докато Шанън стигне до нея, Малори вече се взира в розовата лентичка, клати глава.

— Олеле! — възкликва Шанън.

— Трябва да се обади на мама и татко — казва Малори. Част от нея вече се подготвя, вътрешно е убедена, че макар и необвързана, ще роди това бебе.

— Трябва да се обадиш на Хенри Мартин — коригира я Шанън.

Малори стрелва сестра си с бърз поглед. Знае си, че Хенри Мартин няма да играе голяма роля в отглеждането на това дете. В известен смисъл вече го е приела. Шанън отива с нея в хола, където кашоните с неразопакован багаж задръстват пространството пред телевизора. На екрана върви погребална процесия. Говорителите по CNN коментират. Шанън пристъпва към телевизора и намалява звука. Малори сядна на дивана и звъни на Хенри Мартин по мобилния.

Той не отговаря. Тя му праща есемес.

Важно е. Обади се, като можеш.

Шанън изведнъж скача от дивана и крещи.

— Видя ли това, Малори? Нещастен случай в Мичиган! Май точно Горния полуостров споменаха!

Малори вече мисли само за родителите им. Щом Шанън пак усилва звука, сестрите научават, че възрастна двойка от Айрън Маунтин са намерени обесени на дърво в близката гора. Говорителят казва, че използвали коланите си.

Малори звъни на майка си. Жената вдига след второто позвъняване.

— Малори.

— Мамо.

— Сигурна съм, че звъниш заради новините?

— Не. Бременна съм, мамо.

— О, боже, Малори.

Майка ѝ притихва за момент. Малори чува телевизора ѝ като фон.

— Сериозна връзка ли имаш?

— Не, стана непредвидено.

Шанън застава точно пред телевизора. Облещена. Сочи към екрана, сякаш за да покаже на Малори, че е наистина важно. Майка ѝ замлъква на телефона.

— Добре ли си, мамо?

— Хм, в момента повече се притеснявам за теб, скъпа.

— Да. Кофти избор на момент, отвсякъде.

— Коя седмица си?

— Пета, ако не се лъжа. Може би шеста.

— И смяташ да го задържиш? Вече си взела решението?

— Да. Всъщност разбрах току-що. Преди броени минути. Но да. Ще го задържа.

— Бащата знае ли?

— Писах му. Ще му се обадя освен това.

Малори млъква. После продължава:

— Чувствате ли се в безопасност там, на север, мамо? Добре ли сте?

— Не знам, наистина не знам. Никой не е наясно какво става и сме много уплашени. Но точно в момента повече се тревожа за теб.

На екрана жена обяснява върху диаграма какво евентуално се е случило. Показва тесен път, където е била открита изоставената кола на двойката. Майката на Малори казва, че знае хора, които познавани

възрастната двойка — семейство Микконен. Говорителката показва нещо подобно на подгизнала от кръв трева.

— Божичко! — възкликва Шанън.

— О, така ми се иска баща ви да си беше у дома — казва майка им. — А ти си *бременна*. О, Малори.

Шанън грабва телефона. Пита майка им дали знае повече подробности от съобщеното по новините. Какво говорят местните? Това единственият нещастен случай ли е? Вземат ли се предпазни мерки?

Шанън продължава да говори трескаво в слушалката, Малори става от дивана. Приближава се до входната врата и я отваря. Оглежда улицата в двете посоки, мисли си, *колко сериозно е всичко това?*

По дворовете не се виждат съседи. От прозорците на околиците къщи не наднича никой. Минава кола, но Малори не вижда лицето на шофьора. Човекът го крие с длан.

На тревата до централната алея лежи сутрешният вестник. Малори стъпва върху него. Заглавието на първа страница е за нарастващия брой нещастни случаи. Гласи просто: ОЩЕ ЕДИН. Шанън сигурно вече ѝ е казала всичко, което би могло да се научи от пресата. Малори взема вестника и го прелиства, вниманието ѝ привлича материал на последната страница.

Обява. Къща в Ривърбридж отваря врати за непознати. „Безопасна къща“, така пише. Подслон. Място, което собствениците се надяват да превърнат в „убежище“, докато тревожните новини продължават да прииждат.

Малори, обзета от първия истински пристъп на паника, пак оглежда улицата. Вижда как вратата на съседна къща се отваря бързо, веднага след което се затваря. Без да пуска вестника, Малори хвърля поглед през рамо назад към къщата, където продължава да кънти силният звук от телевизора. Вътре, край далечната стена на хола, Шанън покрива един от прозорците с одеяло.

— Хайде — провиква се Шанън. — Влизай. И затвори тази врата.

5.

Шест месеца преди раждането на децата. На Малори ѝ личи. Всички прозорци в къщата са покрити с одеяла. Входната врата никога не се оставя незаключена или отворена. Сведенията за необясними инциденти се сипят с притеснителна честота. Това, което преди беше гореща новина два пъти седмично, вече се чува всеки ден. Официални правителствени лица дават интервюта по телевизията. Разкази, дошли чак от Изток, от Мейн и от Южна Флорида, подтикваат и двете сестри да вземат предпазни мерки. Шанън, която посещава десетки блогове всеки ден, се тревожи за куп неща, по мъничко от всеки прочетен материал. Малори не знае на какво да вярва. В интернет се появяват пови разкази буквално всеки час. Това е единствената тема на разговор във всички социални мрежи и единственото, с което се занимават новинарските сайтове. Нови сайтове са посветени изцяло на развитието на информацията по въпроса. Един сайт представлява карта на света с мънички червени личица, поставени върху градовете, където се е случило нещо. Когато провери за последен път, Малори преброи над триста личица. В интернет го наричат „Проблема“. Според широко разпространеното мнение, какъвто и да е „Проблемът“, той се отключва, когато човек *види нещо*.

Малори упорито отказваше да повярва. Сестрите непрекъснато се караха, Малори цитираше страници, осмиващи масовата истерия, Шанън цитираше всичко останало. Но не след дълго Малори бе принудена да отстъпи, когато на следените от нея страници започнаха да се появяват истории за близки на авторите, а самите блогъри започнаха на свой ред да споделят притесненията си.

Пукнатини, рече си тогава Малори. Появяват, се дори сред скептиците.

Последваха дни, през които Малори сякаш живееше два живота. Сестрите престанаха да излизат от жилището. Внимаваха прозорците да са плътно покрити. Гледаха CNN, MSNBC и Fox, докато вече не издържаха да гледат едни и същи истории пак и пак. И докато Шанън

ставаше все по-сериозна, печална дори, Малори се бе вкопчила в искрицата надежда, че в крайна сметка и това ще отмине.

Но не отмина. Стана по-лошо.

На третия месец, откакто живееха като затворници, най-зловещите страхове на Малори и Шанън се сбъднаха — родителите им престанаха да вдигат телефона. Не отговаряха и на имейли.

Малори беше готова да тръгнат на север към Горния полуостров на Мичиган. Но Шанън отказа.

— Не ни остава друго, освен да се надяваме, че са добре, Малори. Можем само да вярваме, че телефонът им е бил прекъснат. Точно в момента би било лудост да пътуваме в каквато и да е посока. Дори до магазина е опасно, а девет часа с кола си е живо самоубийство.

„Проблемът“ винаги завършваше със самоубийство. Fox News бяха използвали думата толкова често, че започнаха да предлагат синоними. „Самоунищожение“. „Самопожертване“. „Харакири“. Един водещ използва израза „заличаване на личността“, но това определение така и не се наложи. На мониторите се изписваха инструкции, спуснати от държавните органи. Въведен бе полицейски час. Хората биваха съветвани да заключват вратите си, да покриват прозорците и преди всичко — да не поглеждат навън. Музиката по радиото бе изцяло изместена от дискусии.

Затъмнение, мисли си Малори. *На външния свят, на живота извън домовете му дръпнаха шалтера.*

Никой няма отговори. Никой не знае какво се случва. Хората виждат нещо, което ги кара да нараняват околните. Да нараняват себе си.

Хората умират.

Но защо?

Малори се опитва да се успокои, като се съсредоточи върху растящия вътре в нея живот. Явно демонстрира всички симптоми, описани в книгата за бременни, която чете. Прокървяване. Чувствителни гърди. Умора. Шанън й обръща внимание върху промените в настроението, но това, което я побърква, са силните желания за едно или друго. Твърде уплашени, за да шофират до магазина, сестрите са принудени да карат на запасите, закупени малко след като Малори си направи теста за бременност. Само че вкусовете

на Малори са се променили. Обичайните храни я отвращават. Затова комбинира нещата. Портокалови браунита. Пиле с коктейлен сос. Сурова риба върху препечена филийка. Копнее за сладолед. Често, загледана към входната врата, си мисли колко е лесно да се пъхне зад волана и да отиде с колата до магазина. Знае, че ще отнеме някакви си петнайсет минути. Но всеки път щом се намери да го направи, по телевизията дават поредната покъртителна история. А и кой знае дали в магазините изобщо някой ходи на работа?

— Как мислиш, какво виждат хората? — обръща се Малори към сестра си.

— Не знам, Мал. Наистина не знам.

Сестрите непрекъснато си задават една на друга този въпрос. Невъзможно е да се преброят теориите, родени онлайн. Всяка от тях изпълва Малори с неописуем ужас. Сред тях са психични разстройства в резултат на радиовълните, използвани от безжичните технологии. Или пък грешен еволюционен скок в развитието на човечеството. Последователите на религиозното движение ню ейдж твърдят, че това било, защото човечеството влязло в контакт с планета на прага на експлозия или със загиващо слънце.

Някои хора вярват, че навън бродят същества.

Правителството съветва хората единствено да си заключват вратите.

Малори, сама, седи на дивана, гали бавно корема си, гледа телевизия. Притеснява се от липсата на позитивни предавания, както и че бебето усеща безпокойството ѝ. Книгата за бременни я предупреждава за подобно развитие. Бебето ще изпитва емоциите на майка си. Въпреки това тя не може да откъсне поглед от екрана. На бюро, опряно в стената зад нея, компютърът не се изключва. Радиото работи тихичко. Всичко това накуп създава на Малори усещането, че е в команден център. В сърцето на събитията, докато всичко се разпада. Съкрушително е. И започва да става плашещо. Вече не пускат реклами. А новинарите правят огромни паузи, като безсрамно разкриват изненадата си, докато получават най-горещите новини в ефир.

Над цялата медийна глъчка Малори чува как Шанън ходи на горния етаж.

После, докато Гейбриъл Таунс, един от титулярните говорители по CNN, чете наум току-що подадената му бележка, Малори чува тупване горе. Сепва се.

— Шанън! Добре ли си?

Гейбриъл Таунс не изглежда във форма. Напоследък не слиза от екрана. CNN не крият, че мнозина от репортерите им са спрели да ходят на работа. Таунс спи в телевизията. Новият му девиз е: „Заедно ще се справим“. Косата му вече не е в изряден вид. Почти не носи грим. Още по-разтърсващ е начинът, по който съобщава новините. Изглежда изцеден.

— Шанън? Слез при мен. Таунс май получи важно съобщение.

Но отговор няма. От горния етаж кънти тишина. Малори става и намалява звука на телевизора.

— Шанън?

Гейбриъл Таунс кротко разказва за обезглавяване в Толидо. На няма и десет километра от дома на Малори.

— Шанън?! Какво правиш там горе?

Отговор няма. Таунс говори почти шепнешком. Няма придружаващи графики. Няма музика. Няма включвания на живо.

Малори, застанала наред стаята, е приковала поглед в тавана. Намалява още малко звука на телевизора, изключва радиото и се отправя към стълбите.

Щом застава до парапета, бавно отправя поглед към застланата с килим площадка. Осветлението е загасено, но тънък лъч, наподобяващ слънчева светлина, се процежда върху стената. Малори вдига длан върху парапета и пристъпва на килима. Поглежда през рамо към входната врата и във въображението ѝ се завихря смесица от всичко, което е чула по новините до момента.

Тръгва нагоре по стълбите.

— Шанън?

Вече е горе. Трепери. Докато прекрачва в коридора, вижда слънчева светлина откъм спалнята на сестра си. Бавно се приближава до отворената врата и наднича в стаята.

Единият ъгъл на прозореца е непокрит. Част от одеялото се е откачила и виси свободно.

Малори бързо отвръща поглед. Цари тишина, нарушавана от приглушеното жужене на телевизора долу.

— Шанън?

Вратата на банята в дъното на коридора е отворена. Лампата свети. Малори тръгва натам. Щом стига, ахва и извърща глава.

Шанън е просната на пода, с лице към тавана. От гърдите ѝ стърчи ножица. Около нея всичко е в кръв, на плочките се е образувала локва. Толкова кръв, че чак с чудно как се е побирила в тялото ѝ.

Малори изпищява, стиснала рамката на вратата, и се свлича ридаеща на пода. Ярката светлина в банята разкрива всички подробности. Неподвижността в очите на сестра ѝ. Хлътването на блузата в гърдите при дупките от остриетата на ножицата.

Малори се добира до ваната и повръща. Кръвта на сестра ѝ полепва по нея. Опитва се да събуди Шанън, макар да е наясно, че няма как да стане. Малори се изправя, говори на Шанън, казва ѝ, че отива да доведе помощ. Докато изтрива кръвта от ръцете си, Малори се спуска по стълбището и намира телефона си на дивана. Звъни в полицията. Не вдигат. Пробва пак. Без отговор. Тогава се обажда на родителите си. И те не отговарят. Обръща се и тича към входа. Трябва да намери помощ. Ръката ѝ стиска дръжката, но установява, че не може да я завърти.

Мили боже, мисли си Малори. Шанън за нищо на света не би си причинила съзнателно такова нещо. Мили боже, значи е истина! Има нещо навън.

Каквото и да е видяла Шанън, то сигурно все още се навърта около къщата.

От убиеца на сестра ѝ я дели една дъска. От онова, което е видяла сестра ѝ.

Отвъд дъската чува вятъра. Други звуци няма. Няма коли. Няма съседи. Само тишина. Сама е. Внезапно, мъчително осъзнава, че се нуждае от някого. Има нужда от сигурност. Трябва да намери начин да напусне тази къща.

Неспособна да се отърси от зловещия образ на Шанън, Малори влетява в кухнята. Издърпва купчина вестници, струпани под мивката. Трескаво рови сред тях. Задъхана, с облещени очи, проверява последната страница на всеки брой.

Накрая намира каквото търси.

Обявата. Ривърбридж. Непознати канят непознати в дома си. Малори я прочита пак. После още веднъж. Пада на колене, стиснала

вестника.

Ривърбридж е на двайсет минути път. Шанън видя нещо навън и то я уби. Малори трябва да намери сигурно място за себе си и за бебето.

Внезапно тежкото ѝ дишане се отприщва в безкраен поток от горещи сълзи. Не знае какво да прави. Не помни да е изпитвала посилен страх. Всичко вътре в нея е нажежено, все едно тя гори.

Плаче с глас. През сълзи прочита обявата още веднъж. Сълзите капят по вестника.

6.

— Какво има, Момче?

— Чу ли това?

— Какво? Какво чу? *Говори!*

— Слушай.

Малори слуша. Оставя веслата и слуша. Чува вятъра. Реката. Чува пронизителните крясъци на птици някъде далеч, сегиз-тогиз притичване на дребно животно между дърветата. Чува и собственото си дишане, и блъскането на сърцето си. И на фона на всичките тези звуци, някъде насред тях, изплува шумът, от който тя тутакси изпитва страх.

Има нещо във водата, недалеч от тях.

— Не говори! — изсъсква Малори.

Децата притихват. Тя отпуска веслата напъряко през свитите си крака и не помръдва.

Пред тях във водата има нещо голямо. Нещо, което се надига и шляпа.

Малори, въпреки всички усилия да не позволи на децата си да откачат, не е сигурна дали ги е подготвила достатъчно за света около тях.

Например за дивите животни, които навярно са завзели изоставената от хората река. Лодката се накланя наляво. Малори усеща топлината на нещо, което докосва стоманения ръб, където поляга веслото.

Птичките в короните на дърветата стихват.

Малори притаява дъх, мисли си за децата. Какво е това, което си играе с носа на лодката им?

Същество ли е?, мисли си тя, изпаднала в истерия. Моля те, не, Господи, нека е животно. Моля те!

Наясно е, че дори децата и да си свалят превръзките, дори да изпищят, преди да изгубят разсъдъка си, тя пак няма да отвори очи.

Без участието на Малори, лодката потегля. Тя грабва веслото и се подготвя да замахне с него.

Но после чува звук от разцепване на вода. Незнайното нещо помръдва. Звукът се отдалечава. Малори диша толкова тежко, че чак се задъхва.

Чува шумолене сред клоните покрай брега вляво и си представя как нещото е изпъзляло на сушата.

Или може би е прекрачило.

Това, което стои там, същество ли е? Същото, което изучава клоните на дърветата и се взира в калта в краката си?

Подобни мисли я подсещат за Том. Милият Том, който бе посветил всеки свой ден, всеки свой час на усилията да се намери начин за оцеляване в този ужасен нов свят. Де да беше тук Том сега. Непременно би разпознал източника на звука.

Черна мечка е, казва си тя.

Птичите песни се завръщат. Животът сред дърветата продължава.

— Добре се справи — задъхано казва Малори. Гласът ѝ глъхне от преживяния стрес. Започва да гребе и скоро звукът от ровичкащото в торбичката си Момиче се смесва с плясъка на веслата във водата.

Тя си представя децата, лишени от зрение заради черните превръзки, слънцето ги обърква с блясъка си, носят се по течението. Собствената ѝ превръзка е стегната на главата, влажна. Разранява кожата ѝ около ушите. На моменти успява да не обръща внимание на това. Друг път мисли единствено как да се почеше. Въпреки студа, не забравя да потапя пръстите си в реката и да навлажнява превръзката там, където я протърква. Точно над ушите. При кокалчето на носа. На тила, където е възелът. Навлажняването помага, но Малори така и няма да свикне с допира на плата до лицето си. *Дори очите ѝ, мисли си, докато гребе, дори миглите ѝ са станали придирчиви към материята.*

Черна мечка, повтаря си. Но не е съвсем сигурна.

Подобни спорове са ръководили всяко действие на Малори през последните четири години и половина. От момента, когато реши да се отзове на обявата във вестника и пристигна в къщата в Ривърбридж. Всеки шум, който е чула от тогава насам, е извиквал в съзнанието ѝ картини — далеч по-страховити от кое да е земно животно.

— Добре се справихте — казва треперещата Малори на децата.
Иска да ги успокои, но гласът ѝ издава страх.

7.

Ривърбридж.

Малори е идвала, по тези места преди известно време. За една Нова година. Не си спомня точно името на момичето, което организираше купона. Марси някоя си. Примерно — Марибел. Марси беше позната на сестра ѝ, Шанън ги докара със своята кола. Пътищата бяха кишави. Мърляви сиви бордюри от сняг кантираха уличните банкети. Хората си слагаха в коктейлите лед от покрива. Някой се съблече почти чисто гол и написа в снега „2009 година“. Сега, в разгара на лятото, в средата на юли, шофира Малори. Уплашена, сама и опечалена.

Оказва се мъчително да се добере дотук с колата. Движи се с не повече от двайсет километра в час, трескаво се оглежда за пътни знаци, за други коли. Затваря очи, после пак ги отваря, кара по този начин.

Пътищата са пусти. Навсякъде прозорците на къщите са покрити с одеяла или заковани с дъски. Витрините са празни. Паркингите пред големите супермаркети са безлюдни. Тя не отлепя очи от шосето пред себе си и напредва по маршрута, отбелязан на картата до нея. Ръцете ѝ едва държат волана. Очите ѝ смъдят от плач. Изпитва упорито чувство за вина, задето изостави мъртвата си сестра на пода в банята.

Не я погребва. Просто си тръгна.

Болниците не отговаряха на обаждания. Погребалните агенции също. Малори криво-ляво покри трупа с любимия синьо-жълт шал на Шанън.

Радиото ту тръгва, ту спира. Някакъв мъж говори за евентуална война. *Ако човечеството се обедини*, казва, обаче връзката прекъсва и се чува само прашене. Малори вижда изоставена кола отстрани на пътя. Вратите ѝ са отворени. От пасажерското място виси яке, опира в асфалта. Тя бързо забива поглед пред себе си. Затваря очи. После ги отваря.

Радиото тръгва. Мъжът продължава да говори за война. Нещо вдясно помръдва, тя го забелязва с периферното си зрение. Не поглежда нататък. Присвива дясното си око. Отпред, по средата на платното, каца птица, миг по-късно отлита. Щом стига до мястото, Малори вижда, че птицата е била привлечена от мъртво куче. Малори минава през него. Колата подскача; тя си удря главата в тавана, куфарът ѝ на задната седалка издрънчава. Малори трепери. Кучето не изглеждаше умряло, а умиращо. Затваря очи. Отваря ги.

Птица, вероятно същата, грачи в небето. Малори минава по Раундтрий Стрийт. Болам Стрийт. Хортън. Знае, че приближава. Нещо притичва вляво от нея. Тя примижва с лявото око. Минава покрай изоставена пощенска кола, писмата са разпилени по настилката на пътя. Някаква птица лети твърде ниско, за малко да се блъсне в предното стъкло. Малори изпищява, стиска и двете си очи, после ги отваря. В същия миг забелязва табелата, която търси.

Шилингам

Завива надясно, намалява скоростта, докато излиза на Шилингам Лейн. Няма нужда да гледа на картата къде се пада номер 273. Представя си местоположението през цялото време, докато шофира.

С изключение на няколко коли, паркирани пред една къща вдясно, улицата е пуста. Обикновено предградие. Повечето къщи изглеждат еднакви. Ливадите са избуяли. Всички прозорци са закрити. В нетърпението си Малори гледа къщата, пред която са паркирани колите, и е сигурна, че именно нея търси.

Затваря очи и набива спирачки.

Спряла и задъхана, все още не може да се освободи от бледия образ на къщата, който се мерзелее в главата ѝ.

Гаражът е вдясно. Гаражната врата, бежова, е затворена. Кафяв покрив с керемиди върху бяла обшивка и тухли. Входната врата е в потъмнокафяво. Прозорците са закрити. Има тавански етаж.

Събрала кураж, все още със затворени очи, Малори се извъръца и стиска дръжката на куфара. Къщата е на двайсетина метра от мястото, където е спряла. Знае, че не е близо до тротоара. Не я интересува. Опитва се да се успокои, диша дълбоко, бавно. Куфарът е до нея на пасажерското място. Затворила очи, слуша. След като не чува нищо край колата, отваря шофьорската врата и слиза, взема багажа със себе си.

Бибето ритва.

Малори остава без дъх, боричка се с багажа. Аха да отвори очи, за да погледне към корема си. Но в последния момент посяга и го погалва.

— Пристигнахме — прошепва.

Грабва куфара и слепешката, внимателно стига до ливадата пред къщата. Щом усеща тревата под обувките си, се движи по-чевръсто, блъска се в нисък храст. Усеща иглички по китките и хълбока си. Отстъпва, заслушана, и обувките ѝ намират бетонната настилка, пристъпва внимателно към мястото, където предполага, че се намира вратата.

Права е. Потраква с куфара по верандата, плъзга длан по тухлата, напипва звънеца. Натиска го.

Отпървом не получава отговор. Обзема я обезверяващото чувство, че това е краят ѝ. Стигнала е чак дотук, опълчила се е срещу света за едното нищо? Пак натиска звънеца. И още веднъж. И пак. Няма отговор. Чука, започва да блъска истерично по вратата.

Никой не ѝ отговаря.

Накрая... чува приглушени гласове отвътре.

О, боже! Има някого! В къщата има някого!

— Ехо? — подвиква неуверено. Звукът на собствения ѝ глас на пустата улица я стряска. — Здравейте! Прочетох обявата във вестника!

Тишина. Малори чака, заслушана. После някой ѝ отговаря.

— Коя си ти? — пита мъж. — Откъде си?

Малори изпитва облекчение, надежда. На ръба на сълзите е.

— Казвам се Малори! Дойдох с кола от Уесткорт!

Пауза. После:

— Очите ти затворени ли са?

Друг мъжки глас.

— Да, затворени са!

— През цялото ли време бяха затворени?

Само ме пуснете да вляза, мисли си. ПУСНЕТЕ МЕ!

— Не — отговаря. — В смисъл, да. Шофирам от Уесткорт. Държах ги затворени доколкото можах.

Чува приглушени гласове. Някои са гневни. Хората се припират дали да я пуснат.

— Нищо не съм видяла! — провиква се тя. — Кълна се. Не съм опасна. Очите ми са затворени. Моля ви. Прочетох обявата ви във вестника.

— Не отваряй очи. — Мъжки глас. — Отваряме. А ти влез по най-бързия начин. Разбрахме ли се?

— Добре. Да. Ясно.

Чака. Въздухът е неподвижен, спокоен. Нищо не се случва. После се чува прищракване на ключалка. Малори пристъпва бързо напред. Протягат се ръце и я издърпват. Вратата се тряска зад гърба ѝ.

— Стой така тук — казва ѝ жена. — Трябва да огледаме. Да сме сигурни, че си влязла само ти.

Малори стои със затворени очи и слуша. По звуците съди, че вероятно обхождат стените с метли. Повече от един чифт ръце я докосват по раменете, по врата, по краката. Някой минава зад нея. Чува пробягване на пръсти по затворената врата.

— Добре — казва мъж. — Всичко е наред.

Когато Малори отваря очи, вижда петима души, застанали в редица пред нея. Рамо до рамо, те изпълват фоайето. Тя ги гледа. Те я гледат. Единият носи на главата си странен шлем. Ръцете му са опаковани в нещо като вата и тиксо. От тиксото стърчат химикалки, моливи и други остри предмети — същинска детска версия на средновековно бойно снаряжение. Двама са въоръжени с дръжки от метли.

— Здравей — казва един мъж. — Аз съм Том. Естествено, разбираш защо отваряме вратата по този начин. Всичко може да се промъкне с теб.

Въпреки шлема, Малори вижда, че Том има русоляво-кестенява коса. Лицето му е с волеви черти. Сините му очи разкриват буден ум. Не е много по-висок от Малори. Небръснат е и наболата му брада рижавее.

— Разбирам — казва Малори.

— Уесткорт — пристъпва към нея Том. — Доста път си е. Извършила си истински подвиг. Защо не поседнеш и не ни разкажеш какво видя по пътя?

Малори кима, но не помръдва. Стиснала е куфара си толкова здраво, че кокалчетата ѝ са побелели и изпитва болка. Приближава по-висок, по-едър мъж.

— Дай да го взема — предлага ѝ.

— Благодаря.

— Казвам се Джулс. Тук съм от два месеца. Като повечето от нас. Том и Дон са дошли малко по-рано.

Късата тъмна коса на Джулс изглежда немика. Като да е работил на открито. Но има приветлив вид.

Малори оглежда лицата на домакините едно по едно. Една жена и четирима мъже.

— Аз съм Дон — представя се друг мъж. Той също е с тъмна коса. Мъничко по-висок. Носи черни панталони и пурпурна риза с копчета на яката, навил е ръкавите си до лактите. Изглежда по-възрастен от Малори, на двацет и седем-осем години.

— Изкара ни акъла. Седмици наред никой не е почукал на тази врата.

— Съжалявам.

— Не се притеснявай — обажда се четвъртият мъж. — Всички тук дойдохме по същия начин. Аз съм Феликс.

Феликс изглежда уморен. Младее. Може би е на двацет и една-две. Има дълъг нос и буйна кестенява коса, което му придава някак карикатурен вид. Висок е колкото Джулс, но по-слаб.

— Аз съм Черил — протяга ръка жената. Малори се здрависва.

Изражението на Черил не е толкова сърдечно, колкото на Том и Феликс. Кестенявата коса скрива част от лицето ѝ. По потник е. Явно и тя е вършила някакъв физически труд.

— Джулс, ще ми помогнеш ли да го махна? — Том се опитва да свали шлема от главата си, но саморъчната ризница му се пречка. Джулс му помага.

Без шлема, Малори го разглежда по-обстойно. Пясъчнорусата му коса стърчи във всички посоки над светлото лице. Едва загатнатите лунички му придават руменина. Брадата му е съвсем рехава, мустаците са по-гъсти. Карираната му риза с копчета на яката и свободните кафяви панталони напомнят на Малори за неин учител от миналото.

Докато го оглежда, не осъзнава, че той се взира в корема ѝ.

— Извинявай, ако нещо, но... бременна ли си?

— Да — едва отвърща тя, стресната, че може да се окаже проблем.

— Мамка му! — не се стърпява Черил. — Каж ми, че се шегуваш.

— Черил — прекъсва я Том, — ще я уплашиш.

— Виж, Малори, нали така се казваше — продължава Черил. — Не искам да звуча негостоприемно, но бременна жена в къщата си е голяма отговорност.

Малори е притихнала. Оглежда лицата едно подир друго, забелязва израженията им. Изглежда, я изучават. Решават дали биха могли да приютят жена, която след време ще роди дете. Малори внезапно осъзнава, че досега не е мислила за това точно по този начин. Докато шофираше насам, не си беше дала сметка, че именно в тази къща е възможно да роди бебето си.

Сълзите бликват.

Черил клати глава и омекнала, пристъпва към Малори.

— Боже, ела тук.

— Невинаги съм живяла сама — казва Малори. — Сестра ми Шанън беше с мен. Мъртва е. Оставих я.

Вече плаче. През замъгленото си зрение вижда как четиримата мъже я наблюдават. Явно й съчувстват. Малори внезапно осъзнава, че всеки от тях изживява мъката посвоему.

— Хайде — казва Том. — Да ти покажем къщата. Може да се настаниш в спалнята на горния етаж. Аз ще спя тук долу.

— Не — отклонява поканата Малори. — Не мога да лиша никого от вас от стаята му.

— Настоявам — продължава Том. — Черил спи в дъното на коридора горе. Феликс ще ти бъде съсед. Все пак си бременна. Ще ти помогнем с всичко по силите си.

Вървят по коридор. Отляво остава спалня. Следва баня. Малори улавя отражението си в огледалото и бързо отвърща поглед. Вляво забелязва кухня. На плота има големи ведра.

— Това е холът — обяснява Том. — Тук прекарваме доста време.

Малори се обръща и вижда как ръката сочи по-голяма стая.

Има диван. Ниска масичка с телефон. Лампи. Люлеещ се стол. Килим. На стената между две рамкирани картини има календар, разчертан с флумастер. Прозорците са закрити с черни одеяла. Малори вижда в стаята да влиза куче. Бордър коли. Кучето я оглежда с любопитство, после пристъпва към нея и чака за ласка.

— Това е Виктор — представя го Джулс. — На шест е. Взех го като пале.

Малори гали кучето. Мисли си, че Шанън би го харесала. После Джулс излиза от стаята и отнася куфара ѝ на горния етаж по застланите с пътеки стълби. По стените висят изображения в рамки. Някои са снимки, други — картини.

Джулс стъпва на горната площадка и тя следи с поглед как влиза в една спалня. Дори от долния етаж се вижда, че прозорецът е покрит с одеяло.

Черил я съпровожда до дивана. Малори сяда, изтощена от тъга и силни емоции. Черил и Дон ще приготвят нещо за ядене.

— Консервирани храни — обяснява Феликс. — В деня, когато пристигнах, отидохме на пазар. Точно преди новината за първия нещастен случай в Мичиган. Продавачът реши, че сме се побъркали. Накупихме достатъчно продукти, че да изкараме около три месеца.

— Вече понамаляха — обажда се Дон и изчезва в кухнята. Малори се пита дали това беше намек, че сега, когато и тя е тук, има повече гърла за изхранване.

После Том сяда до нея на дивана и я разпитва какво е видяла по пътя. Всичко му е интересно. Том е от хората, способни да използват всяка информация, която получи от нея, докато Малори не може да си представи с какво може да са му от полза незначителните подробности, които си спомня. Споменава мъртвото куче. Пощенската кола. Празните витрини и улици, изоставената кола с висящото яке.

— Трябва да ти кажа някои неща — прекъсва я Том. — Първо, тази къща не е собственост на никого от нас. Собственикът почина. По-късно ще се върнем на това. Няма интернет. Спря още когато дойдохме. Приели сме, че операторите на ретранслаторите са спрели да ходят на работа. Или са мъртви. Вече не получаваме поща, няма вестници. Да си проверявала скоро дали мобилният ти телефон работи? Нашите отказаха преди около три седмици. Но стационарният още е в ред, направо не е за вярване какъв късмет извадихме с него, макар че не виждам на кого бихме могли да се обадим.

Черил влиза с чиния, пълна с моркови и грах. Носи и чаша вода.

— Телефонът работи — продължава Том, — поради същата причина, поради която работят и лампите. Местната електроцентрала е хидроелектрическа. Не мога да кажа дали един ден и тя няма да спре,

но ако служителите там са оставили портите отворени по подходящ начин, електричество ще продължи да се произвежда за неопределено време. Което означава, че дължим тока в тази къща на реката. Знаеш ли, че тук отзад минава река? Въпреки бедствието, докато реката тече, може би имаме късмет. Имаме шанс да оцелеем. Твърде много ли искаме? Сигурно. Ако отидеш за вода до кладенеца зад къщата — и това е вода, която използваме за всичко в домакинството — ще чуеш шума на реката на около осемдесет метра зад нас. В къщата няма течаща вода. Спря малко след пристигането ни. За тоалетната използваме ведре с вода и се редуваме да изхвърляме мръсните кофи в септичните ями. Или по-скоро ями, които изкопахме в гората. Всичко това, разбира се, правим със завързани очи.

Джулс слиза. Кучето Виктор го следва.

— Готово е — кима на Малори.

— Благодаря — тихо отвръща тя.

Том сочи кутия, оставена на масичка до стената.

— Всички превръзки за очи държим там. Използвай която и да е, когато решиш.

Всички я гледат. Черил е седнала на подлакътника на люлеещия се стол.

Всички те са страдали, мисли си Малори. Тези хора са преживели ужасяващи неща, също като мен.

Малори отпива от чашата, която ѝ е подала Черил, и се обръща към Том. Не може да се отърси от мисълта за Шанън. Но прави опити, затова уморено заговаря Том.

— Какво беше облякъл, когато влязох?

— Доспехите ли?

— Да.

— Още не знам точно — усмихва се Том. — Опитвам се да изобретя костюм. Нещо, което да защитава не само очите пи. Нямаме представа какво може да се случи, ако някое от онези същества ни докосне.

Малори оглежда останалите съквартиранти. После погледът ѝ се спира обратно върху Том.

— Значи вярвате, че навън има някакви същества?

— Да — отвръща Том. — Джордж, собственикът на тази къща, видя едно от тях. Миг преди да издъхне.

Малори не знае какво да каже. Инстинктивно вдига ръка на корема си.

— Нямам намерение да те плаша — успокоява я Том. — И скоро ще ти разкажа историята на Джордж. Но и по радиото казват същото. Мисля, че вече няма спор по въпроса. Причинителят е живо същество. И е достатъчно да зърнеш някое от тях само за секунда, за частица от секундата дори.

Малори има чувството, че в къщата се смрачава. Завива ѝ се свят, всичко се завърта пред погледа ѝ.

— Каквото и да представляват — продължава Том, — съзнанието ни не ги разбира. Те са като безкрайността, така изглежда. Нещо твърде сложно за нашите възприятия. Разбираш ли?

Думите на Том се губят някъде и не достигат до Малори. Виктор диша тежко в краката на Джулс. Черил я пита дали е добре. Том продължава да говори.

Същества... безкрайност... съзнанието ни има таван, Малори... тези същества... те са отвъд нас... по-високо от... извън обсега... извън...

На това място Малори припада.

8.

Малори се събужда в новата си стая. Тъмно е. За един блажен момент, последния преди събуждането, я обзема чувството, че всичко, свързано със същества и полудяване, е било просто кошмар. Смътно си спомня Ривърбридж, Том, Виктор, шофирането, но никой от тези елементи не ѝ се прояснява, докато — забила поглед в тавана — не осъзнава, че никога по-рано не се е будила в тази стая.

А Шанън е все така мъртва.

Малори бавно се надига, за да седне изправена в леглото, поглежда към единствения прозорец. За стената е заковано черно одеяло, което я предпазва от външния свят. Недалеч от краката ѝ има стара тоалетка. Розовото е избледняло, но огледалото изглежда чисто. В него тя вижда себе си по-бледа от обикновено. Поради което черната ѝ коса изглежда още по-черна. Пред огледалото има допълнителни пирони, отвертки, чук и гаечен ключ. С изключение на леглото, това е единствената мебел.

Докато се придърпва към ръба на леглото и се извърта, за да отпусне крака на пода, забелязва върху сивия килим второ черно одеяло, прилежно сгънато. *Сигурно е за резерва*, казва си. До него има купчинка книги.

С лице към вратата на стаята, Малори чува гласове от долния етаж. Все още не познава тези хора и не може да разпознае кой говори, различава само гласа на Черил, единствената жена, или на Том, чийто глас ще бъде неин наставник години наред.

Със ставането усеща грапавия и изтъркан килим под стъпалата си. Прекосява спалнята и наднича в коридора. Чувства се добре. Отпочинала. Вече не ѝ се вие свят. Облечена е с дрехите от предната вечер, слиза по стълбите към хола.

Миг преди кракът ѝ да докосне долната площадка, се появява Джулс, понесъл купчина дрехи.

— Здравсти — кима ѝ той. Малори го изпровожда с поглед към банята в дъното на коридора. Там чува как той накисва дрехите във

ведро с вода.

Обръща се към кухнята и вижда Черил и Дон край мивката. Влиза в кухнята, докато Дон пълни чаша вода от една кофа. Черил я чува и се обръща.

— Изплаши ни снощи — казва й. — По-добре ли се чувстваш?

Малори, едва сега осъзнала, че предната вечер е припаднала, се изчервява лекичко.

— Да, добре съм. Просто ми дойде много.

— С всички ни беше така — уверява я Дон. — Но ще свикнеш. Скоро ще се убедиш, че си живеем доста луксозно.

— Дон е циник — добронамерено вмята Черил.

— Не е вярно — оправдава се Дон. — Тук ми харесва.

Малори се стряска, щом Виктор я близва по дланта. Докато коленичи да го погали, чува музика откъм хола. Прекосява кухнята и отива да надзърне. Стаята е празна, но работи радиото.

Малори поглежда Черил и Дон край мивката. Зад тях има врата на зимник. Малори тъкмо се кани да попита накъде води, когато чува гласа на Феликс откъм хола. Той диктува адреса на къщата.

— ... улица „Шилингам“ номер 273... казвам се Феликс... търсим хора, които са все още живи... издирваме оцелели...

Малори поглежда в хола. Феликс говори по телефона.

— Звъни на случайни номера.

Малори пак се сепва, този път от гласа на Том, който наднича в хола заедно с нея.

— Нямаме ли телефонен указател? — пита.

— Не. Това е ужасно потискащо.

Феликс набира номера на майка си. Том, с хартия и химикалка в ръка, пита:

— Искаш ли да дойдеш с мен и да разгледаш зимника?

Малори го следва през кухнята.

— Инвентаризация ли ще правиш? — пита Дон, щом Том отваря вратата.

— Аха.

— Кажи какви са наличностите.

— Разбира се.

Том влиза първи. Малори го следва по дървеното стълбище. Подът на помещението е пръстен. В тъмното тя усеща и помирихва

земята под краката си.

Том дърпа връвта на една крушка и стаята внезапно грейва. Малори се стряска от гледката. Прилича повече на склад, отколкото на зимник. Привидно безкрайни дървени рафтове са заредени с консерви. От тавана до пръстения под, мястото прилича на бункер.

— Всичко това е построено от Джордж — обикаля помещението с ръка Том. — Той наистина беше една крачка напред.

Вляво, само частично осветена от крушката, Малори вижда полупрозрачна завеса. Зад нея има пералня и сушилня.

— На пръв поглед храната изглежда много — показва Том консервите. — Но не е така. И този, който се тревожи най-много за запасите ни, е Дон.

— Колко често правиш инвентаризация? — пита Малори.

— Веднъж седмично. Но понякога, когато ми е нервно, идвам да проверя как са нещата, дори да съм преброил всичко предния ден.

— Хладно е.

— Аха. Класически зимник. Идеално е.

— Какво става, когато провизиите се изчерпат?

Том я поглежда. Чертите му са меки на светлината.

— Отиваме да набавим нови. Проникваме в хранителни магазини. В други домове. Каквото можем.

— Аха — кима Малори.

Докато Том отмята по списъка, Малори оглежда зимника.

— Това сигурно е най-надеждното помещение в къщата — отбелязва.

Том застива. Замисля се над думите ѝ.

— Не мисля. Според мен таванът е по-безопасен.

— Защо?

Забеляза ли ключалката, като идвахме насам? Тази врата е истинска антика. Заклучва се, но не солидно. Сякаш зимникът е построен най-напред, преди години, преди да решат да продължат с къщата. Докато вратата на тавана... ето това се казва заключалка. Ако трябва да се скрием някъде, ако някое от онези същества проникне в къщата, според мен трябва да изберем тавана.

Малори инстинктивно вдига поглед. Разтърква рамене.

Ако трябва да се скрием някъде.

— Ако съдим по запасите, които ни остават — продължава Том, — можем да изкараме три до четири месеца. Може да звучи много време, но тук дните летят неусетно. Направо се сливат. Затова започнахме да поддържаме календара на стената в хола. В известен смисъл времето вече не означава нищо. Но е сред малкото неща, които ни напомнят за предишния ни живот.

— Потокът на времето?

— Аха. И как го оползотворяваме.

Малори отива до ниска дървена табуретка и сядва. Том продължава да води записки.

— Ще те въведа във всички домакински дейности, като се качим в къщата — казва й. После, като сочи едно място на стената между рафтовете и окаченото пано, добавя: — Виждаш ли онова там?

Малори поглежда нататък, но не разбира какво има предвид той.

— Ела.

Той я повежда към стената, където има счупена тухла. Зад нея се вижда пръст.

— Не мога да кажа дали това ме плаши, или ми харесва — разсъждава той.

— Какво имаш предвид?

— Ами, вижда се пръстга. Това означава ли, че бихме могли да започнем да копаем? Да издълбаем тунел? Втори зимник? Още пространство? Или е просто друг начин за влизане?

Очите му искрят ослепително на светлината на крушката.

— Работата е там — казва той, — че ако съществата наистина искаха да проникнат в къщата... нямаше да е проблем да го сторят. И подозирам, че досега да са го направили.

Малори гледа петното пръст на стената. Представя си как се промъква през тунелите, бременна. Представя си червеи.

След кратка пауза тя пита:

— Какво си правил, преди това да се случи?

— Питаш за работата ми ли? Бях учител. Водех осми клас.

Малори кима.

— Честно казано, и на мен ми приличаше на учител.

— Знаеш ли, и преди съм го чувал. Неведнъж! И ми харесва. — Имитира с жест как си оправя яката на ризата. — Ученици — казва, —

днес ще учим за консервираните храни. Така че, ако обичате, си затваряйте устата, по дяволите.

Малори се смее.

— А ти какво си работила? — интересува се Том.

— Не стигнах до там да започна работа.

— Загубила си сестра, нали? — мило пита Том.

— Да.

— Съжалявам. Аз загубих дъщеря си.

— О, боже, Том.

Том замълчава, сякаш се колебае дали да продължи. Решава да ѝ каже.

— Майката на Робин почина при раждането. Звучи жестоко да го споменавам, предвид състоянието ти. Но ако ще се опознаваме, би трябвало да знаеш тази история. Робин беше страхотно дете. Още от осемгодишна бе по-умна от баща си. Падаше си по странни неща. Например харесваше повече инструкцията за употреба на някоя играчка, отколкото самата играчка. Надписите след филма — повече от самия филм. Начинът, по който е написано нещо. Изражението на лицето ми. Веднъж ми каза, че ѝ приличам на слънцето, заради косата. Попитах я дали светя като слънцето, а тя ми отговори: „Не, татко, по-скоро светиш като луната, когато навън е тъмно“.

Когато съобщенията за инциденти влязоха в новините и хората започнаха да вземат нещата на сериозно, аз бях бащата, който заяви, че няма да живеем в страх. Положих всички усилия да продължим да живеем в обичайния си ритъм. И се стараех да предам това най-вече на Робин. В училище чуваше разни неща. Просто не исках да я плаша. Но след известно време вече не можех да се преструвам. В един момент хората започнаха да спират децата си от занятия. Постепенно училището затвори врати. Временно. Или докато си възвърнат „общественото доверие, че могат да осигурят безопасна среда за децата на хората“. Времената бяха мрачни, Малори. Както ти казах, самият аз бях учител и горе-долу по същото време затвори и моето училище. Така че изведнъж двамата с Робин се озовахме у дома и разполагахме с много време един за друг. Дадох си сметка колко е пораснала. Започваше да мисли мащабно. Въпреки това, бе все още твърде малка, за да осъзнае целия ужас на историите, които слушахме

по новините. Положих усилия да не ѝ спестявам нищо, но бащата в мен понякога се чувстваше длъжен да смени канала.

Радиото явно ѝ дойде в повече. Робин все по-често сънуваше кошмари. Отделях много време да я успокоявам. Непрекъснато имах чувството, че я лъжа. Постигнахме споразумение никой от двамата да не поглежда през прозореца. Някак трябваше да я убедя, че положението е едновременно под контрол и тотално извън контрол.

Взе да спи при мен, в моето легло, докато една сутрин се събудих и не я намерих до себе си. Предната нощ бе споменала, че ѝ се иска нещата да са си както преди. Искала да познава майка си, която никога не бе виждала. Беше смазващо да я слушам да говори така, едва осемгодишна, да ми казва, че животът не е справедлив. Когато се събудих и не я видях до себе си, си казах, че просто е започнала да свиква. С новия начин на живот. Но си мисля, че вероятно Робин бе изгубила нещо от детството си предната нощ, когато е разбрала преди мен сериозността на ситуацията, осъзнала е какво се случва навън.

Том млъква. Гледа към вратата на зимника.

— Намерих я във ваната, Малори. Плаваше. Мъничките ѝ китки бяха прерязани с бръснача, с който ме бе виждала да се бръсна хиляди пъти. Водата беше червена. Кръвта преливаше през ръба на ваната. Кръв по стените. Тя беше дете. Осемгодишно дете. Дали е погледнала навън? Или просто е решила да го направи сама? Никога няма да узная отговора.

Малори протяга ръце към Том и го прегръща.

Но не плаче. Миг по-късно той пристъпва към рафтовете и започва да отмята бройки.

Малори си мисли за Шанън. Тя също загина в банята. Тя също отне собствения си живот.

Когато Том приключва, пита Малори дали е готова да се върнат горе. Докато се протяга към връвта на крушката, забелязва, че Малори гледа петното пръст на стената.

— Откачена работа, а? — казва.

— Аха.

— Гледай да не го позволяваш. Това просто е един от древните страхове. Надделява.

— Моля?

— Страхът от мазето.

Малори кима.
Том дърпа връвта и крушката угасва.

9.

Същества, мисли си Малори. Що за долнопробна дума. Децата са кротки, а бреговете — спокойни. Тя чува как веслата цепят водата. Ритъмът на гребане следва ритъма на сърцето ѝ, докато в един момент внезапно се разминават. Тогава има чувството, че ще умре.

Същества.

Тази дума никога не е била по вкуса на Малори. Някак ѝ стои не на място. Нещата, които я преследват вече четири години, за нея не са същества. Същество е градинският охлюв, бодливото свинче. Но нещата, които дебнат отгатак скритите зад одеяла прозорци и я принуждават да носи превръзка на очите, не са нещо, което унищожител би могъл да изстреби.

„Варварин“ също не става. Варваринът е безразсъден. Скотът също.

В далечината се чува птича песен високо в небето. Веслата режат водата, поклащат се при всяко загребване.

„Бегемот“ е недоказано. Всъщност може да са големи колкото нокът.

Макар да са в началото на пътешествието си по реката, мускулите на Малори вече са изтощени от гребането. Ризата ѝ е подгизнала от пот. Стъпалата ѝ са ледени. Превръзката продължава да я дразни.

„Демон“. „Дявол“. „Мутант“. Може би са всичко това.

Сестра ѝ умря, защото видя едно от тях. Родителите ѝ вероятно са били сполетени от същата съдба.

„Пакостник“ е твърде мило. „Дивак“ — твърде човешко.

Малори хем се страхува от съществата, които евентуално обитават реката, хем в някакъв смисъл е и очарована от тях.

Знаят ли те какво правят? Искат ли да причиняват това, което причиняват?

Точно сега има чувството, че целият свят е мъртъв. Сякаш лодката е последното оазисче живот. Всичко останало се разпръсква

ветрилообразно пред стоманения нос, с всяко следващо загребване веслата подритват празно кълбо, отвратително и ненаселено.

Ако не съзнават какво вършат, значи не може да са „злодеи“.

Децата са притихнали вече доста време. От небето долита друга птича песен. Изплясква риба. Малори никога не е виждала тази река. Как изглежда? Дърветата наредени ли са покрай брега? Има ли къщи наблизо?

Това са чудовища, мисли си Малори. Но всъщност знае, че не са просто чудовища. Те са безкрайността.

— Мамо! — внезапно се обажда Момчето.

Грачи хищна птица; гласът ѝ отеква над водата.

— Какво има, Момче?

— Звучи като двигател.

— Моля?

Малори тутакси престава да гребе. Наостря уши.

В далечината, отвъд течението на реката, долита пърпорене на двигател. Малори веднага го разпознава. Шум от приближаваща лодка.

Вместо да изпитва вълнение от предстоящата среща с друго човешко същество по реката, Малори се страхува.

— Лягайте долу и двамата!

Отпуска веслата напъряко през краката си. Лодката се носи свободно по водата.

Момчето чу нещо, казва си. Чу нещо, защото си го възпитала добре и сега той чува по-добре, отколкото някога ще вижда.

Малори си поема дълбоко дъх и чака. Моторът се чува по-ясно. Лодката се движи срещу течението.

— Ох! — вика Момчето.

— Какво има, Момче?

— Ухото ми! Удари ме дърво.

Според Малори това е добре. След като дърво е докоснало Момчето, значи вероятно са близо до брега. Може би провидението ще е на тяхна страна и ще се скрият зад листака.

Другата лодка вече е съвсем близо. Малори е сигурна, че ако можеше да отвори очи, би я видяла.

— Не си махайте превръзките — предупреждава тя децата.

В следващия момент моторът на другата лодка се изравнява с тяхната. Не отминава.

Там има човек, мисли си Малори, който ни вижда.

Моторът на другата лодка замлъква внезапно. Въздухът мирише на нефта. Чуват се стъпки, вероятно ходи по палубата.

— Хей, здравейте! — казва глас. Малори не отговаря. — Всичко е наред. Може да си махнете превръзките от очите! Аз съм най-обикновен човек.

— Не ги махайте — бързо казва Малори на децата.

— Тук няма нищо, госпожице. Давам ви дума. Сами сме.

Малори не помръдва. Накрая, когато вече няма накъде, му отговаря:

— Откъде знаете?

— Госпожице, в момента гледам. През цялото пътуване днес бях без превръзка на очите.

И вчера също.

— Не е безопасно да гледате — опонира му тя. — Знаете.

Непознатият прихва.

— Сериозно ви говоря, няма от какво да се страхувате. Вярвайте ми. Тук в реката сме само вие и аз. Две най-обикновени човешки същества, които се разминават.

— Не! — крещи към децата Малори.

Пуска Момичето и сграбчва здраво веслото. Онзи въздиша.

— Няма смисъл да живеем така, госпожице. Помислете за децата си. Нима ще ги лишите от възможността да се полюбуват на един прекрасен слънчев ден?

— Стойте далеч от лодката ни — сопва му се Малори.

Тишина. Онзи не казва нищо. Малори се приготвя за атака. Чувства се в капан. Уязвима. В лодката, опряла в брега. В реката. В света.

Нещо изплясква в реката. Малори ахва.

— Госпожице — продължава онзи, — гледката е невероятна, стига да не ви пречи малко мъглица. Кога за последен път погледнахте навън? Преди няколко години? Тази река позната ли ви е? Времето? Обзалагам се, че дори не си спомняте усещането времето да е хубаво.

Тя си спомня прекрасно външния свят. Спомня си как като дете ходеше на училище през тунел от есенни листа. Спомня си съседни дворове, градини и домове. Спомня си как двете с Шанън лежаха на

тревата в двора зад къщата и оприличаваха облаците на момчета и момичета от техния клас.

— Ще си останем с превръзките на очите — обявява Малори.

— Аз хвърлих моята, госпожице. Продължих напред. Защо не последвате примера ми?

— Оставете ни — парира го тя. Онзи въздиша за пореден път.

— Не може вечно да ви преследват. Не може да ви принудят цял живот да живеете така. Нали го знаете, госпожице?

Малори слага дясното весло на позиция, така че да може да се отблъсне от брега.

— Ще трябва лично да ви махна превръзките от очите — внезапно казва онзи. Малори не помръдва.

Мъжът звучи сърдит. Някак ядосан.

— Ние сме просто две човешки същества — повтаря, — които се срещат в една река. Четири, ако броим и малките. Тях не можем да ги виним за това как ги отглеждате. Аз съм единственият тук, който има смелостта да се огледа около себе си. Тревогите ви само създават усещането, че сте в безопасност достатъчно дълго, за да се тревожите още малко.

Гласът му сега идва от друго място. Малори предполага, че е минал на носа на лодката си. Единственото ѝ желание е да мине покрай него. Да се отдалечи още повече от къщата, която напуснаха тази сутрин.

— И друго ще ти кажа — внезапно изтърсва онзи, този път е ужасно близо. — Видях едно.

Малори се пресяга за Момчето и го дърпа за яката отзад. Той пада върху стоманеното дъно на лодката и изскимтява.

Мъжът прихва.

— Не са толкова грозни, колкото си мислите, госпожице.

Тя забива веслото в брега. Дървото потъва. Не успява да намери твърда почва. Отдолу има клечки и корени. Тиня.

Този ще откачи, мисли си Малори. И ще те нарани.

— Къде ще се скриете? — крещи той. — Ще се стряскате при всяко изпукване на вейка, така ли?

Малори не успява да освободи лодката.

— Не пипайте превръзките! — вика тя на децата. Мъжът спомена, че е видял същество. Кога? Кога?

— Мислиш ме за луд, нали?

Най-накрая веслото опира в твърда почва. Малори бута, задъхана. Лодката помръдва. Надява се да я е освободила. В следващия миг се блъска в лодката на мъжа, Малори изкрещява.

Пипна те.

Дали ще ги принуди да отворят очи?

— Кой е лудият от двама ни? Я се погледни. Двама души се срещат на реката...

Малори се залюлява напред-назад. Усеща пролука някъде зад лодката, някакво празно пространство.

— ... единият гледа небето...

Малори усеща как веслото потъва в земята.

— ... другият се опитва да управлява лодка с вързани очи.

Лодката е почти освободена.

— Та е време да се запитам...

— *Махай се!* — крещи тя.

— ... кой тук е откачилият?

Мъжът се кикоти. Смехът му сякаш се извисява в небето, за което той говори. Хрумва й да го попита, *на колко разстояние беше, като го видя?* Но не го прави.

— *Остави ни на мира!* — крещи Малори.

Вследствие на боричкането, в лодката се посипват студени пръски речна вода. Момичето изпищява. Малори си казва, *попитай мъжа на какво разстояние е бил, когато го е видял.* Може би лудостта все още не го е обзела. Може при него процесът да е по-бавен. Може пък да извърши един последен акт на великодушие, преди да изгуби изцяло чувството си за реалност.

Лодката е освободена.

Веднъж Том каза, че навярно за всеки е различно. Каза, че ако човек си е луд поначало, няма накъде повече да откачи. А хората с най-здрав разум откачат най-дълго.

— Отворете си очите, за бога! — крещи онзи. Гласът му е променен. Звучи пиянски, различен. — Престанете да бягате, госпожице. Отворете си очите! — моли се той.

— *Не го слушайте!* — вика тя. Момчето се притиска до нея, Момичето скимти откъм гърба й. Малори трепери.

— Майка ви е лудата, деца. Махнете превръзките.

Мъжът внезапно започва да вие, да гъргори. Звучи сякаш нещо в гърлото му е умряло. Колко ли остава, докато се обеси с корабното въже или си пъкне главата във въртящата се перка на лодката?

Малори гребе яростно. Превръзката на очите ѝ не е достатъчно стегната.

Това, което е видял, е близо. Това, което е видял, е тук, в реката.

— *Не си махайте превръзките!* — крещи пак Малори. Гребе покрай лодката му. — Разбрахте ли? *Отговорете ми.*

— Да! — казва Момчето.

— Да! — казва Момичето.

Мъжът вие пак, но сега гласът му се чува по-отдалеч. Звучи сякаш се опитва да изкрещи, но е забравил как.

Щом лодката изминава още петдесетина метра и звукът от двигателя зад тях почти не се чува, Малори посяга към рамото на Момчето.

— Не се тревожи, мамо — казва Момчето.

После Малори се пресяга назад и напипва ръката на Момичето. Стиска я. После ги пуска и двамата и грабва веслата.

— Суха ли си? — обръща се към Момичето.

— Не — отговаря Момичето.

— Вземи одеялото и се подсуши. Незабавно.

Въздухът пак ухае на чисто. Дърветата. Водата. Бензиновите изпарения остават далече зад тях.

Помниш ли как миришеше къщата?, пита се Малори.

Въпреки ужаса от срещата с мъжа на лодката, тя си спомня. Баятият, задушлив въздух на къщата. Така миришеше още от деня, в който прекрачи прага ѝ. И до края не се проветри.

Малори не мрази мъжа на лодката. Изпитва единствено тъга.

— Справихте се чудесно — казва на децата, цялата разтреперана, докато продължава да гребе по реката.

10.

Малори живее в къщата вече втора седмица. Съквартирантите карат почти изцяло на консерви от зимника, плюс каквото замразено месо е останало във фризера. Всяка сутрин Малори с облекчение установява, че токът все още не е спрял. Радиото вече е единственият източник на новини, но последният останал водещ, Родни Барет, няма нищо ново за казване. Мисълта му прескача от тема на тема. Ядосва се. Псува. Съквартирантите вече са били свидетели как Родни заспива в ефир. Но въпреки всичко, Малори е наясно защо продължават да го слушат. Все едно дали гласът му жужи тихичко като фон, или кънти в целия хол, този човек е последната им връзка с външния свят.

Малори вече има чувството, че се намира в катакомби. Клаустрофобията е неописуема, притиска нея и бебето ѝ.

Но тази вечер съквартирантите са решили да празнуват.

Шестимата са се събрали около трапезата. Освен консерви, тоалетна хартия, батерии, свещи, одеяла и сечива, в зимника има и няколко бутилки ром — приятно допълнение към тревата, донесена от Феликс (който смутено си призна, че очаквал по-„хипарско“ сборище от групичката трезвеници, посрещнала го при пристигането му). Малори, съобразявайки се със състоянието си, е единствената, която не участва в пиенето и пушенето. Но някои настроения са заразителни и докато Родни Барет, за всеобща изненада, пуска приятна фонова музика, Малори успява да се усмихне, от време на време дори се смее, въпреки невъобразимите ужаси, които са се превърнали във всекидневие.

В хола има пиано. Подобно на купчината хумористични книги до гардероба в нейната стая, пианото също сякаш е изпаднало от друго време, някак не на място, от минал живот.

В момента Том свири.

— В коя тоналност е тази песен? — крещи към другия край на стаята запотеният Том, въпросът му е адресиран към Феликс, който седи край масата. — Наясно ли си с тоналностите?

Феликс се усмихва и клати глава.

— Че откъде да знам, по дяволите? Но мога да пея заедно с теб оттук. Том.

— Моля те, няма нужда — включва се Дон, докато сръбва от питието си и се усмихва.

— Не, не — хили се и Феликс, — много съм добър, бива ме!

Феликс се надига да стане, но се спъва. Отива при Том до пианото. Двамата подхващат заедно *De-Lovely*. Радиото е върху бюфет с огледало. Музиката, която пуска Родни Барет, се бие тихичко с песента на Коул Портър.

— Как си, Малори? — пита я седналият от другата страна на масата Дон. — Как ти се струва къщата засега?

— Добре съм. Мисля си най-вече за бебето.

Дон се усмихва. В усмивката му тя долавя тъга, наслоена в чертите на лицето му. Дон също е загубил сестра си, самият той ѝ го каза. Всеки от съквартирантите е преживял съкрушителна загуба. Родителите на Черил се изплашили и заминали на юг. Оттогава не ги е чувала. Феликс се надява да получи новини от братята си при всяко случайно набиране на телефона, което прави. Джулс често говори за годишницата си Сидни, която намерил в канавката пред блока, преди да се отзове на същата обява, довела и Малори тук. Била с прерязан гръклян. Но най-ужасна според Малори е историята на Том. Ако такова определение изобщо може да бъде валидно вече.

Сега, докато го наблюдава зад пианото, на Малори ѝ се къса сърцето за него. За момент, когато *De-Lovely* свършва, радиото пак се чува. Песента, която е пуснал Родни Барет, също свършва. После той започва да говори.

— Чуйте, чуйте — казва Черил. Прекосява стаята и застава до радиото. Привежда се и усилва звука. — Май е по-потиснат от обикновено.

Том не обръща внимание на радиото. Плувнал в пот, докато отпива от питието си, той изсвирва малко нескопосано началните акорди на *I've Got Rhythm* на Гершуин. Дон се обръща да види за какво говори Черил. Джулс гали Виктор, седнал е на пода с опрян в стената гръб, извърща глава към радиото.

— Съществува — казва Родни Барет. Гласът му е провлечен. — Какво ни отнехте? Какво правите тук? Имате ли изобщо някаква цел?

Дон става от масата и отива при Черил и радиото. Том прекъсва свиренето.

— Никога преди не съм го чувал да се обръща директно към съществата — казва от пейката пред пианото.

— Загубихме майки, бащи, сестри, братя — продължава Родни Барет. — Загубихме съпруги и съпрузи, любими и приятели. Но най-силна е болката, когато ни отнемате децата. Как смеете да карате дете да ви погледне?

Малори поглежда Том. Той слуша. Погледът му е отнесен. Тя става и отива при него.

— И преди е говорил мрачно — казва Черил за Родни Барет. — Но никога по такъв начин.

— Не — казва Дон. — Просто е по-пиян от нас.

— Том — казва Малори, докато сяда до него на пейката.

— Ще се самоубие — внезапно казва Дон.

Малори вдига глава, иска ѝ се да каже на Дон да млъкне, после чува същото, което е чул и Дон. Пълното отчаяние в гласа на Родни Барет.

— Днес ще ви излъжа — продължава говорителят. — Ще ви го измъкна под носа, единственото, което ми е останало и което не можете да ми отнемете.

— Мили боже! — възкликва Черил.

Радиото замлъква.

— Изключи го, Черил! — казва Джулс. — Изключи го.

Докато тя посяга към радиото, от тонколоните прогърмява изстрел.

Черил изпищява. Виктор пролайва.

— Какво стана, по дяволите? — премигва невярващо срещу радиото Феликс.

— Той го направи — вяло отвръща Джулс. — Не мога да повярвам.

После тишина.

Том става от пейката на пианото и изключва радиото. Феликс отпива от чашата. Джулс е на коляно, успокоява Виктор.

После внезапно, сякаш ехо от изстрела, на вратата се чука.

Почти веднага следва второ почукване.

Феликс се отправя нататък, Дон го хваща за вратата.

— Само не отваряй тази врата, пич. Стига вече. Какво ти става?

— Нямах такива намерения! — оправдава се Феликс. Освобождава ръката си. Пак се чука. Чува се женски глас.

— Ехо?

Съквартирантите притихват, не мърдат.

— Някой да ѝ отговори — казва Малори, като става от пейката пред пианото, за да поеме нещата в свои ръце. Но Том ѝ препречва пътя.

— Да! — провиква се той. — Тук сме. Коя сте вие?

— Олимпия! Казвам се Олимпия! Ще ме пуснете ли да вляза?

Том спира. Изглежда пиян.

— Сама ли сте? — пита.

— Да!

— Очите ви затворени ли са?

— Да, очите ми са затворени. Много съм изплашена. Моля ви, пуснете ме.

Том поглежда към Дон.

— Някой да донесе дръжките за метла — казва Том. Джулс се завтича.

— Не мисля, че можем да си позволим да храним още едно гърло — казва Дон.

— Ти си луд! — парира Феликс. — Отвън има жена...

— Разбирам това, Феликс — тросва се Дон. — Но не можем да подслоним цялата страна.

— Но тази жена е тук сега, в този момент — казва Феликс.

— А ние сме пияни.

— Стига, Дон — казва Том.

— Не ме изкарвай подлец — оправдава се Дон. — Наясно си, също както и аз, точно колко консерви имаме в зимника.

— Ехо? — продължава да вика жената.

— Чакайте! — отвръща ѝ Том.

Том и Дон се гледат изпитателно. Джулс се връща във фоайето. Подава на Том дръжка за метла.

— Правете каквото искате, хора — предава се Дон. — Но скоро ще гладуваме заради това.

Том се обръща към входната врата.

— Всички да си затворят очите.

Малори чува стъпките му по дървеното дюшеме в коридора.

— Олимпия? — вика Том.

— Да!

— Ще отворя вратата. Когато го направя, чуеш ли я да се отваря, влез възможно най-бързо. Разбра ли ме?

— Да!

Малори чува как входната врата се отваря. Настава смут. Представя си как Том издърпва жената, както съквартирантите издърпаха самата нея преди две седмици. После вратата се затваря с трясък.

— Не си отваряй очите! — предупреждава я Том. — Ще проверя пространството около теб. За да сме сигурни, че не се е промъкнал никой друг.

Малори чува как метлата стърже по стените, по пода, по тавана, по самата врата.

— Добре — казва накрая Том. — Може да отворим очи.

Когато Малори го прави, вижда много красива тъмнокоса и преbledняла жена, застанала до Том.

— Благодаря ви — казва новодошлата, останала без дъх.

Том понечва да я пита нещо, но Малори го прекъсва.

— Бременна ли си? — пита тя Олимпия.

Олимпия поглежда към корема си. Трепереща, вдига глава и кима.

— В четвъртия месец съм.

— Това е невероятно — пристъпва към нея Малори. — И аз съм някъде там.

— Мамка му — изсъсква Дон.

— Аз съм ви съседка — казва Олимпия. — Съжалявам, че ви изплаших. Съпругът ми е пилот. Нямам новини от него вече няколко седмици. Сигурно е мъртъв. Чух ви. Чух пианото. Трябваше ми малко време, докато събера смелост да дойда дотук. В друга ситуация щях да донеса мъфини.

Въпреки ужаса, който всички изживяха преди малко, невинността на Олимпия разцепва мрака.

— Добре дошла при нас — казва Том, но Малори долавя в гласа му напрежение и изнемога при мисълта, че ще трябва да се грижат за две бременни жени. — Влизай.

Съпровождат Олимпия до хола. На площадката пред стълбището тя ахва и сочи една снимка на стената.

— О! Този човек тук ли е?

— Не — казва Том. — Вече не. Сигурно го познаваш. Джордж. Собственикът на къщата.

Олимпия кима.

— Да, виждала съм го много пъти.

После съквартирантите се събират в хола. Том настанява Олимпия на дивана. Малори слуша безмълвно, докато Том мрачно разпитва новодошлата за вещи от дома ѝ. Какво има в къщата. Какво е оставила след себе си.

Какво биха могли да използват.

11.

Малори гребе вече три часа, поне така ѝ се струва. Мускулите на ръцете ѝ горят. Студената вода се плиска по дъното на лодката, вълничка по вълничка, с всяко потапяне на веслата.

Преди броени мигове Момичето обяви, че ѝ се пишка. Малори ѝ каза да пишка направо. Урината се смесва с речната вода и топли обувките на Малори. Мислите ѝ отлитат към мъжа в лодката, с когото се разминаха.

Децата, казва си тя, не си свалиха превръзките. Това беше първият човешки глас освен нашите собствени, който някога са чували. Но не го послушаха.

Да, явно ги е обучила добре. Но мисълта не е приятна. Обучение в случая означава да ги държи в такъв страх, че да не посмеят да ѝ се опълчат при никакви обстоятелства. Като малка Малори непрекъснато беше на нож с родителите си. У тях захарта беше забранена. Малори си внасяше контрабандно. Филми на ужасите не се гледаха. Малори се промъкваше на пръсти на долния етаж посред нощ, за да ги гледа по телевизията. Когато родителите ѝ забраниха да спи на дивана в хола, тя си премести там леглото. Това бяха тръпките на детството. Децата на Малори нямаше да ги усетят.

Още като бебета ги научи да се будят със затворени очи. Застанала над оградените им с телена мрежа креватчета, тя чакаше с мухобойка в ръка. Когато някой от двамата се събудеше и отвореше очи, тя го пляскаше силно през ръката. Двамата плачеха. Малори се навеждаше и затваряше очите им. Ако си държаха очите затворени, си вдигаше блузата и ги кърмеше. *Награда.*

— Мамо — казва Момичето, — това същият човек, който пее по радиото, ли е?

Момичето говори за касетка, която Феликс обичаше да слуша.

— Не — казва Момчето.

— Кой е тогава? — пита Момичето.

Малори се обръща към Момичето, за да се чува гласът ѝ по-ясно.

— Мисля, че се разбрахме да не задавате въпроси, които не са свързани с реката. Нарушаваме споразумението ли?

— Не — тихо отвърща Момичето.

Когато станаха на три, тя ги научи да носят вода от кладенеца. Връзваше единия край на въже около кръста на Момичето, а другия — около кръста на Момчето. После казваше на Момчето да напипа пътеката с крак и го пускаше да се оправя сам. Слушаше как кофата се вдига тремаво. Чуваше го как с усилие мъкне пълната кофа обратно в къщата. Много пъти чуваше как дръжката му се изплъзва от ръцете. При всеки такъв случай го караше да се върне и да повтори всичко отначало.

На Момичето ѝ беше много омразно. Казваше, че земята около кладенеца е „много на буци“. Имала чувството, че под тревата живеят хора. Малори не даваше на Момичето да яде, докато не свърши работата.

Тъкмо бяха проходили, когато започна да слага двамата в двата края на стаята. Тръгваше да обикаля по килима. Попиташе ли: „Къде съм?“, Момчето и Момичето сочеха. После се качваше на втория етаж, слизаше обратно и питаше: „Къде бях?“. Сгрешаха ли, Малори им крещеше. Но не грешаха често. А скоро съвсем престанаха да грешат.

Какво би казал за това Том?, мисли си тя. Би казал, че си най-страхотната майка на света. И ти би му повярвала.

Без Том, Малори може да разчита единствено на себе си. И неведнъж, седнала сама край кухненската маса, след като децата са заспали в стаята си, тя си задаваше неизбежния въпрос:

Добра майка ли си? Има ли все още такова понятие?

Малори усеща лекичко потупване по коляното. Ахва. Но е само Момчето. Моли за кесийка храна. Както гребе, Малори посяга към джоба си и му подава. Чува как зъбките на детето хрупат ядките от консерва, престояли в бюфета четири години и половина, преди Малори да ги вземе тази сутрин. В следващия миг Малори спира да гребе. Горещо ѝ е. Много горещо. Потти се, все едно е юни. Сваля си връхната дреха и я оставя на пейката зад себе си. После усеща леко потупване откъм гърба. И Момичето е гладно.

Добра майка ли си?, пита се за пореден път, докато подава на детето кесийката с храна.

Как да очаква от децата си да имат мечти, съизмерими със звездите, след като не могат да вдигнат глави, за да погледнат същите тези звезди?

Не знае отговора.

12.

Том майстори нещо от стар мек калъф за китара и възглавница за диван. Олимпия спи на втория етаж, в съседство до Малори. Феликс ѝ преотстъпи стаята си, точно както Том предложи своята на Малори. Сега Феликс спи на дивана в хола. Предната вечер Том направи подробен опис на всички предмети от дома на Олимпия, тя му диктуваше. Започнал с надежда, разговорът приключи с единодушното заключение на съквартирантите, че шепата вещи, които биха могли да им влязат в употреба, не си струват риска по донасянето им. Хартия. Още едно ведро. Кутията с инструменти на съпруга на Олимпия. Все пак, както изтъкна Феликс, ако и когато нуждата от тези предмети надделее над риска, можеха да отидат и да ги донесат. Някои от вещите, добави Дон, щяха да са им нужни в по-близко бъдеще. Консервирани ядки, риба тон, спагети, подправки. Докато обсъждаха хранителните продукти, Том разказа на останалите какви са наличностите в зимника към момента. Намаляващото количество на провизиите притесняваше сериозно Малори.

В момента Джулс спи в кабинета по-нататък по коридора. На матрак в единия край на стаята. Матракът на Дон е в другия край. Помежду им има висока дървена маса, върху която са натрупани вещите им. При него е Виктор. Джулс хърка. От малкия радиокасетофон са чува тиха музичка. Идва откъм хола, където Феликс и Дон играят юкър^[1] с тесте карти с лика на Пий Уий Хърман. Черил пере в кофа на кухненската мивка.

Малори и Том са на дивана.

— Собственикът на къщата — подхваща Малори. — Казваше се Джордж, нали? Той ли пусна обявата? Когато ти си пристигнал, той все още е бил тук?

Том, който се опитва да сътвори защитно ватирано покритие за вътрешната страна на автомобилно предно стъкло, поглежда Малори в очите. На светлината на лампата косата му изглежда още по-руса.

— Аз съм първият, който се отзова на обявата във вестника — казва Том. — Джордж беше страхотен. Той отвори дома си за непознати във време, когато всички други се заключваха в своите жилища. Беше визионер, голям *мислител*. Непрекъснато предлагаше нови идеи. Дали пък няма да можем да гледаме през прозорците с помощта на лещи? Система от огледала? Телескопи? Бинокъл? Това му беше голямата идея. Щом проблемът е свързан с виждането, значи може би трябва да пречупим перспективата. Или да променим механиката на гледане. Може би ако гледаме *през* предмет, съществата няма да могат да ни наранят. И двамата полагахме сериозни усилия да намерим решение. Джордж си беше такъв — не се ограничаваше само с приказки. Държеше да изпробваме идеите на практика.

Докато Том говори, Малори си представя лицето от снимките над стълбището.

— Нощта, когато пристигна Дон, тримата седяхме в кухнята, слушахме радио и изведнъж Джордж изказа предположението, че вероятно всичко това е причинено от някаква разновидност на „живот“. По онова време MSNBC все още не бяха излезли с тази теория. Джордж почерпил идеята от стара книга. „Възможни невъзможности.“ Ставало въпрос за несъвместими форми на живот. Два свята, чиито компоненти са абсолютно непримирими, биха могли да си навредят един на друг, ако пътищата им се пресекат. И ако другата форма на живот някак е успяла да проникне тук... ами според Джордж именно това се беше случило. Намерили са начин да стигнат дотук, съзнателно или не. Хареса ми. Не и на Дон. По онова време той непрекъснато висеше в интернет, проучваше разни химически вещества, гама вълни, всичко невидимо, което би могло да те нарани, ако го гледаш, понеже може да не знаеш, че го гледаш. Да, Дон упорито се опитваше да наложи мнението си по този въпрос. Той лесно се пали. Вече сама се убеди, че е доста избухлив. Докато Джордж беше от хората, които, веднъж прегърнали една идея, държат да я видят реализирана, независимо от рисковете.

До пристигането на Феликс и Джулс, Джордж беше готов да изпробва теорията си за пречупването на перспективата. Четях всичко, което той успяваше да изрови от мрежата. Купища сайтове за зрението и как функционира окото, за оптичната измама и пречупването на светлината, как точно работи телескопът и какво ли още не.

Непрекъснато говорехме за това. Когато Дон, Феликс и Джулс заспиваха, двамата с Джордж сядахме на кухненската маса и чертаехме схеми. Той крачеше напред-назад, спираше рязко и ме питаше: „Известно ли е някоя от жертвите да е била с очила? Може би затворен прозорец би ни предпазил, ако гледаме под определен ъгъл?“. И така откарвахме още час приказки по темата.

Всички непрекъснато гледахме новини, надявахме се някой да измисли нещо, да се появи информация, благодарение на която да намерим начин за защита на хората. Но новините започнаха да се повтарят. И Джордж изгуби търпение. Колкото повече говореше за изпробването на теорията за „измененото зрение“, толкова повече настояваше да опита. Бях уплашен, Малори. Но той беше капитанът на потъващ кораб и не се страхуваше да умре. Ами ако се получи? Е, тогава би излекувал планетата от най-ужасната епидемия. Докато Том говори, светлината танцува в сините му очи.

— Какво използва Джордж? — пита Малори.

— Видеокамера. Имаше на горния етаж. От ония старите VHS камери. Направи го тайно от нас. Една нощ нагласил камерата да гледа навън, сложил я между стъклото и одеялото, скриващо прозореца в хола. На сутринта се събудих пръв и го заварих заспал на пода. Стъпките ми го стреснаха и той скочи към камерата. „Направих го, Том, записах пет часа материал — така ми каза. — Тук е, в тази камера. Може би държа в ръцете си решението на проблема. Индиректно зрение. Филм. Трябва да го гледаме.“

Казах му, че според мен идеята не е добра. Пък и се съмнявах за пет часа да е хванал нещо. Само че той имаше план и го изложи пред всички ни. Настояваше да го завържем на стол в стая на горния етаж. Там щял да гледа записа. Според него завързването би му попречило да се самонарани, в случай че нещо се обърка. Дон напрано побесня. Нарече го заплаха за всички ни. С право изтъкна, че никой не е наясно пред какво сме изправени, така че ако нещо се случеше с Джордж, можеше да сполети и останалите. Но двамата с Феликс не възразихме. Гласувахме. Дон беше единственият против. Каза, че ще си тръгне. Едва го разубедихме. Накрая Джордж заяви, че не му е нужно разрешение в собствената му къща да направи каквото смята за редно. И аз му обещах да го вържа за стола.

— И го върза?

— Да.

Том сведе поглед към килима.

— Започна с някакво задавяне. Все едно в гърлото му бе заседнало нещо. Беше изкарал там два часа, без да издаде нито звук. После взе да ни вика. „Том! Копеленце такова. Ела ми тука. Само се качи при мен.“ Кикотеше се, после започна да крещи, после да вие. Същинско куче. Чухме как столът се блъсна силно в пода. Джордж ругаеше мощно. Джулс се втурна да му помага, но аз го удържах. Чухме всичко. До момента, в който столът се разби и кресценето секна. Изчакахме. Чакахме доста време. Накрая се качихме заедно. С превръзки на очите спряхме камерата, едва тогава погледнахме. Видяхме какво си е причинил Джордж. Беше натискал толкова здраво върху въжетата, че му бяха прерязали мускулите, стигайки чак до кокал. Тялото му приличаше на глазура за торта, кръв и кожа, бухнали над въжетата, пристягащи гърдите му, корема, врата, китките, краката. Феликс повърна. Двамата с Дон коленичихме край Джордж и се заехме с почистването. Щом приключихме, Дон настоя да изгорим записа. Така и направихме. Докато лентата гореше, не можех да си избия от главата мисълта, че с това първата ни истинска теория бе разбита на пух и прах. Явно през каквато и призма да ги гледаш, съществата пак ще те наранят.

Малори мълчи.

— Знаеш ли обаче? Джордж се оказа прав. Поне донякъде. Той предположи, че са някакви същества, много преди да го кажат по новините. Явно е бил на прав път. Може би при по-различен подход би могъл да е човекът, променил света.

В очите на Том има сълзи.

— Знаеш ли какво ме притеснява най-много в тази история, Малори?

— Какво?

— Камерата е работила едва пет часа и е уловила нещо. Колко от тези същества дебнат навън?

Малори гледа одеялата, които закриват прозорците. После поглежда обратно към Том. Той наглася протектора за стъкло, върху който работи. Музиката откъм трапезарията се чува все така тихичко.

— Дано нещо подобно да е от полза — вдига протектора в ръка Том. — Нали разбираш, смъртта на Джордж не е причина да спрем да

опитваме. Понякога си мисля, че случилото се остави сериозен отпечатък върху Дон. При всички положения остави следа у него.

Том се надига и вдига протектора пред себе си. Малори чува как нещо изкуква и предметът се стоварва на парчета в краката на Том.

Той се обръща към Малори.

— Не можем да спрем да опитваме.

[1] Игра на карти, известна още като „американски белот“. Обикновено е за четирима и се играе по двойки. — Б.пр. ↑

13.

Феликс се отправя по пътеката към кладенеца. Една от шестте кофи на съквартирантите виси от дясната му ръка. Дървеното ведро. Черната желязна дръжка го прави да изглежда старо. Това ведро е по-тежко от другите, но Феликс няма против. Така се чувства по-близо до земята, сам го казва.

Въжето е завързано около кръста му. Другият му край е пристегнат за железен кол, забит в пръстта, точно до задния вход на къщата. Има доста въже за разгъване. В събрано положение една част се удря в крачола и обувките му. Той се притеснява да не се спъне, затова го прихваща с лявата си ръка и го отделя от тялото си. Със завързани очи е. Части от някогашни рамки за картини очертават пътеката, за да го ориентират дали се отклонява в едната или другата посока.

— Прилича ми на „Операция“! — провиква се той към Джулс, който чака, също с превръзка на очите, край кола. — Помниш ли я тази игра^[1]? Всеки път щом кракът ми докосне дъска, сякаш чувам зумера.

Джулс говори от момента, в който Феликс тръгна към кладенеца. Това е установена практика сред съквартирантите. Единият отива за вода, другият го ориентира за разстоянието спрямо къщата посредством гласа си. Джулс не казва нищо съществено. Изрежда оценките, които е получавал в училище. Минава на първите три работни места след завършване на колежа. Феликс чува някои от думите, други — не. Няма значение. Докато Джулс говори, Феликс се чувства по-малко самотен и насред океана.

Но не много по-малко.

Когато стига до кладенеца, се блъска в него. Пръстенът от дялан камък му ожулва бедрото. Феликс се чуди как е възможно да боли толкова, при все че се движи толкова бавно; колко ли би боляло, ако тичаше.

— При кладенеца съм, Джулс! Ще закача кофата.

Джулс не е единственият, който чака Феликс. Черил стои зад затворената врата на къщата. В кухнята е, наострила слух. Съквартирантът, който чака вътре, има за задача да реагира, в случай че нещо отвън се обърка. Черил се надява, че днес няма да се наложи да влезе в ролята си на „защитна мрежа“.

Над отвора на кладенеца има дървена греда. От двете ѝ страни виси по една кука. Ето това е причината Феликс да предпочита да пълни дървеното ведро. Единствено то пасва идеално в куките. Закача въжето от кладенеца за ведрото. След като веднъж го е закрепил, започва да върти чекръка, при което въжето се опъва максимално. Ръцете му са свободни и той отрива длани в джинсите си.

И тогава някъде отдолу се чува звук.

Феликс бързо извърща глава и вдига ръце пред лицето си. Но нищо не се случва. Нищо не го напада. Джулс продължава да говори пред вратата. Разказва нещо за работата си като механик. Как оправял разни неща.

Феликс слухти.

Задъхан, завърта чекръка един оборот в обратната посока, наострил уши към целия двор. Въжето е достатъчно охлабено, за да може да свали кофата от куките и, както е вързана, да я увеси над отвора на кладенеца. Изчаква още минута. Джулс му подвиква.

— Всичко наред ли е, Феликс?

Феликс остава заслушан още малко, преди да се обади. Докато отговаря, му минава през ум, че гласът издава точното му местоположение.

— Да. Стори ми се, че чух нещо.

— Моля?

— Стори ми се, че чух нещо! В момента вадя водата.

Феликс завърта чекръка и ведрото се спуска. Чува се как дървото се удря в каменните стени. Откънтява на кухо. Феликс знае, че са нужни около двайсет завъртания, докато кофата стигне водата. Брои ги.

— И единайсет, и дванайсет, и тринайсет...

На деветнайсет чува плискане откъм дъното на кладенеца. Щом преценява, че кофата е пълна, я издига обратно. Закача я на куките, развързва въжето и тръгва към Джулс.

Ще повтори същото действие три пъти.

— Нося първата! — провиква се.

Джулс продължава да говори за ремонт на коли. Когато Феликс стига до него, Джулс го докосва по рамото. Обикновено в този момент съквартирантът, който стои до кола, чука на вратата, като дава знак на дежурния от вътрешната страна, че първата кофа е донесена. Но Джулс се бави.

— Какво чу? — пита. Феликс, понесъл тежката кофа, мисли.

— Сигурно е било сърна. Не мога да кажа.

— От гората ли излезе?

— Не знам откъде излезе.

Джулс мълчи. После Феликс го чува как помръдва.

— Опитваш се да установиш дали сме сами ли?

— Да.

Щом се успокоява, че всичко е наред, Джулс чука два пъти на вратата. Взема кофата от ръцете на Феликс. Черил бързо отваря вратата и Джулс ѝ я подава. Вратата се затваря.

— Ето я и втората! Джулс подава на Феликс друга кофа.

Феликс тръгва към кладенеца. Този път носи ламаринена кофата — в къщата има три такива. На дъното ѝ има два тежки камъка. Том ги сложи, след като се установи, че кофата е твърде лека, за да се потопи. Сега е по-тежка, но пак не колкото дървената. Джулс не спира да говори. Подхванал е темата за породите кучета. Феликс вече е чувал историята. Някога Джулс имал бял лабрадор, Чери, по думите му, най-игривото куче на света. Кракът на Феликс закача дървения маркер на пътеката и той едва не пада. Върви твърде бързо. Усеца го. Забавя крачка. Този път, щом приближава кладенеца, опипва пред себе си с ръка. Остава кофата на каменния пръстен и започва да завързва въжето за дръжката.

Чува нещо. Пак. Звучи като пропукване на клони в далечината.

При завъртането си неволно бута кофата от каменния пръстен. Тя пада; чекръкът се завърта сам. Кофата се стоварва с трясък. Звънки удари на метал в камък. Джулс го вика. Феликс се обръща, чувства се толкова уязвим. Пак не може да прецени откъде идва звукът. Напрегнал слух, диша тежко. Облегнат на камъка, чака.

Вятър прошумолява в короните на дърветата.

Нищо друго.

— Феликс?

— Изпуснах кофата в кладенеца.

— Беше ли вързана?

Той изчаква.

Нервно се извърща към кладенеца. Подръпва въжето и установява, че да, завързал е въжето за дръжката, преди да бутне кофата. Освобождава въжето. Обръща се в другата посока към двора. Спира. После се залавя да изтегли нагоре втората кофа.

По пътя обратно към къщата, Джулс го засипва с въпроси.

— Добре ли си, Феликс?

— Да.

— Просто я изпусна?

— Бутнах я. Да. Пак ми се счу нещо.

— Как звучеше. Като пукане на съчка?

— Не. Да. Може би. Не знам.

Феликс стига до Джулс и му подава кофата.

— Сигурен ли си, че имаш сили за още днес?

— Да. Вече донесох две кофи. Всичко е наред. Просто ми се причуват някакви проклети звуци, Джулс.

— Искаш ли аз да донеса последната?

— Не. Ще се справя.

Чука на вратата. Черил отваря, поема кофата и подава на Джулс третата.

— Добре ли сте, момчета? — пита ги.

— Да — отговаря Феликс. — Всичко е наред.

Черил затваря вратата.

— Заповядай — подава му кофата Джулс. — Ако ти трябва, само кажи. Не забравяй, че сме свързани.

Подръпва въжето.

— Добре.

На третия курс към кладенеца Феликс пак трябва да си напомни да забави крачка. Наясно е защо бърза. Исква да се прибере в къщата, където ще може да погледне Джулс в лицето и където одеялата на прозорците създават чувство за сигурност. Все пак стига до кладенеца по-рано от очакваното. Бавно връзва въжето от напречната греда за дръжката на кофата. После спира.

Не се чуват други звуци, освен гласа на Джулс, идващ от другия край на въжето. Снегът сякаш е неестествено притихнал. Феликс завърта чекръка.

— И едно, и две...

Джулс говори. Гласът му идва отдалеч. Твърде отдалеч.

— ... и шест, и седем...

Джулс звучи разтревожен. Защо звучи разтревожен? Трябва ли да...

— ... и десет, и единайсет...

Под превръзката на Феликс избива пот. Капката бавно се стича по дължината на носа му.

Съвсем скоро ще се приберем, мисли си Феликс. Само да занеса третата кофа и да си бия камшика...

Пак чува звука. За трети път. Но сега успява да го локализира. Идва откъм вътрешността на кладенеца.

Пуска чекръка и отстъпва. Кофата пада, блъска се в камъка, накрая се разплисква долу.

Нещо помръдна. Нещо мърда във водата. Дали наистина мръдна нещо?

Внезапно става студено, много студено. Той трепери.

Джулс му подвиква, но Феликс не иска да му отговори. Не иска да произведе нито звук. Чака. И колкото повече чака, толкова по-уплашен е. Сякаш тишината отеква по-силно. Сякаш е на път да чуе нещо, което не иска да чува. Но когато звук не идва, постепенно започва да се убеждава, че се е заблудил. Вярно, в кладенеца може и да е имало нещо, но пък може да е било и в реката. Или в гората. Или в тревата.

Може да е дошло *откъде ли не* там навън.

Пак пристъпва към кладенеца. Преди да посегне към въжетото, докосва каменния пръстен. Прокарва пръсти по него. Преценява широчината му.

Можеш ли да се побереш там? Може ли някой да се побере там?

Не е сигурен. Завърта се към къщата, готов да остави кофата където си е. После се обръща към кладенеца и започва да върти чекръка, бързо.

Причуват ти се неща. Започваш да откачаш, пич. Докарай я горе. Прибери се в къщата. Веднагически.

Но докато върти чекръка, Феликс започва да усеща зародиша на страх, който би могъл да излезе извън контрола му. *Кофата*, мисли си

той, е една идея по-тежка от обикновено.

НЕ Е по-тежка! Вдигни проклетата кофа и ВЕДНАГИЧЕСКИ се прибирай в къщата!

Щом кофата стига до пръстена, Феликс спира. Бавно, с една ръка, посяга да я хване. Ръката му трепери. Щом пръстите му докосват влажния метален ръб, преглъща веднъж, с мъка. Застопорява чекръка. Пъха ръка в кофата.

— Феликс?

Джулс го вика.

Феликс не намира в кофата нищо друго, освен вода.

Видя ли? Въобразяваш си...

Чува влажни стъпки в тревата зад себе си. Феликс изпуска кофата и хуква.

Пада.

Стани.

Изправя се и хуква.

Джулс го вика. Той му отвърща. Пак пада.

Стани. Стани.

Пак се изправя. Тича. Озовава се в обятията на Джулс.

Вратата се отваря. Нечии други ръце го прегръщат. Вътре е. Всички говорят едновременно. Дон крещи. Черил крещи. Том призовава всички да се успокоят. Вратата се затваря. Олимпия пита какво става. Черил пита какво е станало. Том казва на всички да си затворят очите. Някой докосва Феликс. Джулс крещи на всички да замълчат.

Млъкват.

Том говори, тихо.

— Дон, провери ли около задната врата?

— Откъде да знам дали съм проверил както трябва, мамка му!

— Само питам дали си го направил!

— Да. Проверих. Направих го.

— Какво стана, Феликс? — пита Том.

Феликс им разказва. До последната подробност, която си спомня. Том го моли още веднъж да разкаже какво стана накрая. Исква да научи повече за случилото се в близост до вратата. Преди да го пуснат в къщата. Докато го пускаха. Феликс разказва пак.

— Добре — казва за втори път Том. — Аз ще си отворя очите.

Малори се стяга.

— Добре съм — казва Том. — Всичко е наред.

Малори отваря очи. На кухненския плот има две кофи с вода от кладенеца. Феликс стои с превръзка на очите край вратата на задния вход. Джулс сваля своята превръзка.

— Заклучете тази врата — казва Том.

— Заклучена е — отговаря Черил.

— Джулс — казва Том, — струпай столовете от трапезарията пред тази врата. После препречи прозореца с масата.

— Том — казва Олимпия, — плашиш ме.

— Дон, ела с мен. Отиваме да блокираме централния вход с бюфета. Феликс, Черил, обърнете дивана в хола на една страна. Блокирайте единия прозорец. Аз ще намеря с какво да препреча другия.

Съквартирантите гледат Том ококорени.

— Хайде — нетърпеливо ги подканва той. — Да действаме!

Щом започват да се разпръскват, Малори докосва Том по ръката.

— Какво става? Двете с Олимпия можем да помогнем. Ние сме бременни, не сме инвалиди. Можем да вдигнем дюшеците на втория етаж пред прозорците.

— Добре. Но го направете с превръзки на очите. И внимавайте повече от всякога.

После Том излиза от къщата. Щом Малори и Олимпия минават през хола, Дон вече е там, мести дивана. Горе двете жени внимателно прекатурват дюшека на Малори на една страна и го опират върху одеялото, с което е закрит прозорецът. Правят същото в стаята на Олимпия и на Черил.

Връщат се долу, където вратите и прозорците вече са блокирани.

Съквартирантите са в хола. Скупчили са се плътно един в друг.

— Том — казва Олимпия, — има ли нещо навън?

Том се замисля, преди да отговори. Малори забелязва в очите на Олимпия нещо по-дълбоко от страх. Самата тя го усеща.

— Може би.

Том гледа към прозорците.

— Но може да е било... сърна, нали? Не може ли да е било сърна?

— Възможно е.

Съквартирантите един по един сядат на килима в хола. Рамо до рамо, гръб в гръб. В центъра на стаята са, диванът е обърнат пред единия прозорец, кухненските столове са на камара пред другия, седят притихнали.

Нащрек.

[1] Популярна настолна игра, в която децата трябва да извършват различни медицински манипулации върху картонен модел на човешко тяло. Неточно изпълнение задейства зумер. Играта придобива изключителна популярност в САЩ през 70-те. Днес се произвежда от компанията „Хасбро“ и се предлага и у нас. — Б.пр. ↑

14.

Докато Малори гребе, по панталоните ѝ отскачат студени пръски вода. При всяко намокряне тя си представя как някое от съществата в реката присвива шепи и я пръска, подиграва се на опита ѝ да избяга. Малори потръпва.

Книжката за бебета на Олимпия, спомня си Малори, я научи на толкова много неща. Но в главата „Бебето... най-сетне!“ има едно изречение, което се е запечатало в съзнанието ѝ:

Вашето бебе е по-умно, отколкото си мислите.

В началото на Малори ѝ беше трудно да го приеме. В новия свят бебетата трябваше да бъдат обучени да се събуждат със затворени очи. Трябваше да бъдат възпитани да се страхуват. Нямаше място за неизвестни. При все това на моменти Момчето и Момичето я изненадваха.

Веднъж, след като бе почистила коридора на втория етаж от самоделните играчки на децата, Малори влезе в хола. Чу нещо да помръдва в дъното на коридора долу.

— Момче? — провикна се. — Момиче?

Но знаеше, че децата са в стаята си. Беше ги заключила в креватчетата преди няма и час.

Малори затвори очи и излезе в коридора.

Разпозна звука. Знаеше точно къде в къщата се намира въпросният предмет.

Беше книга, паднала от масата в стаята, която някога си деляха Дон и Джулс.

Щом стигна до вратата на детската стая, Малори се спря. Отвътре се чуваше тихичко похъркваме.

При второто тупване в неизползваната стая Малори ахна. Банята бе на две крачки от нея. Децата спяха. Ако можеше да се добере до

банята, щеше да успее да се защити.

Слепешката, с вдигнати пред лицето ръце, се движеше бързо, блъсна се в стената, преди да намери вратата на банята. Вече вътре, си удари силно хълбока в мивката. Опипа трескаво стената, напипа закачена хавлиена кърпа. Завърза я стегнато около очите си. Върза двоен възел. После, зад отворената врата, намери каквото търсеше.

Градинската брадва.

Въоръжена, със завързани очи, излезе от банята. Стиснала брадвата с две ръце, се приближи до вратата, която знаеше, че винаги е затворена. Сега тази врата зееше отворена.

Пристъпи вътре.

Размаха брадвата слепешката, на нивото на очите си. Заби острието в ламперията и изпищя, когато наоколо се разхвърчаха трески. Обърна се и замахна втори път — нацели отсрещната стена.

— Изчезвайте! Оставете децата ми на мира!

Задъхана, зачака.

Да получи отговор. Да долови движение. Да усети присъствието на онова, което бе съборило книгите от масата.

И тогава чу в краката си Момчето да скимти.

— Момче?

Изумена, коленичила, Малори бързо го намери. Махна хавлиената кърпа и отвори очи. Видя линейка в малката му ръчичка. До него лежаха книгите.

Вдигна го и го отнесе в детската стая. Там видя теления капак на креватчето му вдигнат. Остави детето до леглото на пода. Затвори капака и помоли малкия да го отвори. Момчето само я гледаше. Тя взе в ръка малката ключалка и го помоли да ѝ покаже как я е отворил. Той ѝ показа.

Малори го зашлеви.

Бебето... най-сетне!

Книгата на Олимпия вече беше нейна.

И единственото изречение от нея, което бе полагала огромни усилия да пренебрегва, изплува обратно в главата ѝ.

Бебето ви е по-умно, отколкото си мислите.

Това я притесняваше. Но днес, в лодката, доверила се на слуха на децата си да я води, тя се вкопчи в умениято им с надеждата, че те са

по-подготвени от всеки друг за всичко, което би могло да ги чака по-надолу по реката.

Да, Малори наистина се надяваше децата ѝ да са по-умни от онова, което би могло да ги чака.

15.

— Няма да пия тази вода — казва Малори. Съквартирантите са изтощени. Спали са сгъшени един в друг на пода в хола — не че някой е спал кой знае колко.

— Няма да изкараме дълго без вода, Малори — предупреждава я Том. — Помисли за бебето.

— Точно за него мисля.

В кухнята, на плота, двете кофи, донесени от Феликс, са все още недокоснати. Съквартирантите един подир друг облизват пресъхналите си устни. Минали са двацет и четири часа и мислите им са обсебени от вероятността да минат още доста повече.

Жадни са.

— Речната вода дали става за пиене? — пита Феликс.

— Бактерии — отговаря Дон.

— Зависи — казва Том. — От това колко е студена водата. Колко дълбока. Колко бързо тече.

— Както и да е — включва се Джулс, — ако нещо е влязло в кладенеца, то със сигурност е стигнало и до реката.

Заразяване, мисли си Малори. Това е ключовата дума сега.

В зимника има три кофи с урина и изпражнения. Никой не иска да отиде да ги изхвърли. Днес никой не иска и да припари навън. Миризмата в кухнята е натраплива и се стели невидимо в хола.

— Аз бих пила речна вода — казва Черил. — Бих рискувала.

— Готова си да излезеш? — пита Олимпия. — Може ей там, от другата страна на вратата, да дебне нещо!

— Не знам какво чух — добавя Феликс. Повторил го е вече много пъти. Уверил ги е нееднократно, че се чувства виновен, задето е уплашил всички.

— Вероятно е било човек — казва Дон. — Сигурно някой, който иска да ни ограби.

— Точно сега ли трябва да го обсъждаме? — пита Джулс. — Мина цял ден. Нищо повече не сме чули. Да изчакаме. Още един ден.

Да видим дали ще се почувстваме по-добре.

— Бих пила даже от кофите — казва Черил. — Та това е обикновен кладенец, за бога. В кладенците непрекъснато падат животни. Умират вътре. Възможно е през цялото време да сме пили вода, в която е умряло животно.

— Водата в този квартал винаги е била хубава — възразява Олимпия.

Малори става. Отива до входа на кухнята. Водата проблясва на ръба на дървената кофа, блести в металната.

Какво може да ни стане?, мисли си.

— Готова ли си да я пробваш? — пита Том.

Малори се обръща. Той стои до нея. Рамото му се остъргва в нейното на прага.

— Не мога да го направя, Том.

— Не бих молил теб. Но мога да помоля себе си.

Малори го поглежда в очите и разбира, че той говори сериозно.

— Том.

Той се обръща към останалите в хола.

— Ще пия.

— Не ни трябва герой — парира го Дон.

— Нямам и намерение да се правя на герой, Дон. Жаден съм.

Съквартирантите притихват. Малори вижда по лицата им изписани собствените си чувства. Защото колкото и да е уплашена, иска някой да пие от водата.

— Това е лудост — казва Феликс. — Хайде, Том. Ще измислим нещо друго.

Том отива в трапезарията. При масата поглежда Феликс в очите.

— Заклучи ме в зимника. Ще пробвам водата там.

— Ще откачиш от вонята — казва Черил.

Том се усмихва тъжно.

— Имаме кладенец тук, в собствения си двор — отбелязва той.
— Ако не можем да го използваме, значи съвсем сме закъсали.
Позволете ми да го направя.

— Нали знаеш като кого звучиш? — провокира го Дон.

Том не отговаря.

— Звучиш като Джордж. Само дето той имаше теория.

Том поглежда към масата, избутана под прозореца.

— Тук сме вече няколко месеца — казва. — Ако вчера нещо е влязло в кладенеца, значи е било там и преди.

— Теории — отвърща Малори.

Том ѝ отговаря, без да се обърне да я погледне.

— Имаме ли друг вариант? Да, разбира се, реката. Но може да се разболеем. Сериозно да се разболеем. Нямаме никакви лекарства. Досега сме разполагали само с вода от кладенеца. Това е единственото ни лекарство. Какво ни остава? Да намерим друг кладенец? А после? Да се надяваме, че в него не е влязло нищо.

Малори наблюдава как съквартирантите един по един започват да отстъпват. По лицето на вечния бунтар Дон е изписано притеснение. Страхът в очите на Олимпия се трансформира във вина. Що се отнася до Малори, тя не иска той да го прави. За пръв път, откакто е дошла в къщата, поведението на Том, това, което той прави за живота в къщата, ѝ се струва безразсъдно.

Но вместо да го спре, се чувства насърчена от него. И му помага.

— Не в зимника — казва. — Ами ако полудееш и унищожиш всичките ни хранителни запаси?

Том я поглежда.

— Добре. Значи на тавана.

— Скок от прозореца там ще е доста по-отвисоко, отколкото оттук.

Том гледа втренчено Малори в очите.

— Ще направя компромис — казва той. — Вторият етаж. Заклучете ме някъде. Тук долу няма къде.

— Използвай моята стая.

— Това е същата стая — казва Дон, — в която Джордж се затвори да гледа видеото.

Малори поглежда Том.

— Не знаех.

— Да го направим — слага край на разговора Том.

Той застива за минутка, преди да мине покрай Малори и да влезе в кухнята. Съквартирантите се изнизват подире му. Докато той си взема чаша от бюфета, Малори нежно го хваща за ръката.

— Пий през това — казва му. Подава му филтър за кафе.

— Не знам. Филтър. Кой знае?

Том го взема. Гледа я в очите. После потапя чашата в дървеното ведро.

Вади чашата и я вдига високо в ръка. Съквартирантите са застанали в полукръг около него. Взират се в съдържанието на чашата.

Подробностите от разказа на Феликс за преживяното навън за пореден път сковават Малори от страх.

Том изнася чашата от кухнята. Джулс взема въже от килерчето и отива след него.

Другите не говорят. Малори слага едната си ръка на корема, другата е на плота. Веднага я отлепя, сякаш за миг е докоснала смъртоносна отрова.

Зараза.

Но там, където е била дланта ѝ, няма вода.

На втория етаж вратата на нейната стая се затваря. Тя чува как Джулс връзва въжето около дръжката на вратата и го пристяга около парапета на стълбището.

Том е заключен вътре.

Като Джордж.

Феликс крачи. Дон се обляга на стената, скръстил ръце, забил поглед в пода. Когато Джулс се връща, Виктор отива при него.

От втория етаж се чува звук. Малори ахва. Съквартирантите гледат в тавана. Чакат. Слушат. Феликс сякаш се кани да се качи. Внезапно спира.

— Сигурно вече я е изпил — казва тихо Дон.

Малори пристъпва към входа на хола. На около три метра оттам е долната площадка на стълбището.

Отеква само тишина. После се чува почукване. И Том вика.

Том вика Том вика Том вика Том

Малори вече се насочва към стълбите, но Джулс я изпреварва.

— Стой тук! — нарежда ѝ.

Тя го гледа как се качва по стълбите.

— Том!

— Джулс, добре съм.

При звука на гласа на Том, Малори издиша. Посяга към парапета, за да се подпре.

— Изпи ли я? — пита Джулс през вратата.

— Да. Изпих я. Добре съм.

Другите съквартиранти бързо се събират зад нея. Започват да говорят. Отначало тихичко. После въодушевено. Горе Джулс отвързва въжето. Том излиза от стаята, вдигнал празната чаша пред себе си.

— Как беше? — пита Олимпия.

Малори се усмихва. Другите също. Смешно е, макар и някак мрачно, да го питат какво е усещането да изпиеш чаша вода.

— Ами — подхваща Том, слизайки, — май беше най-вкусната чаша вода, която някога съм пил.

Щом стъпва на долната площадка, поглежда Малори в очите.

— Хареса ми идеята с филтъра — казва й. Продължава нататък и оставя чашата в края на масата при телефона. После се обръща към останалите.

— Да върнем мебелите по местата им. Да оправим всичко както си беше.

16.

На реката Малори усеща жегата на слънцето по пладне. Вместо да ѝ донесе покой, то ѝ напомня колко са видими тримата в лодката.

— Мамо — прошепва Момчето.

Малори се навежда напред. Треска от веслото се забива в дланта ѝ. Трета поред.

— Какво има?

— Шшшт — прекъсва я Момчето.

Малори спира да гребе. Заслушва се.

Момчето е право. На левия бряг нещо се движи. Чупят се съчки. Не само една.

Мъжът в лодката, крещи вътрешно Малори, е видял нещо в реката.

Възможно ли е да е той? Възможно ли е да е сред дърветата? Възможно ли е да я преследва, да я чака да заседне, за да дръпне превръзката от очите ѝ? Или превръзките на децата?

Пак пукане на съчки. Движи се бавно. Малори си мисли за къщата, която изоставиха. Там бяха на сигурно място. Защо я напуснаха? Мястото, където отиват, дали ще е по-сигурно? Възможно ли е? В свят, където не можеш да отвориш очи, нима превръзката на очите не е единственото, на което можеш да се надяваш?

Тръгнахме си, защото едни хора предпочитат да чакат новини, а други си ги създават.

Така казваше Том. Малори е наясно, че той ще остане завинаги нейното вдъхновение. Самата мисъл за него тук, в реката, я изпълва с надежда.

Том, иде ѝ да му каже, идеите ти са добри.

— Момче — прошепва, взела пак веслата, опасявайки се, че са се приближили твърде много до левия бряг, — какво чуваш?

— Близко е, мамо. — После добавя: — Страх ме е.

Настъпва миг тишина. В промеждутъка Малори си представя как опасността дебне на сантиметри разстояние.

Пак спира да гребе, за да чува по-ясно. Изпружва врат на лявата страна.

Носът на лодката опира в нещо. Малори изпищява. Децата изпищяват.

Блъснахме се в брега!

Малори забива веслото там, където очаква да има тиня, но то не намира опора.

— Остави ни на мира! — крещи с разкривено лице. Внезапно я обзема непреодолимо желание да се завърне зад стените на къщата. В реката няма стени. Под краката им няма зимник. Над главите им няма таван.

— Мамо!

Докато Момичето крещи към нея, нещо се измъква измежду клоните. Голямо е.

Малори пак мушка с веслото, но разцепва само вода. Сграбчва Момчето и Момичето и ги придърпва към себе си.

Чува ръмжене.

— Мамо!

— Тихо! — виква тя, като притиска Момичето още по-плътно към себе си.

Мъжът ли е? Обезумял? Съществата ръмжат ли? Изобщо произвеждат ли някакъв звук?

Чува се второ ръмжене и Малори внезапно осъзнава какво е. Прилича на звяр. На куче.

Вълци.

Няма време да се отдръпне, преди една вълча лапа да раздере рамото ѝ.

Изпищява. Топлата кръв шурва тутакси и се стича надолу по ръката ѝ. По дъното на лодката се плиска студена вода.

И урина.

Подушили са ни, мисли си Малори трескаво, върти глава във всички посоки и размахва хаотично веслото. *Знаят, че не можем да се защитим.*

Чува поредното ниско ръмжене. Глутница са. Лодката е заседнала в нещо. Малори не може да го напипа с веслото. Но лодката се заклаща, сякаш вълците са докопали носа.

Може да скочат вътре! МОЖЕ ДА СКОЧАТ ВЪТРЕ! Да се промъкнат отпред на лодката. Трябва да я освободиш.

Като размахва веслото над главите на децата, Малори се изправя с вик. Очаква да се наклонят. Застава стабилно на краката си. Вълците ръмжат. Рамото ѝ нари от болка, каквато не помни да е изпитвала. Стиснала веслото здраво, без да гледа, яростно, го размахва към носа на лодката. Но не достига целта. Пристъпва напред.

— Мамо!

Пада на колене. Момчето се озовава до нея. Вкопчил се е в блузата ѝ.

— Пусни ме! — крещи му тя.

Нещо скача във водата.

Малори извъръща глава към звука.

Колко ли е плитко? Дали могат да се покатерят в лодката? Вълците могат ли да СЕ КАЧАТ В ЛОДКАТА?

Извъръща се бързо, допълзвява до кърмата и простира ръка в тъмното.

Децата зад нея пицят. Водата се плиска. Лодката се люлее. Вълците вият. И в тъмнината на собствените ѝ затворени очи, ръката на Малори напипва дънер.

Вече протяга и двете си ръце и крещи. Лявото рамо я боли. Усеца студения октомврийски въздух върху разкъсаната си кожа. С другата си ръка напипва втори пън.

Заседнали сме. Това е! Заседнали сме здраво!

Докато напъва здраво срещу двата пъна, нещо се блъска звучно в лодката. Чува как нечии нокти дерат по повърхността, опитват се да се прехвърлят вътре.

Лодката остъргва дървото. Разплисква се вода. Малори ги чува отвсякъде. Пак ръмжене и пак топлина. Нещо е съвсем близо до лицето ѝ.

Тя изкрещява силно и бута.

Най-после са освободени.

Като се извъръща бързо, Малори се препъва и пада в средата на пейката.

— Момче! — крещи.

— Мамо!

Посяга към Момичето и я намира прилепена до средната пейка.

— Двамата добре ли сте? Говорете!

— Страх ме е! — казва Момчето.

— Аз съм добре, мамо! — отговаря Момчето.

Малори гребе здраво. Лявото ѝ рамо, вече отвъд крайно изтощение, се съпротивлява. Но тя продължава да го напържа.

Малори гребе. Децата са сгушени при коленете и стъпалата ѝ. Дървеният корпус пори водата. Тя гребе. *Какво друго ѝ остава? Какво друго да прави, освен да гребе?* Вълците може би ги следват. Колко е плитка реката тук?

Малори гребе. Има чувството, че ръката ѝ виси свободно от рамото. Но гребе. Мястото, накъдето води децата, може вече да не съществува. Изнурителното пътуване, прекосяването на реката слепешката, може да не доведе доникъде. Щом стигнат там, надолу по реката, дали ще са на сигурно място? *Ами ако това, което търси, вече не е там?*

17.

— Страх ги е от нас — внезапно изтърсва Олимпия.

— Какво имаш предвид? — пита Малори. Двете седят една до друга на третото стъпало на стълбата.

— Съквартирантите ни. Страх ги е от коремите ни. И аз знам защо. Защото един ден ще им се наложи да ни израждат.

Малори поглежда към хола. Живее в къщата вече от два месеца. Бременна е в петия месец. Тя също е мислила по въпроса. Разбира се, как иначе.

— Според теб кой ще го направи? — пита Олимпия, спряла огромните си невинни очи върху Малори.

— Том.

— Да, но бих се чувствала по-добре, ако в къщата имаше лекар.

Тази мисъл не дава мира на Малори. Неизбежния ден, в който ще роди. Без акушер. Без лекарства. Без приятели или роднини. Опитва се да си го представи като нещо кратичко. Минава бързо и край. Представя си момента, когато водите ѝ изтичат, после се вижда с детето в ръце. Не иска да мисли за това, което ще се случи междувременно.

Останалите са се събрали в хола. Приключили са със сутрешните домакински задължения. През целия ден Малори е обзета от усещането, че Том крои нещо. Изглежда отстранен. Потънал в мислите си. В момента стои наред хола, останалите съквартиранти са разположени така, че да го чуват добре, и той им разказва какво е намислил.

— Имам план.

— Нима? — пита Дон.

— Да. — Том замлъква, сякаш иска да е напълно сигурен в това, което ще изрече накрая. — Трябват ни водачи.

— Какво имаш предвид? — пита Феликс.

— Имам предвид, че трябва да отидем да потърсим кучета.

Малори става от стъпалото и отива до прага на хола. Също като при останалите, и нейното внимание е привлечено от идеята на Том да излезе от къщата.

— Кучета ли? — пита Дон.

— Да. Улични. Изоставени домашни любимци. Навън сигурно има стотици такива. Безпризорни. Или заключени в къща, без надежда да се измъкнат. След като ще излизаме, за да попълним запасите си от храна, а всички сме наясно, че ще се наложи да го направим, ми се ще да потърсим помощ. Кучетата биха могли да ни предупредяват.

— Том, не сме наясно с въздействието на тези същества върху животните — намесва се Джулс.

— Знам. Но не можем да бездействаме.

Напрежението в стаята се покачва.

— Ти си луд — казва Дон. — Наистина си решил да излезеш.

— Ще донесем оръжие — уверява ги Том.

Дон се накланя напред на люлеещия се стол.

— Какво точно си намислил?

— От известно време разработвам шлемове — продължава Том.
— За да предпазват превръзките на очите. Ще носим касапски ножове. Кучетата биха могли да ни водят. Ако някое полудее? Пускаме повода. Ако се нахвърли върху теб — убиваш го с ножа.

— Сляп.

— Да. Сляп.

— Не ми харесва как звучи тая работа — признава Дон.

— Защо?

— Навън може да обикалят маниаци. Престъпници. Улиците не са каквито бяха, Том. Вече не сме в предградие. В хаос сме.

— Е, нещо трябва да се промени — казва Том. — Трябва да вървим напред. Иначе просто чакаме новини в един свят, където новини не пристигат.

Дон поглежда към килима. После обратно към Том.

— Твърде е опасно. Няма причина да поемаме такъв риск.

— Според мен по-добре да изчакаме.

— Какво да изчакаме?

— Помощ. Примерно.

Том оглежда одеялата, които покриват прозорците.

— Никой не се е завтекъл на помощ, Дон.

— Това не означава, че трябва непременно да се втурнем навън да го търсим.

— Да гласуваме — предлага Том.

Дон оглежда лицата на съквартирантите. Явно търси някого, който да се съгласи с него.

— Гласуване — продължава Дон. — И тази идея не ми допада никак.

— И защо? — интересува се Феликс.

— Защото, Феликс, тук не става въпрос от коя кофа да пием и в коя да пикаем. Става въпрос за това един или неколцина от нас да излязат от къщата, при това без основателна причина.

— Не е вярно, че няма основателна причина — възмущава се Том. — Представете си кучетата като алармена система. Феликс чу нещо край кладенеца преди две седмици. Дали е било животно? Или човек? Или същество? Добре обучено куче би излаяло. Става дума да претърсим нашата улица. Най-много съседните една-две. Дайте ни дванайсет часа. Само за това ви моля.

Дванайсет часа, мисли си Малори. Носенето на вода от кладенеца отнема едва трийсет минути.

Но посочването на конкретно време звучи обозримо и й действа успокоително.

— Не виждам какво налага да правим такива обиколки — настоява Дон. Маха с ръка към Виктор, който се е свил в краката на Джулс. — Имаме си куче. Да го обучим.

— Абсурд — става от мястото си Джулс.

— И защо не?

— Не съм го довел, за да го принасям в жертва. Докато не сме сигурни какво въздействие има върху кучетата, не съм съгласен.

— „Принасям в жертва“ — повтаря Дон. — Добър избор на думи.

— Отговорът ми е не — повтаря Джулс.

Дон се обръща към Том.

— Видя ли? Единственият стопанин на куче в къщата е изцяло против.

— Не съм казал, че съм против идеята на Том — обажда се Джулс.

Дон оглежда помещението.

— Значи всички сте съгласни? Сериозно? Всички мислите, че идеята е добра?

Олимпия гледа Малори ококорена. Дон, съзрял възможност за съюзник, се приближава към нея.

— Ти какво мислиш, Олимпия? — пита.

— О! Ами... такава... не знам!

— Дон — казва Том. — Ще гласуваме официално.

— Съгласен съм — обажда се Феликс.

Малори оглежда хола.

— И аз съм съгласен — добавя Джулс.

— И аз — казва Черил.

Том се обръща към Дон. В този момент Малори усеща как нещо в нея пропада.

Осъзнава, че къщата има нужда от него.

— Ще дойда с теб — казва Джулс. — След като не ти позволих да използваш кучето ми, мога поне да ти помогна да хванеш други.

Дон клати глава.

— Пичове, вие сте абсолютно откачили.

— Тогава ще трябва да ти направим и шлем — казва Том и слага ръка на рамото на Джулс.

На следващата сутрин Том и Джулс са почти готови с втория шлем.

Тръгват същия ден. Според Малори всичко става твърде бързо. Нали тъкмо гласуваха за напускането на къщата, нужно ли е да тръгват веднага?

Дон не прави опити да скрие чувствата си. Другите, като Малори, са изпълнени с надежда. Трудно е, Малори го съзнава, да не бъдеш увлечен от енергията на Том. Ако сред заминаващите беше Дон, тя сигурно не би залагала толкова на завръщането им със зрящи кучета. Но Том има заразителна енергия. Когато каже, че ще направи нещо, все едно вече го е свършил.

Малори наблюдава от дивана. И в двете книги, „Бременна съм“ и „Бебето... най-сетне!“, се говори за „стресовата връзка“ между майка и дете. Малори не иска бебето ѝ да усеща притеснението, което майка му изпитва в момента, докато гледа как Том се готви да напусне къщата.

До стената са подпрени две брезентови торби. И в двете има консерви, фенерчета и одеяла. До тях са оставени големи ножове и крака на кухненски стол, заострени като остри щикове. Дръжките от метли ще използват като тояжки за подпиране.

— Може би животните не полудяват — разсъждава Олимпия, — защото имат малко мозък.

По изражението на Дон личи, че се кани да каже нещо. Но се сдържа.

— Възможно е животните да не могат да полудяват — намества ремъка на шлема си Том. — Може би едно същество трябва да е достатъчно умно, за да загуби разсъдъка си.

— Виж, това е нещо, което бих искал да разбера, преди да изляза навън — казва Дон.

— Може би — продължава Том, — съществуват степени на лудост. Непрекъснато се питам как ли влияят тези същества на хората, които вече са луди.

— Да вземете да доведете и няколко такива? — иронизира Дон. — Сигурни ли сте, че искате да загубите живота си заради надеждата, че животните не са умни колкото нас?

Том го гледа в очите.

— Виж какво ще ти кажа, Дон — уважавам животните много повече. Но точно в момента ме интересува единствено оцеляването ни.

Най-накрая Джулс пристяга шлема си. Извъръща глава, за да провери дали е достатъчно стабилен. Задната част изпуква и всичко се разпада в краката му.

Дон бавно клати глава.

— Мамка му — събира парчетата Том. — Нали го проверих! Не се тревожи, Джулс.

Събрал всички парчета, Том ги сглобява, после подсилва ремъка с още един. Слага шлема на главата на Джулс.

— Така. Сега е по-добре.

При тези думи на Малори ѝ прилошава. Цяла сутрин знае, че Том и Джулс тръгват, но всичко става някак твърде бързо.

Не отивай, ще ѝ се да каже на Том. Имаме нужда от теб. Аз имам нужда от теб.

Но съзнава, че причината тази къща да се нуждае от Том е, че той е от хората, готови да извършат точно това, което прави днес.

До стената Феликс и Черил помагат на Том и Джулс да закрепят брезентовите сакове на гърба им.

Том пронизва въздуха с един от щиковете.

На Малори пак ѝ прилошава. Нищо не ѝ напомня по-категорично за ужаса от този нов свят от това да види Том и Джулс да се подготвят по този начин за обиколка на квартала. Със завързани очи, въоръжени, изглеждат като войници в бутафорна война.

— Е, добре — казва Том. — Отваряйте.

Феликс отива до входната врата. Съквартирантите се събират зад него във фойето. Малори ги гледа как затварят очи, на свой ред прави същото. В личната ѝ тишина сърцето ѝ бие по-силно.

— Успех — казва неочаквано, наясно, че ако не го изрече, после ще съжалява.

— Благодаря — казва Том. — Помни какво ти казах. След дванайсет часа ще се върнем. Всички със затворени очи ли са?

Съквартирантите потвърждават.

Вратата се отваря. Малори чува стъпките им по верандата. Вратата се затваря.

Малори има чувството, че безапелационно са заключили нещо отвън.

Дванайсет, часа.

18.

Докато лодката се носи плавно по течението на реката, Малори загребва шепа вода и промива раната на рамото си. Трудна задача, а болката е пронизваща.

— Добре ли си, мамо? — пита Момчето.

— Без въпроси — скастрия го тя. — *Слушай.*

Когато вълкът я нападна, тъмният свят зад превръзката на очите ѝ изригна в ослепителна болка и потопа всичко в червено. Сега, докато почиства раната, пред очите ѝ се мерзелят пурпурни отблясъци, изсветляващи до сиво, и се притеснява да не би това да означава, че е на път да изгуби съзнание. Да припадне. Да остави децата да се оправят сами.

Якето ѝ е свалено. Потникът ѝ е окървавен и тя трепери, без да може да си отговори доколко това се дължи на студения въздух и доколко е от загубата на кръв. От десния джоб на якето вади нож за пържоли. Срязва единия ръкав на връхната дреха, пристяга с него рамото си.

Вълци.

Преди децата да навършат три, Малори вече бе започнала със сложните уроци. Двамата запомнях по десет до двацет звука последователно и можеха да ги изредят. Малори ходеше из къщата, излизаше, качваше се на горния етаж. Междувременно произвеждаше шумове. Щом се върнеше при децата, те ѝ казваха какво е правила. Скоро Момчето помнеше безпогрешно всичките двацет звука. А Момчето можеше да изреди четирийсет-петдесет звука, като добавяше и несъзнателните, които тя бе издавала по пътя към тези, които възнамеряваше да произведе.

Тръгна от нашата стая, мамо. Въздъхна, преди да тръгнеш. После отиде до кухнята и по пътя глезенът ти изпука. Седна на средния стол до кухненската маса. Сложи лактите си на масата. Прокашля се и после слезе в зимника. Първите четири стъпала измина по-бавно, отколкото следващите шест. Почука с пръст по зъбите си.

Но колкото и да се стараеше, Малори нямаше как да подготви децата си да разпознават зверовете, бродещи из горите покрай реката. Тя съзнава, че вълците имат безспорни предимства. Те, както и всяко друго животно наоколо.

Малори пристяга турникета още по-здраво. Рамото ѝ пулсира. Бедрата я болят. Вратът я боли. Тази сутрин се бе почувствала достатъчно силна да гребе цели трийсет километра. Сега, ранена, се нуждае от почивка. Спори със себе си. Знае, че в стария свят би било разумно да направят почивка. Но тук почивката можеше да означава смърт.

Пронизително пицене откъм небето кара Малори да подскочи. Звучи като хищна птица. На трийсетина метра височина. Пред тях нещо изплясква. За кратичко, но изнервящо. Сред дъбравата отляво нещо се движи. Обаждат се и други птици. Реката оживява и с всеки следващ признак за това Малори изпитва все по-голям страх.

Колкото повече оживява светът наоколо, толкова повече замира вътрешният ѝ свят.

— Добре съм — лъже тя децата. — Сега трябва да наострим слух. Това е всичко. Нищо повече.

Докато продължава да гребе, Малори се опитва да не мисли за болката. Няма съвсем ясна представа още колко им остава. При всички положения не е никак малко. Да са стигнали най-много до средата на пътя.

Преди години съквартирантите не знаеха със сигурност дали животните полудяват. Непрекъснато го обсъждаха. Том и Джулс решиха да обиколят квартала в търсене на кучета, които да обучат за водачи. Докато Малори и останалите ги чакаха да се върнат, тя си представяше ужасни картини на обезумели животни. Днес въображението ѝ се развихря в същата посока. Докато реката се събужда, пълна с живот, Малори си въобразява най-лошото. Също както тогава, преди толкова години, преди децата да се родят, когато непокътнатата врата ѝ напомняше, че навън броди лудостта, независимо дали някой, за когото те е грижа, е излязъл да се срещне с нея, или не.

19.

В петия месец, бременността на Малори вече ѝ личи. Периодът на сутрешно гадене е зад гърба ѝ, но понякога ѝ прилошава. Има киселини. Краката ѝ отичат. Венците ѝ кървят. Тъмната ѝ коса се е сгъстила, както и окосмяването по цялото ѝ тяло. Чувства се грамадна, разкривена, променена. Но докато минава през къщата с кофа урина в ръка, тези неща не заемат в мислите ѝ мястото, което е отредено на местоположението на Том и Джулс, на притесненията за тяхната безопасност.

Удивително е, мисли си тя, колко е привързана вече към всеки от съквартирантите. Преди да пристигне в къщата, беше чула толкова много истории за хора, наранили други хора, докато се опитват да наранят себе си. По онова време ужасите притесняваха Малори, защото застрашаваха нея и детето ѝ. Сега е изцяло посветена на безопасността на цялата къща.

Минали са пет часа от излизането на Том и Джулс. И с всяка следваща минута напрежението нараства, така че сега Малори не помни дали съквартирантите вършат задълженията си за втори път, или едва сега започват.

Тя оставя кофата до вратата към задния двор. Няколко минути по-късно Феликс ще я изхвърли навън. Точно в момента той е край масата в трапезарията, ремонтира стол. Малори минава през кухнята и влиза в хола. Черил бърше прах. Рамките на снимките. Телефона. Малори забелязва, че ръцете на Черил изглеждат бледи и слабички. За двата месеца, откакто Малори е в къщата, телата на всички са повехнали. Не се хранят добре. Не спортуват достатъчно. Никой не вижда слънце. Том е навън, търси по-добър живот за всички тях. Но колко по-добър би могъл да направи живота?

И кой ще каже на съквартирантите дали двамата не са изчезнали безследно?

Изпълнена с безпокойство, Малори пита Черил дали има нужда от помощ. Черил казва, че няма, и излиза от стаята, но Малори не е

сама. Виктор сядна зад люлеещия се стол с лице към одеялата, които покриват прозорците. Вдигнал е глава. Езикът му виси, дишането му е тежко. Малори си казва, че сигурно и той като нея чака господарят му да се прибере.

Сякаш усетил, че го наблюдават, Виктор бавно извърща глава към Малори. После съсредоточава вниманието си обратно върху одеялата.

Дон влиза в стаята. Сядна на люлеещия се стол, после става и излиза. Олимпия се появява от горния етаж. Търси нещо под мивката в кухнята. Малори я следи с поглед, докато Олимпия накрая осъзнава, че държи в ръка онова, което търси. Насочва се обратно нагоре по стълбите. Черил се връща, оглежда рамките на снимките. Преди малко го е направила. Сега пак. Всички повтарят едно и също. Нервно крачат из къщата, опитват се да ангажират вниманието си. Почти не си говорят. Почти не се гледат. Да донесеш вода от кладенеца е едно нещо и съквартирантите се тревожат един за друг, когато го правят. Но това, което предприемат Том и Джулс, е почти невъзможно да бъде изстрадано.

Малори става и се насочва към кухнята. Но има само едно място, където атмосферата в къщата не се усеща чак толкова. Малори иска да отиде там. Трябва да го направи. Да се махне.

Зимникът.

Феликс е в кухнята, но не ѝ обръща внимание, докато тя минава покрай него. Не обелва и дума, докато Малори отваря вратата на зимника и слиза по стълбата към пръстения под.

Дърпа връвта и крушката светва, озарява помещението също както преди два месеца, когато Том я доведе тук за първи път. Сега обаче тук изглежда различно. По-малко консерви. По-малко цветове. И Том го няма, не си води записки, не брои в дажби количеството време, което остава на съквартирантите до идването на гласа и отчаянието.

Малори се приближава до рафтовете и разсеяно чете етикетите.

Царевича. Цвекло. Грах. Плодове микс. Зелен фасул. Вишна. Червена боровинка. Грейпфрут. Ананас. Пържен боб по мексикански. Зеленчуково пюре. Люти чушки. Воден кестен. Домати на кубчета. Домати за готвене. Доматен сос. Кисело зеле. Печен боб. Моркови. Спанак. Различни видове пилешки бульон.

Спомня си, че преди ѝ се бе сторило претъпкано. Тогава консервите сякаш оформяха самостоятелна стена. Сега има дупки. Големи дупки. Сякаш се беше вихрила битка и провизиите бяха първата цел. Дали ще има достатъчно храна, докато се роди бебето? Ако Том и Джулс не се върнат, хранителните запаси ще стигнат ли, за да изкара тя до онзи всяващ страх ден? Какво ще правят, когато консервите им свършат? Ще ловуват?

Бебето може да се храни с кърма. Стига майката да е нахранена.

Като гали корема си, Малори отива до стола и сядва.

Въпреки хладината в зимника, се поти. Неспокойните стъпки на съквартирантите се чуват ясно. Таванът скърца.

Като обърсва косата от челото си, Малори се обляга назад на рафтовете. Брой консервите. Клепачите ѝ натежават. Почивката я изпълва с приятна наслада.

И... се унася.

Когато идва на себе си, Виктор лае на горния етаж. Тя бързо се изправя на стола.

Виктор лае. Срещу какво лае?

Бързо прекосява зимника, изкачва стълбите и се втурва в хола. Другите вече са там.

— Стига! — вика Дон.

Виктор се е вторачил в прозорците и лае.

— Какво става? — пита Малори, изненадана от паниката в собствения си глас.

Дон пак крещи на Виктор.

— Просто е изнервен без Джулс — обяснява троснато Феликс.

— Не — включва се Черил. — Чул е нещо.

— Не знаем това, Черил — зъби се Дон. Виктор пак лае. Силно. Пронизително. Гневно.

— Виктор! — кара му се Дон. — Стига вече!

Съквартирантите са се скупчили плътно един до друг в средата на хола. Невъоръжени са. Черил е права — ако Виктор си мисли, че навън има нещо, какво биха могли да направят?

— Виктор! — продължава Дон. — Ще те убия, мамка ти!

Виктор не спира.

И Дон, въпреки цялото крещене, е не по-малко уплашен от Малори.

— Феликс — казва бавно Малори, вторачена в предния прозорец. — Нали спомена, че отвън е имало градина. В къщата има ли някакви сечива?

— Да. — Феликс също гледа към черните одеяла.

— Наблизо ли са?

— Да.

— Би ли отишъл да ги донесеш?

Феликс се обръща към нея и застива. После излиза от стаята. Малори мислено прехвърля предметите в къщата. Всеки твърд предмет е мунициция.

Виктор продължава да лае и положението става все по-зле. И в кратките промеждутъци между пролайванията, Малори чува тревожните стъпки на Феликс, търси инструментите от някогашната градина, които биха могли да им послужат за оръжия срещу онова, което ги дебне навън.

20.

Следобедът на другия ден. Том и Джулс все още не са се върнали.

Дванайсетте часа на Том са се извъртели двойно, че и повече. С всеки следващ час настроението в къщата унива.

Виктор не се отдалечава от зачернения прозорец.

Съквартирантите стояха будни до късно, събрани на едно място, в очакване кучето да спре да лае.

Все някога ще ни пипнат, каза Дон. Няма причина да мислим обратното. Краят на дните настана, хора. И ако става въпрос за съществуване, което нашият мозък не може да проумее, значи си го заслужаваме. Винаги съм подозирал, че краят ще се дължи на собствената ни глупост.

В един момент Виктор спря да лае.

Сега, в кухнята, Малори потапя длани в кофата с вода. Тази сутрин Дон и Черил са ходили до кладенеца. При всяко тяхно почукване, за да подадат на Феликс следваща пълна кофа, сърцето на Малори подскача с надеждата, че може да е Том.

Плиска лицето си с вода и прокарва мокри пръсти през сплъстената си, потна коса.

— Мамка му — изругава.

Сама е в кухнята. Гледа завесите, покриващи единствения прозорец в помещението. Мисли си за милионите ужасии, които биха могли да са се случили.

Джулс е убил Том. Видял е съществуване и е извлачил Том до реката за косата. Натискал във водата, докато го е удавил. Или и двамата са видели съществуване. В някоя къща. Изтрепали са се взаимно. Обезобразените им тела са проснати на пода в нечий кабинет. Или само Том е видял нещо. Джулс се е опитал да го спре, но Том е избягал. И сега се скита из горите. Яде буболечки. Грize кората на дърветата. Дъвче собствения си език.

— Малори?

Малори се сепва, щом Олимпия влиза в кухнята.

— Да?

— Наистина се притеснявам, Малори. Той каза дванайсет часа.

— Знам. Всички се притесняваме.

Малори посяга да сложи ръка на рамото на Олимпия и чува гласа на Дон откъм трапезарията.

— Не знам дали да ги пускаме обратно.

Малори незабавно отива при него.

— Стига, Дон. — Феликс я е изпреварил. — Как можа да го кажеш?

— Какво става навън според теб, Феликс? Да не би да си мислиш, че си в някакво приятно кварталче? Ако има някой оцелял там навън, то едва ли е благодарение на добри обноси. Кой може да каже, че Том и Джулс не са отвлечени? Може в момента да ги държат за заложници. И шибаните им похитители може да искат за откуп храна. Нашата храна.

— Майната ти, Дон — прекъсва го Феликс. — Ако се появят, ще ги пусна.

— Ако са те — поправя го Дон. — И ако сме сигурни, че от другата страна на вратата някой не е опрял пистолет в главата на Том.

— Може ли да млъкнете и двамата! — намесва се Черил и като минава покрай Малори, влиза в трапезарията.

— Не говориш сериозно, Дон — казва Малори. Дон се обръща към нея.

— Напротив, абсолютно сериозен съм.

— Значи не искаш да ги пуснеш в къщата? — пита Олимпия, застанала до Малори.

— Не съм го казал — репчи се Дон. — Казвам само, че навън може да има лоши хора. Разбираш ли това, Олимпия? Или ти е твърде сложно?

— Ти си пълен кретен — казва Малори.

За секунда има чувството, че Дон ще ѝ се нахвърли.

— Не искам да участвам в този разговор — обажда се Черил.

— Минаха повече от двацет и четири часа — сърдито казва Дон.

— Защо не... отидеш да свършиш нещо друго, а? — подканва го Феликс. — Така пречиш на всички ни.

— Време е да започнем да чертаем бъдещето без тях.

— Минал е само *един ден* — не се съгласява Феликс.

— Да, един ден там *навън*.

Дон сяда на пианото. За момент изглежда поуспокоен. После продължава:

— Добрата новина е, че ще имаме храна за по-дълго време.

— Дон! — не издържа Малори.

— Бебето ще се роди съвсем скоро, Малори. Не таиш ли надежда да се спасиш?

— Иде ми да те убия, Дон — казва Черил.

Дон става от пейката на пианото. Лицето му е пламнало от гняв.

— Том и Джулс няма да се върнат, Черил. Приеми го. И когато преживееш една седмица повече, защото си могла да ядеш от техния дял, а след това можеш да изядеш Виктор, тогава вероятно ще проумееш, че надежда вече не съществува.

Черил пристъпва към него. Ръцете ѝ са стиснати в юмруци. Лицето ѝ е на сантиметри от това на Дон.

Виктор пролайва откъм хола.

Феликс застава между Дон и Черил. Дон го блъсва. Докато Малори се приближава към тях, Феликс вдига ръка.

Аха да фрасне Дон. Отдръпва юмрука си.

На вратата се чука.

21.

Мислите на Малори са насочени конкретно към Дон.

— Мамо — казва Момчето, — превръзката ме убива.

— Загреби малко вода от реката, внимателно, и разгъркай там, където те боли. Без да сваляш превръзката.

Веднъж, след като съквартирантите приключиха с вечерята, Малори остана сама с Олимпия на масата в трапезарията. Заговориха се за съпруга на Олимпия. Що за човек е бил. Как искал да имат дете. Дон влезе в стаята сам. Въобще не го интересуваше какво говори Олимпия.

— Трябва да ослепите тези бебета — прекъсна я. — Още щом се родят.

Сякаш го бе обмислял от доста време и сега изведнъж беше решил да сподели с тях решението си.

Седна на масата и заобяснява. Докато той говореше, Олимпия се отдръпваше все по-навътре в себе си. Думите му ѝ се струваха безумни. И още по-страшно — жестоки.

Малори обаче не мислеше така. Някъде дълбоко в себе си разбираше какво има предвид Дон. Всеки миг от бъдещото ѝ майчинство щеше да бъде съсредоточен върху това да защити зрението на детето си. Колко много други неща би могла да свърши, ако тази грижа отпаднеше? В сериозността, с която Дон го каза, Малори долови не просто жестокост. Това отваряше вратата към страна на мъчителни възможности, неща, които ще трябва да се свършат, действия, които може да ѝ се наложи да предприеме и за които никой от стария свят нямаше да бъде напълно подготвен да издържи. И това предложение, колкото и ужасно да звучеше, така и си остана загнездено в съзнанието ѝ.

— По-добре е, мамо — казва Момчето.

— Шшшшт — скастрия го Малори. — *Слушай.*

Когато децата навършиха шест месеца, тя вече ги беше научила да спят в креватчетата, опасани с телена мрежа. Беше нощ. Светът

оттатък прозорците бе потънал в тишина. В къщата цареше мрак.

В първите дни след раждането на бебетата Малори често се вслушваше в дишането им, докато спят. Ако за някои майки това беше просто емоционален момент, за Малори представляваше целенасочено наблюдение. Здрави ли са? Получават ли достатъчно хранителни вещества от кладенчовата вода и кърмата на майка, която вече цяла година не се е хранила както трябва? Непрекъснато бе ангажирана със здравето им. С хранителния им режим. С хигиената им. И с техните очи.

Трябва да ослепите тези бебета още щом се родят.

Седнала край кухненската маса в тъмното, Малори си даваше съвсем ясна сметка, че идеята не толкова я изправяше пред морална дилема, колкото повдигаше въпроса дали има физическите сили да го направи. Загледана в коридора, заслушана в тихичкото дишане на децата, Малори вярваше, че в казаното от Дон има смисъл.

Всяка твоя минута е посветена на това да предпазиш децата да погледнат навън. Проверяваш одеялата. Проверяваш креватчетата им. Когато поотраснат, няма да си спомнят всичко това. Няма да си спомнят какво е да виждаш.

Тя знаеше, че ако децата изгубят способността си да виждат в новия свят, няма да бъдат лишени от нищо в него.

Стана и се отпрати към вратата на зимника. Там, на пръстения под, имаше метална кутия с разреждател. Преди много време бе прочела етикета и знаеше колко опасно е това вещество при контакт с очите. Човек може да ослепее, пишеше на етикета, ако не си измие очите в рамките на трийсет секунди.

Малори отиде да вземе кутията. Вдигна я за дръжката и я занесе горе.

Направи го бързо. И не ги мий.

Те бяха бебета. Дали ще си спомнят? Дали цял живот ще се страхуват от нея, или всичко ще бъде заровено под планина от спомени на слепец?

Малори прекоси кухнята и влезе в тъмния коридор към детската. Чуваше ги как дишат вътре.

При вратата се спря и напрегна взор в непрогледния мрак, където спяха бебетата.

В този момент вярваше, че може да го направи.

Влезе тихичко в стаята. Остави кутията на пода и отвори опакованите с плат капаци над защитените креватчета. Двете деца не помръднаха. Продължиха да дишат спокойно и равномерно, сякаш унесени в сладки сънища, далеч от кошмарите, които им предстояха.

Малори бързо откачи теления капак над креватчето на Момичето. Наведе се и взе металната кутия.

Момичето дишаше все така равномерно.

Малори се пресегна и повдигна главичката на детето. Махна ѝ превръзката от очите. Момичето заплака.

Очите ѝ са отворени, каза си Малори. *Сипвай.*

Натисна главичката към ръба на креватчето и приближи отворената кутия на сантиметри от пламналото, разплакано лице. Момчето зад нея се събуди и също ревна.

— Стига! — сгълча ги Малори, като преглътна собствените си сълзи. — Не ви трябва да виждате този свят.

Наведе кутията още мъничко и усети как течността потича по дланта ѝ, преди да се разплиска на пода в краката ѝ.

Допира на разредителя до кожата ѝ я отрезви.

Не можеше да го направи.

Пусна главата на детето и Момичето продължи да плаче.

Малори остави кутията на пода, бавно заотстъпва и излезе заднешком от стаята. Децата стенеха в тъмното.

В коридора Малори се подпря на стената, за да не се строполи на пода, и вдигна длан към устата си. После повърна.

— Мамо — обажда се Момчето сега, в лодката, — получи се!

— Кое се получи? — пита Малори, откъсната от спомените.

— Превръзката вече не ми убива.

— Момче — скастри го тя. — Без повече приказки. Освен ако не чуеш нещо.

Малори диша дълбоко и изпитва подобие на срам. Рамото я боли още повече. Вие ѝ се свят и е уморена. Обзема я все по-отчетливо чувство за дезориентация. Сякаш нещо вътре в нея е съвсем сбъркано. Все пак чува децата: Момчето диша пред нея, Момичето опипва непознати предмети на кърмата. Под превръзките не са слепи. И денят може да приключи с шанс за още по-нов свят — такъв, в който децата ще виждат неща, които не са виждали никога преди.

Стига тя да може да ги заведе там.

22.

Малори долавя движение от другата страна на вратата. Задъхано дишане. Тя и останалите са във фойето. Феликс тъкмо е попитал кой е.

В промеждутъка между въпроса и отговора те са готови да припишат драскането отвън на абсолютно всичко.

Съществува, мисли си тя.

Но пред вратата няма същества. Том и Джулс са.

— Том!

— Все още сме с шлемовете. Но не сме сами. Водим кучета.

Феликс, плувнал в пот, издиша продължително. Облекчението на Малори е толкова голямо, че чак боли.

Виктор лае. Маха с опашка. Джулс му подвиква.

— Виктор, приятелче! Върнах се!

— Добре — казва Феликс на съквартирантите вътре. — Затворете очи.

— Чакайте! — обажда се Дон.

— Защо? — пита Феликс.

— Откъде да знаем, че са сами? Как да сме сигурни, че никой не ги е проследил? Кой знае какво може да ги е проследило?

Феликс се замисля. После подвиква към Том.

— Том! Само двамата ли сте? Вие двамата и кучетата?

— Да.

— Това не означава, че е сигурно — продължава Дон.

— Дон — казва нетърпеливо Малори, — ако някой искаше да проникне в къщата, би могъл да го направи по всяко време.

— Мисля за безопасността ни, Малори.

— Знам.

— И аз живея тук.

— Знам. Но Том и Джулс са от другата страна на вратата. Върнаха се. Трябва да ги пуснем да влязат.

Дон я гледа втренчено. После забива очи в пода.

— Някой ден ще ни докарате смърт, хора.

— Дон — казва Малори, забелязала, че той най-сетне омеква. —
Ще отворим вратата веднага.

— Да. Знам. Каквито и да ги плещя.

Дон затваря очи.

Малори прави същото.

— Готови ли сте, Том? — пита Феликс.

— Да.

Малори чува как вратата се отваря. По плочките във фоайето затупуркват лапи и звукът е като от нахлуването на много хора. Входната врата бързо се затваря.

— Подай ми метлата — казва Феликс.

Малори чува простъргването по стените, пода и тавана.

— Добре — обявява Феликс. — Готови сме.

В новия свят няма нищо по-страшно от мига между решението да отвориш очи и самото отваряне на очите.

Малори отваря очи.

Фоайето избухва в цветове. Две кучета хъски се щурат насам-натам, душат пода, опознават новите хора, Виктор.

Въодушевляването, което изпитва Малори при вида на Том, е главозамайващо. Том обаче не изглежда много добре. Изтощен. Мръсен. Сякаш е преминал през ужаси, които Малори може само да си представя.

Държи нещо. Бяло. Кутия. Достатъчно голяма да побере малък телевизор. Отвътре се чуват звуци. Къткане.

Олимпия се мята напред и прегръща Том, който се смее, докато се мъчи да свали шлема от главата си. Джулс вече е свалил своя и коленичи да прегърне Виктор. Черил плаче.

Изражението на Дон е смесица от удивление и срам.

Едва не се изпокарахме, мисли си Малори. Том го нямаше само един ден и за малко да се изпокараме.

— Леле, мили боже — възкликва Феликс, като гледа облещен новите животни. — Получи се!

Погледите на Том и Малори се засичат. Искрата, с която той тръгна, е угаснала.

Какво ли са преживели там навън?

— Това са хъски — показва кучетата Джулс. — Добронамерени са. Но им трябва мъничко време, за да свикнат.

След това Джулс ненадейно надава вой от облекчение.

Като завърнали се у дома ветерани от войната, казва си Малори. А направиха само кратка обиколка на квартала.

— Какво има в кутията? — пита Черил.

Том я вдига по-високо. Очите му са изцъклени. Далечни.

— В кутията, Черил — казва той и като протяга едната си ръка, с другата повдига капака, — има птици.

Съквартирантите се събират в кръг около кутията.

— Какви птици? — интересува се Олимпия.

Том бавно клати глава.

— Не знаем. Намерихме ги в гаража на един ловец. Нямаме представа как са оцелели. Може би стопаните им са оставили достатъчно храна. Както сами чувате, доста са шумни. Но само когато ги доближим. Пробвахме. Приблужи ли се някой до кутията, надават силни звуци.

— Значи ни носите вечеря? — пита Феликс.

Том се усмихва уморено.

— Алармена система.

— Алармена система ли? — сякаш не е разбрал Феликс.

— Ще окачим кутията отвън. При входната врата. Така ще можем да ги чуваме отвътре.

Най-обикновена кутия с птици, казва си Малори. А все пак им се струва, че са постигнали голям напредък.

Том бавно затваря капака.

— Трябва да ни разкажете всичко — подканва ги Черил.

— Ще ви разкажем — обещава Том. — Но нека първо влезем в трапезарията. Няма да откажем да поседнем за минутка.

Съквартирантите се усмихват.

Без Дон.

Дон, който ги обяви за мъртви. Дон, който вече преразпределяше техните дажби.

В коридора Том оставя кутията с птиците на пода до стената. После съквартирантите се събират в трапезарията. Феликс носи вода на Том и Джулс. След като оставят чашите пред себе си, те започват да разказват за преживяванията си навън.

23.

В мига, в който вратата се хлопва зад гърба им, Том е уплашен, отколкото е предполагал.

Тук, навън, съществата са по-близо.

Когато излезем на улицата, мисли си, и се отдалечим на достатъчно разстояние от къщата, ще ни нападнат ли?

Представя си студени длани, които покриват неговите. Гръклянът му — прерязан. Вратът — прекършен. Разумът — унищожен.

Но е напълно наясно, че не са получавани сведения за нападения над хора.

Докато все още е на верандата, решава да се съсредоточи върху тази мисъл. Прави усилие да я превърне в своя лична философия, търси почвата, в която са покарали корените ѝ, и постепенно си позволява да диша, бавно поема дъх. В този момент долавя пораждането на други чувства.

От една страна, у него затрептява едно необуздано, леко безразсъдно усещане за свобода.

Излизал е от къщата много пъти, откакто е дошъл да живее тук. Вадил е вода от кладенеца наравно е всички останали. Изхвърлял е изпражнения и урина в септичните ями. Но това е друго. *Въздухът* е различен. Точно преди двамата с Джулс да си дадат знак да тръгнат, над главите им полхва вятър. Погалва врата му. Минава през лактите. Устните. Едно от най-странните усещания, които някога е имал. Действа му успокоително. Докато в пробуденото му въображение съществата дебнат иззад всяко дърво и уличен знак, чистият въздух на открито го замайва.

Пък било то и само за миг.

— Готов ли си, Джулс? — пита.

— Да.

Досущ като слепци, двамата почукват по земята пред себе си с дръжките от метлите. Слизат от верандата. Около метър по-нататък Том усеща, че вече не върви по бетон. Сега, когато под краката му има

трева, къщата все едно е изчезнала. Излязъл е в открито море. Уязвим. За миг се разколебава, не знае дали ще се справи.

Затова насочва мислите си към дъщеря си.

Робин. Просто ще отида да потърся кучета.

Действа му добре. Помага му.

Дръжката от метла напипва нещо, вероятно тротоара, и Том осъзнава, че вече е на улицата. Спира и коленичи. Опипва за ъгъла на моравата. Намира го. Вади парче дъска от сака и го забива в пръстта.

— Джулс — казва, — маркирах нашата морава. Ще ни трябва ориентир, за да успеем да се приберем.

Когато става и се обръща, се блъска в капака на кола.

— Том, добре ли си?

Той се изправя.

— Да, мисля, че се блъснах в джипа на Черил. Напипах дървената ламперия.

Звуците от обувките и дръжката за метла на Джулс упътват Том и той се отдалечава от колата.

При други обстоятелства, ако слънцето светеше директно в клепачите му, без превръзка и шлем, които да му пречат, Том би вървял през мекооранжев свят. Затворените му очи биха регистрирали как цветовете са променят заедно с облаците, потъмняват със сенките на короните на дърветата, на покривите. Но днес пред погледа му е плътен мрак. И наред тази чернотата си представя Робин, дъщеря му. Мъничка, невинна, умна. Тя го насърчава да върви, да продължава напред, *давай, татко, отдалечи се от къщата, върви към онова, което ще помогне на хората, които останаха вътре.*

— Мамка му! — ругае Джулс. Том го чува как пада на улицата.

— Джулс!

Том застива.

— Джулс, какво става?

— Спънах се в нещо. Ти мина ли покрай него? Нещо като куфар.

Том опипва с метлата, описва широка дъга. Четката спира в предмет. Том допълзява до него. Остава метлата до себе си на горещия паваж и с две ръце опипва, за да разбере какво има там, наред улицата. Не след дълго му просветва.

— Труп е, Джулс.

Том чува как Джулс се изправя.

— На жена, струва ми се — продължава Том. Бързо откъсва пръсти от лицето ѝ.

Става и двамата продължават.

Всичко се случва някак твърде бързо. Нещата вече се движат толкова скоростно. В стария свят би ти отнело часове, докато асимилираш намирането на труп насред улицата.

Сега обаче двамата просто продължават.

Прекосяват ливада и стигат до някакви храсти. Зад храстите има къща.

— Насам — казва Джулс. — Има прозорец. Докосвам стъклото на прозорец.

Том следва гласа му и се приближава към прозореца. Двамата прокарват длани по тухлената фасада, докато стигат до входната врата. Джулс чука. Пита дали има някого. Пак чука. Изчакват. Том говори. Тревожи се, че в този притихнал свят гласът му може да привлече нещо. Но не вижда друг вариант. Обяснява на евентуални обитатели, че не идват с лошо, че са тръгнали да търсят провизии, полезни вещи. Джулс чука пак. И пак изчакват. Отвътре не се чува движение.

— Да влезем — предлага Джулс.

— Добре.

Връщат се при прозореца. Том вади от сака малка хавлиена кърпа. Овързва я около юмука си. И чупи с него стъклото. Отвътре няма одеяло. Няма дъски. Убеден е, че това означава липса на каквато и да е защита за хората вътре.

Може ви са напуснали града, преди положението да се влоши неимоверно. Може би са се спасили другаде.

Том подвиква в къщата през счупения прозорец.

— Има ли някого?

След като не получават отговор, Джулс разчиства парчетата. После помага на Том да се прехвърли през прозореца. Вече вътре, Том събаря нещо. То тупва тежко и звучно. Джулс на свой ред се прехвърля през отвора.

В този момент в стаята се чуват звуци, пиано.

Том вдига дръжката на метлата, за да се защити. Но чува гласа на Джулс.

— Аз бях, Том! Съжалявам, метлата ми удари пианото. — Том диша тежко. Докато той се успокои, двамата мълчат.

— Не можем да отворим очи тук — казва тихо Джулс.

— Знам. Става течение. Има и друг отворен прозорец.

Ужасно му се иска да си отвори очите. Но къщата не е обезопасена.

— Но след като така или иначе сме дошли, да видим дали има полезни вещи — добавя Том.

На първия етаж не намират нищо ценно. В кухнята претърсват шкафовете. Том опипва рафтовете и накрая намира батерии. Няколко свещички. Моливи. Докато прибира предметите един по един в сака, ги изрежда на глас за Джулс.

— Да вървим — казва накрая. — Ще се качим ли на горния етаж?

— Не ми харесва това място. Пък и ако има храна, би била долу.

С помощта на метлите си проправят път към изхода, отключват вратата и излизат обратно навън. Не тръгват към улицата. Насочват се през моравата към съседната къща, през една от тяхната.

На втората веранда извършват същия ритуал. Чукат. Представят се. Чакат. След като не долавят движение вътре, чупят прозореца. Този път е ред на Джулс.

Юмрукът му среща слаба съпротива. Вероятно картон.

— Тук е възможно да има човек — прошепва.

Изчакват да получат реакция на шума, който са произвели. Няма такава. Том подвиква. Обявява, че са съседи. Че търсят животни и могат да предложат убежище в замяна. Джулс разчиства стъклата и помага на Том да се прехвърли през прозореца.

Вътре връщат картонената плоскост на мястото ѝ.

Проверяват мястото с помощта на метлите. Отнема им часове. Като се придвижват, долепили гръб един в друг, описват дъги с метлите. Когато приключват, когато се убеждават, че къщата е празна, прозорците — покрити, а вратите — заключени, Том обявява, че къщата е безопасна.

Двамата са наясно какво следва.

Ще махнат шлемовете и превръзките и ще отворят очи. Вече месеци наред единственото, което са виждали, е вътрешността на собствената си къща.

Джулс е пръв. Том го чува как разхлабва ремъка на шлема си. На свой ред прави същото. След като избутва превръзката към челото си,

Том се обръща, все още със затворени очи, към Джулс.

— Готов?

— Готов.

Двамата отварят очи.

Някога, като дете, Том и негов приятел се промъкнаха в съседска къща през незаклучена врата. Без предварителен план, без график. Просто искаха да проверят дали им стиска да го направят. Но получиха повече, отколкото си бяха представяли, бидейки принудени да изкарат една цяла семейна вечеря в кухненския килер. Когато най-накрая успяха да излязат, приятелят му го попита как се чувства.

— Мръсен — отговори Том.

Сега отваря очи в дома на непознат и се чувства по същия начин. Това не е тяхната къща. Не са техните вещи.

Но биха могли да станат. Тук е живяло семейство. Имали са дете. Том забеляза тук-там играчки. На снимката се вижда момченце. Русата му коса и детската усмивка му напомнят за Робин. В известен смисъл всичко, с което Том се сблъсква след смъртта на дъщеря му, го връща към някакъв спомен за нея. И сега, в чуждата къща, си представя как са живели хората тук. Детето разказва на мама и татко какво се говори в училище. Татко чете първите сведения във вестника. Мама вика детето да се прибира. Всички заедно, седнали на дивана, гледат новините, уплашени, татко се пресята през детето и хваща мама за ръката.

Робин.

Не личи да са имали домашен любимец. Няма забравена гумена дъвкалка. Няма котешко креватче. Не мирише на куче. Но това, за което Том мисли, е отсъствието на хора.

— Том, ти провери на горния етаж. Аз ще обиколя тук.

— Добре.

На долната стълбищна площадка Том вдига глава. Вади превръзката от джоба си и пак я слага на очите си. Въпреки че са проверили къщата, не може да рискува да изкачи стълбите с отворени очи.

Дали провериха достатъчно добре?

Докато се качва, използва метлата да го води. Рамото му бутва окачени снимки. Мисли си за снимката на Джордж на стената вкъщи. Върхът на обувката му закача стъпало и той полита напред. Под

дланите му има килим. Изправя се. Още стъпала. Толкова са много, че чак му се струва невъзможно — но негова преценка досега да е излязъл през покрива на къщата.

Метлата му показва, че най-накрая е стигнал горе. Но мисълта му е по-бавна от метлата и той пак се спъва, този път се блъска в стена. Горе е тихо. Коленичи и оставя метлата до себе си. Взема сака и отваря ципа, търси фенерчето. Намира го.

Като става пак, продължава да следва метлата. Обръща се надясно, китката му се блъска в нещо студено и твърдо. Спира и го опипва. Ваза. Усеца се неприятна миризма. Досега не му беше направило впечатление. Ръката му напипва купчина спаружени листа. Бавно опипва стъблата и осъзнава, че са цветя. Може би рози. Отдавна мъртви. Обръща се наляво. Миризмата на мъртви рози е заменена от доста по-натраплива воня.

Спира в коридора. Как е възможно двамата с Джулс да не са обърнали внимание как мирише.

— Ехо?

Никакъв отговор. Том покрива носа и устата си със свободната ръка. Вонята е потресаваща. Продължава напред по коридора. Стига до врата вдясно и влиза в стая. Баня. Метлата кънти върху плочките. Усеца се влажна миризма на мухъл и неизползвана канализация. Опипва с метлата завесата около душа и бърка във ваната. Намира шкафчето с лекарствата. Има шишенца с хапчета. Взима ги. Коленичи и ровичка в чекмеджетата под мивката. Чува звук зад себе си и се обръща.

С лице към ваната е.

Току-що провери там. Нямаше нищо.

Опира длан върху плота зад себе си. С другата ръка бавно вдига метлата. Както е със завързани очи, я поставя пред лицето си.

— Има ли някого тук?

Пристъпва напред към ваната.

Прави движение с метлата. После втори път. Стомахът му се преобръща. Горещо е. И тази воня. Том се хвърля напред и размахва яростно метлата из ваната. Проверява тавана над нея. После, отстъпил назад, оставя метлата да падне на пода, където тя опира в нещо и издава същия звук отпреди малко, докато Том коленичеше пред шкафовете.

Бързо напипва пластмасова бутилка. Празна. Въздъхва.

Излиза от банята и продължава по коридора. Бързо стига до друга врата. Този път затворена. Долавя приглушените стъпки на Джулс на долния етаж. Том диша дълбоко и отваря вратата. Вътре е студено. Метлата му казва, че пред него има нещо. Опипва го и установява, че е матрак. Малко легло. Без да отваря очи, знае, че това е стаята на момчето. Затваря вратата, претърсва основно стаята с метлата, после светва лампата. Сваля превръзката и отваря очи. На стената има знамена на отбори. Местни отбори. Знаменце от зоопарка. Завивката е с щампи на болиди от Формула 1. Задушно е. Неизползвано. Тъй като електричеството работи, Том прибира фенерчето в чантата. След бърз оглед установява, че вътре няма нищо съществено, което би му влязло в работа. Мисли си за стаята на Робин.

Пак затваря очи и излиза.

По-нататък по коридора миризмата става нетърпима. Не може да стои, без да прикрие устата си. Стига до стена в дъното на коридора. Обръща се и метлата намира врата зад него. Вратата бавно се отваря и Том замръзва.

Двамата с Джулс проверихте ли тази стая? ПРОВЕРИХТЕ ЛИ Я?

— Ехо!

Никакъв отговор. Том влиза бавно. Щраква лампата и опипва стените за прозорци. Намира два. И двата са подсилени с дъски. Стаята е голяма. Семейната спалня.

Прекосява я. Миризмата тук е толкова силна, че се усеща като физическо присъствие, сякаш би могъл да я пипне. Метлата го отвежда до нещо като килер-гардероб. Дрехи. Палта. Помисля си да ги вземе. Предстои зима.

Обръща се и намира друга врата, по-малка. Втора баня. Пак преравя шкафчето с лекарствата и чекмеджетата. Още шишенца с хапчета. Паста за зъби. Четки за зъби. Търси прозорец. Намира един. Закован с дъски. С помощта на метлата излиза от банята. Затваря вратата зад себе си.

Спокоен, че е проверил прозорците и е в безопасност, Том, изправен до гардероба, отваря очи.

Вижда пред себе си дете, седнало на леглото, вторачено в него. Том затваря очи.

Така ли изглеждат съществата?

Не беше в безопасност! НЕ БЕШЕ В БЕЗОПАСНОСТ!

Сърцето му бие лудо. Какво видя? Видя лице. Лице на възрастен ли? Не, беше дете. Дете ли? Но разложено. Иска да извика Джулс. Но колкото по-дълго държи очите си затворени, толкова по-ясен е образът.

Момчето. От снимките на долния етаж.

Пак отваря очи.

Момчето е с костюм. Главата му е облежната на тъмната дървена табла на леглото, лицето е неестествено извърнато към Том. Очите му са отворени. Устата виси. Ръцете са заключени в скута.

Умрял си от глад, мисли си Том. В спалнята на родителите си.

Пристъпва към детето със закрыта уста и нос, сравнява лицето му с това от снимките. Момчето е като мумифицирано. Сбръчкано.

Преди колко време си умрял? Колко време не ти е достигнало, докато те изкарам оттук?

Том се взира в мъртвите очи на детето.

Робин, мисли си. Толкова съжалявам.

— Том! — вика Джулс отдолу.

Том се обръща.

Прекосява стаята и излиза в коридора.

— Джулс! Добре ли си?

— Да! Да! Ела бързо! Намерих куче.

Том се колебае. Бащата в него не иска да остави момчето. Робин лежи в гроб зад къщата, която той изостави преди толкова време.

— Само да знаех, че си тук — казва Том с лице към спалнята. — Щях да дойда по-бързо.

Завърта се и бързо слиза по стълбите.

Джулс е намерил куче.

Двамата се срещат долу на площадката. Преди Том да успее да му каже за момчето, Джулс вече е излязъл от кухнята и разказва за находката си. При стълбата за мазето сочи нещо на Том. Настоява за поглед отблизо.

В основата на стълбите, легнали по гръб, са родителите. Облечени като за църква. Дрехите им са разкъсани при раменете. На гърдите на майката има бележка. Някой е написал с разкривени букви, с флумастер: *Почивайте в смъртта.*

— Току-що намерих момчето, което го е написало — казва Том.
— То ги е положило тук.

— Сигурно са умрели от глад. В къщата няма храна. Как ли е оцеляло самото момче?

Джулс сочи покрай родителите. Том се навежда и вижда хъски, свито между кожени палта на етажерка за дрехи.

Измършавяло от глад. Том предполага, че се е хранило с мъртвите родители.

Джулс вади парче месо от сака си, откъсва малко и го хвърля на кучето. В първия момент животинката се подава предпазливо. После поглъща месото наведнъж.

— Дружелюбно ли е? — пита тихо Том.

— От опит знам, че всяко куче се сприятелява бързо с този, който го храни.

Джулс внимателно хвърля още месо надолу по стълбите. Насърчава кучето с думи.

Но ще е нужна работа. И време.

Двамата мъже прекарват остатъка от деня в къщата. Благодарение на месото, Джулс заздравява връзката си с хъското. През това време Том претърсва същите места, които Джулс вече е преровил. Не намират почти нищо, с което самите те да не разполагат в къщата. Не намират телефонен указател. Няма и храна.

Джулс, който разбира от кучета далеч повече от Том, казва, че все още не могат да тръгнат. Кучето е твърде нестабилно, няма достатъчно доверие на Джулс.

Том мисли за дванайсетте часа, които определи пред съквартирантите за връщане. Времето тече неумолимо.

Накрая Джулс преценява, че кучето е готово да напусне къщата, и го съобщава на Том.

— Ами, да вървим тогава — казва Том.

— Междувременно ще продължим да работим с него. Не можем да останем да ношуваме тук, при тази миризма на смърт.

Джулс е съгласен. Но са нужни няколко опита, докато сложи повод на кучето. Минава още време. Когато Джулс най-накрая успява, Том решава да жертва дванайсетте часа; един следобед им донесе куче — кой знае какво още може да им донесе следващата сутрин. Но времето тече.

Във фойето на къщата си слагат превръзките на очите и шлемовете. Том отключва входната врата и двамата излизат. Том използва дръжката на метлата, но Джулс разчита на кучето. Хъското се задъхва.

Минават обратно през моравата, отдалечават се от Малори, Дон, Черил, Феликс и Олимпия, стигат до друга къща.

Том се надява да пренощуват тук. Ако прозорците са защитени, ако при претърсването се почувстват спокойни, ако не ги посрещне миризма на смърт.

24.

Болката в рамото на Малори е толкова силна, толкова осезаема, че тя вижда очертанията ѝ в съзнанието си. Следи я как се мести заедно с движенията на рамото ѝ. Не е крещяща като в началото, когато се случи инцидентът. Сега е дълбока и притъпена, пулсираща. По-скоро матовите цветове на влошаващо се състояние, отколкото ярките отблясъци на сблъсъка. Представя си как изглежда дъното на лодката в момента. Урина. Вода. Кръв. Децата я питаха дали е добре. Отговори им, че е добре. Но те разбират кога ги лъже.

Малори ги е възпитала отвъд думите.

В момента не плаче, но си поплака. Беззвучни сълзи зад превръзката. Беззвучни за нея. Но децата успяват да изтръгнат всеки звук от тишината.

Хайде, деца, казваше им, както седяха около кухненската маса.
Затворете очи.

Те ги затваряха.

Какво правя?

Усмиваш се.

Точно така, Момиче. Как разбра?

Когато се усмихваш, дишаш по различен начин, мамо.

На следващия ден повтарят упражнението.

Плачеш, мамо!

Правилно. А защо плача?

Тъжна си.

Не е единствената причина.

Изплашена си!

Точно така. Да опитаме друго.

Сега водата става още по-студена. Малори усеща пръските с всяко следващо мъчително загребвано.

— Мамо — казва Момчето.

— Какво?

Звукът на гласа му моментално я изправя нащрек.

— Добре ли си?

— Вече ме попита.

— Но не звучиш добре.

— Казах, че съм добре. Значи съм добре. Не ми задавай въпроси.

— Но — намесва се Момичето, — ти дишаш различно!

Така е. И тя го знае. *Дишам трудно*, казва си.

— Заради гребането е — лъже ги.

Колко пъти бе оспорвала майчиния си дълг, докато обучаваше децата си да бъдат безотказни в разпознаването на звуци? Понякога напредъкът им я ужасяваше. Все едно беше оставена да се грижи за две мутангчета. Мънички чудовища. Същества, способни да чуят усмивка. Да определят дали майка им е уплашена още преди тя самата да е наясно с чувствата си.

Раната в рамото ѝ е зле. Малори от години се страхува да не си причини толкова сериозно нараняване. Не че не ѝ се е случвало и друг път. Но все ѝ се разминаваше на косъм. Падане по стълбите, когато децата бяха на две. Веднъж се спъна, докато носеше вода от кладенеца, удари си главата в камък. Друг път си пукна китката. Падна ѝ парченце от зъба. Вече не помни как изглеждат краката ѝ без синини. А сега плътта на рамото ѝ сякаш се отлепва от тялото. Искра да спре лодката. Да намери болница. Да тича по улиците и да крещи: *Нуждая се от доктор, ТРЯБВА МИ ДОКТОР, ИНАЧЕ ЩЕ УМРА И ДЕЦАТА МИ ЩЕ УМРАТ БЕЗ МЕН!*

— Мамо — казва Момичето.

— Какво има?

— Движим се в грешна посока.

— Моля?

С течение на времето, докато се предава на умората, е започнала да използва повече по-силната си ръка. В момента гребе срещу течението, без изобщо да разбере.

Внезапно ръката на Момчето се озовава върху нейната. В първия момент Малори се сепва, после разбира. Пръстите му върху нейните, той извършва движенията заедно с нея, сякаш върти чекръка на кладенеца.

В този студен, изпълнен с болка свят, Момчето, чуло как тя се бори, ѝ помага да гребе.

25.

Хъското ближе ръката на Том. Джулс хърка на килима в хола на къщата. На дъбова поставка зад него има огромен замлъкнал телевизор. До стената са подредени кутии с плочи. Лампи. Кариран диван. Каменна камина. Над нея виси голяма картина с нарисуван плаж. На Том му прилича на Северен Мичиган. На тавана над главата му си почива прашен вентилатор.

Кучето му лиже дланта, защото предишната вечер Том и Джулс се черпиха с гранясал чипс.

Тази къща се оказа малко по-плодотворна от предишната. Преди да заспят, мъжете прибраха няколко консерви, хартия, два чифта детски ботушки, две якенца и твърда пластмасова кофа. И тук нямаше телефонен указател. В съвременната епоха, когато всеки има мобилен телефон, времето на телефонните указатели явно бе минало. Останали са доказателства, че собствениците са напуснали града. Упътвания до градче в Тексас на мексиканската граница. Наръчник по оцеляване, надраскан с химикал. Дълги списъци с провизии, включително бензин и резервни части за автомобил. Квитанциите подсказаха на Том, че хората са си купили десет фенерчета, три въдици, шест ножа, стекове вода, пропан, консервирани ядки, три спални чувала, генератор, лък, олио за готвене, бензин и подпалки. Докато кучето лиже ръката му, Том си мисли за Тексас.

— Кошмари — казва Джулс.

Том поглежда дали приятелят му се е събудил.

— Сънувах, че така и не намираме обратния път към къщата — продължава Джулс. — Никога повече не видях Виктор.

— Нали помниш, че забихме пръчка в моравата — подсеща го Том.

— Не съм забравил. Сънувах, че някой я е взел.

Джулс става и мъжете закусват ядки. Хъското получава консерва риба тон.

— Да пресечем улицата — предлага Том.

Джулс се съгласява. Мъжете събират багажа. Не след дълго тръгват.

Отвън тревата свършва и започва бетон. Пак са на улицата. Слънцето прежуря. Свежият въздух им се отразява добре. Том тъкмо се кани да го отбележи, когато Джулс внезапно го вика.

— Какво има — обръща се незрящ Том. — Какво?

— Това е пост, Том. Прилича ми на... струва ми се, че е шатра.

— Насред улицата ли?

— Да. На платното на нашата улица.

Том се приближава до Джулс. Четката на метлата му опира в нещо, което издрънчава с металически звук. Той внимателно протяга ръка в мрака и опипва находката на Джулс.

— Не разбирам — казва Том.

Като оставя метлата, Том вдига ръце над главата си и напипва нещо като брезентова козирка. Напомня му за уличния панаир, на който веднъж заведе дъщеря си. Пътят беше блокиран с оранжеви конуси. Стотици художници продаваха картини, скулптури, рисунки. Наредени в безкрайна редица. Продаваха стоката си под увиснал брезентов навес.

Том пристъпва под него. С помощта на метлата описва широка арка над главата си. Тук навесът е поддържан от четири кола.

Военна шатра, мисли си Том. Това няма много общо със спомена му за уличния панаир.

Когато Том беше малък, майка му обичаше да се хвали пред приятелките си, че синът ѝ не допуска да остане неразрешен проблем. *Опитва се да намери изход*, казваше тя. *В тази къща всичко го интересува, абсолютно всичко.* Том си спомня как наблюдаваше лицата на приятелките на майка си, жените се усмихваха, докато тя им говореше тези неща. *Играчки ли?*, продължаваше майка му. *Том няма нужда от играчки. За него клонът на дървото е играчка. Кабелите на видеото са играчки. Механиката на прозорците.* През целия си живот го бяха описвали така. *Той е от хората, които се интересуват как функционират нещата. Питай Том. Ако не знае нещо, ще го научи. Умее да ремонтира разни неща. Всякакви неща.* Но Том не намираше в това нищо забележително. Докато не се появи Робин. Тогава го обзе едно неподправено детско изумление пред устройството на нещата. Сега, застанал под шатрата, не може да определи дали се чувства като

дете, което се опитва да разбере какво има над него, или е по-скоро бащата, който съветва детето си да се махне оттам.

Мъжете опипват шатрата слепешката, прекарват доста време там.

— Може да ни влезе в употреба — казва Том на Джулс, но Джулс вече го вика някъде отдалеч.

Том пресича улицата. Следва гласа на приятеля си, докато се срещат на съседна ливада. Първата къща, на която попадат, се оказва незаключена. Разбират се да не отварят очи в нея. Влизат.

Вътре се усеща течение. Мъжете знаят, че прозорците са отворени, още преди да са проверили. Метлата на Том му показва, че първата стая е пълна с кашони. Тези хора, мисли си, са се канели да заминат.

— Джулс — казва Том, — провери какво има в кашоните. Аз ще обиколя по-навътре. — Минали са двацет и четири часа, откакто са напуснали собствената си къща. Сега, усетил килим под краката си, той върви бавно из чуждия дом. Стига до диван. Стол. Телевизор. Джулс и хъското са почти безшумни. Вятърът свисти през отворените прозорци. Том спира до една маса. Опипва повърхността ѝ, докато пръстите му се спрат в нещо.

Купа, казва си.

Докато я повдига, чува как нещо пада върху масата. Опипва, намира го и установява, че е прибор, който не е очаквал да открие.

Нещо като лъжица за загребване на сладолед, само че по-малка.

Том прокарва пръст по нея. Вътре има нещо гъсто.

Потръпва. Не е сладолед. Веднъж вече му се е случвало да докосне нещо подобно.

На ръба на ваната. До китката ѝ. Кръвта там бе подобна. Гъста. Мъртва. Кръвта на Робин.

Треперещ, придърпва купата към гърдите си и оставя лъжицата. Бавно плъзва пръста си по гладката керамична извивка на купата, докато достига до нещо на дъното. Ахва и изпуска купата на килима.

— Том?

В първия момент Том не отговаря. Това, което е докоснал токущо, му прилича на нещо, което вече някога е докосвал.

Робин го донесе от училище. От часа по биология. Държеше го в отворена метална кутийка от кафе, пълна с монети. Том го намери,

докато Робин беше на училище. Опитваше се да установи източника на миризмата.

Разбра, че го е намерил, когато току до ръба от вътрешната страна на кутийката, над купчината монети, забеляза изсветляло топче. Инстинктивно посегна към него. Топчето се смачка между пръстите му.

Око на прасе. Изрязано. Робин беше споменала, че са правили дисекция в час.

— Том, какво става там?

Джулс те вика. Отговори му.

— Том?

— Добре съм, Джулс! Просто изпуснах нещо.

Докато отстъпва, обзет от желание да се махне от тази стая, бутва нещо. И това усещане му е познато.

Това беше рамо, мисли си. На стола до тази маса има труп.

Том си го представя. Седнал. С избодени очи.

В първия момент не помръдва. Обърнат е с лице към мястото, където би трябвало да се намира трупът.

После се изнася с бърза крачка.

— Джулс — казва той, — да се махаме оттук.

— Какво стана?

Том му казва. За броени минути се изнасят от къщата. Решават да се отправят към дома. Едно куче е достатъчно. Между шатрата и онова, което Том намери в купата, никой от двамата не иска да се задържа повече наоколо.

Прекосяват ливадата. После една автомобилна алея. Още две. Кучето дърпа Джулс. Том се мъчи да ги следва. Има чувството, че започва да се губи тук, в тъмнината зад превръзката на очите си. Подвиква на Джулс.

— Насам! — вика Джулс.

Том следва гласа му. Настига го.

— Том — казва Джулс. — Кучето направо ще се скъса да лае срещу този гараж.

Все още треперещ от находката в къщата и все така стреснат, още по из основи, от нелепото присъствие на онази шатра на сред улицата, Том настоява да се прибират. Но Джулс държи да видят какво е привлякло вниманието на кучето.

— Това е гараж, отделен от къщата — обяснява Джулс. — Кучето се държи сякаш вътре има нещо живо.

Страничната врата е заключена. Джулс намира един-единствен прозорец и го чупи. Казва на Том, че е бил защитен. С картон. Дупката е малка, но един от двамата трябва да се пъхне през нея. Джулс казва, че ще го направи. Том също е готов. Връзват кучето за една водосточна тръба и пропълзват през прозореца един след друг.

Вътре ги посреща ръмжене.

Том понечва да се върне през прозореца.

— Май е друго куче! — вика Джулс.

И на Том така му се струва. Сърцето му бие лудо, може би твърде учестено, и той стои с една ръка на перваза, готов да се върне обратно навън.

— Не мога да повярвам — казва Джулс.

— Какво?

— Още едно хъски.

— Моля? Как разбра?

— Пипам му лицето.

Том се плъзва от прозореца. Чува как кучето яде. Джулс го храни.

После Том чува друг звук откъм лакътя си.

Отначало му заприличва на детски смях. После сякаш е песен. Накрая различава непогрешимия звук на чуруликане.

Птици.

Том внимателно се отдръпва. Чуруликането спира. Тръгва пак напред. Усилва се.

Разбира се, мисли си Том, усетил въодушевлението, което на тръгване се бе надявал да изпита.

Докато Джулс говори кротко на кучето, Том тръгва към птиците, в един момент крясъците им стават непоносимо силни. Той опипва един рафт.

— Том — предупреждава го Джулс в тъмното, — внимавай.

— В кутия са.

— Моля?

— Израснах с момче, чийто баща беше ловец. Неговите птици издаваха същия звук. Колкото повече ги приближаваш, толкова по-шумни са.

Ръцете на Том са върху кутията. Мисли.

— Джулс — казва, — да се прибираме у дома.

— Трябва ми още време с това куче.

— Ще трябва да си го навакшаш вкъщи. Можем да ги заключим в някоя стая, ако има проблем. Но намерихме каквото търсехме. Да си вървим.

Джулс слага повод на второто хъски. То се поддава по-лесно. Щом излизат от гаража през страничната врата, Джулс пита Том:

— Взе ли птиците?

— Да. Имам идея.

Вън отвързват първото хъски и се отправят към къщи. Джулс води второто куче, Том е с първото. Прекосяват бавно ливади, после алеи за автомобили, докато стигат до маркера, който са си оставили предния ден.

На верандата, преди да почукат, Том чува как съквартирантите вътре се карат. После сякаш дочува звук откъм улицата зад тях.

Обръща се. Чака.

Пита се колко ли близо е шатрата до мястото, където стоят. После чука.

Споровете вътре секват. Феликс се провиква. Том отговаря.

— Феликс! Том е!

26.

Ще ти се наложи да отвориш очи...

— Трябва да ядеш, Момиче — успява да пророни Малори. Гласът ѝ е слаб.

Момчето е хапнало ядки от кесийката. Момичето отказва.

— Ако не ядеш — продължава Малори, въпреки че лицето ѝ се разкривява от болка, — ще спра лодката и ще те оставя тук.

Малори усеща ръчичката на Момичето върху гърба си. Спира да гребе и изсипва малко ядки от кесийката в шепата ѝ. Дори това елементарно движение ѝ причинява болка в рамото.

Но болката остава на заден план, победена от една мисъл. Истина, която Малори не иска да приеме.

Да, светът от другата страна на превръзката ѝ е враждебен и сив. Да, тя се страхува, че може да изгуби съзнание. Но през хилядите ѝ страхове и проблеми се процежда една доста по-мрачна действителност, коварна, изкусно съградена. Тази мисъл се рее, кръжи, после каца на предната линия на въображението ѝ.

Това е нещо, което изтласква настрани, крие от останалата част от себе си цяла сутрин.

Но на практика именно то бе в основата на решенията, които вземаше през последните години.

Казваш си, че си чакала четири години, защото те е било страх да изоставиш завинаги къщата. Убеждаваш се, че си чакала четири години, защото си искала първо да обучиш децата. Но това не е вярно. Чака четири години, защото тук, на това пътуване, по тази река, където бродят всякакви луди, където има вълци и съществата дебнат в непосредствена близост, та именно тук, ДНЕС, ще ти се наложи да направиш нещо, което не си правила под открито небе повече от четири години.

Днес ще трябва да отвориш очи.

Навън.

Вярно е. Тя го знае. Винаги го е знаела. Какво я плаши повече — възможността пред погледа ѝ да се озове същество? Или невъобразимата палитра от цветове, която ще нахлуе в полезрението ѝ, щом отвори очи?

Как изглежда светът сега? Ще го познаеш ли?

Сив ли е? Дърветата също ли са полудели? Цветята, тръстиката, небето? Целият свят ли е полудял? Сам със себе си ли е влязъл в битка? Земята дали отхвърля собствените си океани? Вятърът се усили. Дали е видял нещо? И той ли е полудял?

Мисли, би казал Том. Ти го правиш. Гребеш. Просто продължавай да гребеш. Всичко това означава, че ще се справиш. Ще трябва да отвориш очи. Можеш. Защото трябва.

Том. Том. Том. Том. Том.

Тъгува по него повече откогато и да било.

Дори в този по-нов свят, тук, на реката, докато вятърът започва да вие, студена вода плиска в джинсите ѝ, диви зверове обикалят бреговете, където тялото ѝ е натрошено, мисълта ѝ е затворник на сивото, дори тук Том ѝ се явява като нещо ярко, нещо правилно, нещо добро.

— Ям — казва Момичето.

Това също е добре. Малори намира сили да я окуражи.

— Браво! — казва между две дълбоки вдишвания.

Пак движение сред дърветата вляво. Звучи като животно. Може да е мъжът с лодката. Може да е същество. Или десетина същества. Лодката дали би устояла на глутница гладни мечки, тръгнали да ловят риба?

Малори е ранена. Тази дума се връща отново и отново в мислите ѝ. Върти се.

Също като Том. Също като сивите нюанси зад превръзката на очите ѝ. Също като шумовете по реката и новия свят. Рамото ѝ. Раната ѝ. Случи се. Онова, за което хората биха я предупредили, стига наоколо да имаше хора, които да я предупредят.

Тръгни по реката, щом се налага, но знай, че може да пострадаш.

О, не знам дали бих рискувал. Може да се нараниш.

Твърде е опасно. Какво ще стане с децата, ако пострадаш там?

*Сега светът принадлежи на животните, Малори. Не ходи там.
Не тръгвай по реката.*

Може да пострадаш.

Да пострадаш.

Боли.

БОЛИ!

Шанън. Мисли за Шанън. Пази спомена за нея.

Тя се опитва. Споменът си проправя път през рояка черни мисли, които са я обладали. Спомня си как двете с Шанън стоят на един хълм. Слънчев ден. Тя вдига малката си ръчичка над очите, за да вижда по-добре. Сочи небето.

Ето го Алан Харисън! Има предвид техен съученик. Облакът прилича на Алан Харисън!

Смее се.

Кой облак?

Онзи там! Не го ли виждаш?

Шанън се примъква до нея на тревата. Опира главица до сестра си.

Да! Ха-ха! Видях го! А я виж онзи там! Той пък е Сюзан Рут!

Сестрите лежат така с часове, оприличават облаците на познати лица. Един нос им е достатъчен. Едно ухо. Онзи има къдрици като на Емили Холт.

Помниш ли небето?, пита се тя, докато — колкото и да е невероятно — продължава да гребе. *Беше толкова синьо. А слънцето блестеше толкова жълто, колкото би го нарисувало дете. Тревата зеленеше. Лицето на Шанън беше бледо, гладко, бяло. Както и ръцете ти, вдигнати към облаците.*

Накъдето и да погледнеш през онзи ден, виждаше цветовете.

— Мамо? — казва Момчето. — Мамо, плачеш ли?

Щом отвориш очи, Малори, пак ще ги видиш. Целият ти свят ще грейне. Досега виждаше само стени и одеяла. Стълби и килим. Петна и кофи вода от кладенеца. Въже, ножове, брадва, бодлива тел, кабели и лъжици. Консерви, свещи и столове. Тиксо, батерии, дърво, хоросан. Вече години наред единственото, което ти се позволяваше да видиш, бяха лицата на съквартирантите ти и на децата ти. Едни и същи цветовете. Години наред едни и същи цветовете. ГОДИНИ НАРЕД. Готова ли си? И какво те плаши най-много? Съществата или самата

ти, докато спомените за милион гледки и цветове нахлуват в главата ти? Какво те плаши повече?

Малори гребе съвсем бавно. Преди десет минути скоростта ѝ бе намаляла наполовина. Водата, урината и кръвта се плискат в глезените ѝ. По брега бродят животни, или луди, или същества. Вятърът е студен. Том го няма. Шанън я няма. Сивият свят зад превръзката започва да се върти като гъста утайка, устремила се към канала.

Малори повръща.

В последния миг ѝ минава през ума, че това е ужасно, какво ѝ става. Прилошава ѝ. Какво ще стане с децата? Ще се оправят ли, ако мама просто изгуби съзнание?

И дотук.

Ръцете на Малори отпускат веслата. Представя си как Том я наблюдава. Съществата също я наблюдават.

После, докато Момчето задава въпрос, Малори, капитанът на техния мъничък кораб, припада.

27.

Малори се събужда, сънувала е бебета. Допуска, че е ранна сутрин или късна вечер. В къщата е тихо.

Колкото повече напредва бременността ѝ, толкова по-живо си представя своето положение. И в двете книги за бременността се говори за домашно раждане. Разбира се, възможно е и без помощ от професионалист, но в книгите не го препоръчват. От хигиенни съображения, казват. *Непредвидени обстоятелства*. Олимпия отказва да чете тези глави, но Малори е убедена, че трябва.

Един ден болката, за която майка ти и всяка друга майка говори, ще те сполети в същата форма: раждане. Само една жена би могла да го изпита и поради тази причина всички жени са свързани.

И ето че моментът приближава. Вече. А кой ще ѝ помогне, когато настъпи часът? В стария свят отговорът е лесен. Шанън, разбира се. Мама и татко. Приятели. Акушерка, която ще я уверява, че всичко ще бъде наред. На масата ще има цветя. Чаршафите ще миришат свежо. Всички, които вече са раждали, ще я обсипват с любов и внимание; ще се държат така, все едно раждането е да извадиш ядката на шамфъстък. И спокойствието, което всички щяха да внушават, щеше да облекчи невъзможно опънатите ѝ нерви.

Но този отговор вече не е актуален. Сега Малори очаква да роди по-скоро като вълчица: грубо, без удобства, нечовешки. Без лекар. Без акушерка.

Без обезболяващи.

О, как само си бе представяла, че ще знае какво да прави! Че ще е подготвена! Списания, уебсайтове, видеоклипове, съвети от акушер-гинеколога, разкази от други майки. Сега обаче няма достъп до тези неща. До нито едно от тях! Няма да ражда в болница, ще се случи ето тук, в къщата. В някоя от стаите на тази къща! И най-много, на което би могла да се надява, е Том да помага, докато Олимпия я държи за ръката и я гледа с ужас. Прозорците ще са закрити с одеяла. Може би под задника ѝ ще има тениска. Ще пие мътна кладенчова вода от чаша.

И толкова. Ето така ще стане.

Завърта се пак по гръб. Диша бавно и тежко, забила поглед в тавана. Затваря очи, после пак ги отваря. Ще се справи ли? *Ще се справи ли?*

Налага се. Затова си повтаря мантри, думи, с които да се подготви.

В крайна сметка няма значение дали ще се случи в болница, или на пода в кухнята. Тялото ти знае какво да прави. Тялото ти знае какво да прави. Тялото ти знае какво да прави.

Само бъдещото бебе има значение.

Рязко, сякаш имитира звуците на бебето, за чието появяване се готви, Малори чува как птиците чуруликат пред входната врата. Тя се отдръпва от мислите си и застава с лице към звука. Докато бавно сядат на леглото, чува почукване на първия етаж.

Застива.

Това на вратата ли беше? Дали е Том? Някой излизал ли е?

Чува го пак и, удивена, сядат. Поставила ръка на корема си, слуша.

Ето го пак.

Малори бавно спуска крака на пода и се изправя, после тръгва през стаята. Спира пред вратата, с едната ръка на корема, другата на дървената рамка, заслушана.

Поредното почукване. Този път по-силно. Приближава се до стълбището, пак спира. *Кой е?*

Под пижамата тялото ѝ е вкочанено. Бебето помръдва. На Малори ѝ е малко примаяло. Птиците продължават да вдигат врява.

Дали е някой от съквартирантите?

Връща се в спалнята и взема фенерче. Отива до стаята на Олимпия и осветява леглото ѝ. В дъното на коридора вижда спящата Черил.

Малори бавно слиза по стълбите към хола.

Том.

Том е заспал на килима. Феликс е на дивана.

— Том — докосва го по рамото Малори. — Събуди се, Том.

Том се обръща по корем. После се сепва и поглежда Малори в очите.

— Том — за трети път казва тя.

— Всичко наред ли е?

— Някой чука на входната врата.

— Моля? Сега ли?

— В момента.

Пак се чука. Том поглежда към стената.

— Мамка му. Колко е часът?

— Не знам. Късно е.

— Добре.

Том бързо става. Спира, сякаш се опитва да се разбуди окончателно, да се отърси от съня. Спал е с дрехите. До мястото, където го завари да лежи на пода, Малори забелязва наченките на нов шлем. Том щраква лампата в хола.

Двамата се отправят към вратата. Спират в коридора. Следва нова серия почуквания.

— Ехо? — чува се мъжки глас.

Малори стиска Том за ръката. Том светва в коридора.

— Ехо? — повтаря мъжът. — Трябва да ме пуснете. Нямам къде другаде да отида. Ехо?

Накрая Том пристъпва към вратата. Малори забелязва в другия край на коридора да се приближава фигура. Дон е.

— Какво става? — пита той.

— Има някого на вратата — отвръща Том.

Дон, още неразбуден, изглежда объркан. После се сопва:

— И какво ще направите по въпроса?

Пак почуквания.

— Трябва да се приютя някъде — казва човекът. — Не издържам повече сам.

— Ще говоря с него — казва Том.

— Тука не е приют, мамка му — прекъсва го Дон.

— Само ще поговоря с него.

Дон продължава към тях. Малори чува раздвижване на горния етаж.

— Ако има някого в къщата...

— Кой си ти? — пита накрая Том.

Пауза. И после:

— О, слава богу, че има хора! Казвам се Гари.

— Може да е злонамерен — намесва се Дон. — Или луд.

Феликс и Черил също се появяват. Изглеждат уморени. Идва и Джулс. Кучетата го следват.

— Какво става, Том?

— Хей, Гари — обажда се Том, — би ли ни казал малко повече за себе си?

Птиците чуруликат.

— Кой е там? — пита Феликс.

— Казвам се Гари, на четирийсет и шест съм. С кестенява брада. Не съм си отварял очите от доста време.

— Не ми харесва как звучи гласът му — казва Черил.

Олимпия също е дошла.

— Защо си навън? — пита Том.

— Наложил се да напусна къщата, където бях отседнал. Хората не бяха добри. Напрежението нараства.

— Какво означава това, по дяволите? — пита Дон.

Гари замлъква за момент. После отговаря:

— Станаха агресивни.

— Това не ми харесва — казва на другите Дон. — Не отваряй вратата.

— Гари — вика Том, — откога си навън?

— От два дни, ако не се лъжа. Май скоро ще станат три.

— Къде ги прекара?

Къде бях през това време ли? По ливадите. Под храстите.

— Мамка му — изругава Черил.

— Слушайте — казва Гари, — гладен съм. Сам съм. И много ме е страх. Разбирам основанията ви да сте предпазливи, но няма къде другаде да отида.

— Обиколил ли си други къщи? — пита Том.

— Да! От часове чукам по вратите. Вие сте първите, които отговаряте.

— Как е разбрал, че сме тук? — пита останалите Малори.

— Може да не е — казва Том.

— Чука доста време. Знаел е, че сме вътре.

Том се обръща към Дон. На лицето му е изписан безмълвен въпрос какво мисли Дон.

— За нищо на света.

Том с плувнал в пот.

— Сигурен съм, че искаш да го пуснеш — продължава гневно Дон. — Надяваш се, че разполага с информация.

— Да, така е — потвърждава Том. — Надявам се да има идеи. Освен това мисля, че има нужда от помощта ни.

— Да. Е, аз пък мисля, че зад него може да има още седем души, готови да ни прережат гърлата.

— Боже! — възкликва Олимпия.

— Двамата с Джулс бяхме навън преди два дни — продължава Том. — Той е прав, в къщите наоколо няма никого.

— Тогава защо не спи в някоя от тях?

— Не знам, Дон. Храна?

— Вие двамата бяхте навън по същото време. Как така не ви е чул?

— Мамка му — ругае Том. — Не знам как да ти отговоря на този въпрос. Може да е бил на съседна улица.

— Не сте обиколили всички къщи. Откъде знаете, че казва истината?

— Пуснете го — намесва се Джулс.

Дон го гледа ядно.

— Тук нещата не стават така, приятел.

— Ами тогава да гласуваме.

— Хайде, мамка му — гневи се Дон. — Ако някой от нас не иска да отворим проклетата врата, значи не бива да отваряме проклетата врата.

Малори си мисли за мъжа на верандата. В нейното въображение очите му са затворени. Трепери.

Птиците продължават да чуруликат.

— Ехо? — подвиква пак Гари. Звучи напрегнат, нетърпелив.

— Аха — казва Том. — Съжалявам, Гари. Още обсъждаме. — Обръща се към останалите. — Да гласуваме.

— Да — казва Феликс.

Джулс кима.

— Съжалявам — обажда се Черил. — Не.

Том поглежда Олимпия. Тя върти глава в отрицание.

— Не искам да ти го причинявам, Малори — казва Том, — но резултатът е равен. Какво да правим?

Малори не иска да отговаря. Не иска подобна власт. Съдбата на непознатия е захвърлена в краката ѝ.

— Може би се нуждае от помощ — казва. В мига, в който го изрича, вече съжалява.

Том се обръща към вратата. Дон се пресяга и го сграбчва за ръката.

— Не искам да отваряте тази врата — изсъсква.

— Дон — бавно издърпва ръката си от хватката му Том. — Гласувахме. Ще го пуснем. Също както пуснахме Олимпия и Малори. И както Джордж пусна теб и мен.

Малори има чувството, че Дон гледа Том цяла вечност. Дали този път ще се стигне до бой?

— Чуй ме — продължава Дон. — Ако това завърши зле, ако животът ми е изложен на опасност заради проклетото гласуване, няма дори да се замисля да ви помогна, преди да изчезна оттук.

— Дон — прекъсва го Том.

— Ехо? — продължава Гари.

— Дръж си очите затворени! — вика му Том. — Ще те пуснем. — Ръката на Том е на дръжката на вратата.

— Джулс, Феликс — казва Том, — използвайте дръжките на метлите. Черил, Малори, ще трябва да застанете плътно около него, да го опипате. Разбрахте ли? Така, хайде всички, затворете очи.

В тъмното Малори чува отварянето на вратата. Тишина. После гласът на Гари.

— Вратата отворена ли е? — пита той нетърпеливо.

— Побързай — подканва го Том.

Малори чува шумолене. Вратата се затваря. Тя пристъпва напред.

— Дръж си очите затворени, Гари — казва му.

Протяга ръце към него, намира го и опипва лицето му.

Усеца носа, бузите, ямките на очите. Докосва раменете и го моли да си подаде едната ръка.

— Не съм очаквал подобно нещо — признава той. — Какво търсиш...

— Шшшшт!

Тя опипва дланите му, преброява пръстите. Докосва ноктите му, усеща мъхестите косъмчета около кокалчетата.

— Добре — обявява Феликс. — Мисля, че е сам.

— Да — потвърждава Джулс. — Сам е.

Малори отваря очи.

Вижда пред себе си доста по-възрастен мъж с кестенява брада и блейзър от туид върху черен пуловер. Мирише на човек, живял навън седмици.

— Благодаря — казва той, останал без дъх.

В първия момент никой не отвръща. Само го гледат.

Кестенявата му коса с път отстрани е рошава. По-възрастен е от останалите съквартиранти и по-едър. Носи кафяво куфарче.

— Какво има вътре? — пита Дон.

Гари поглежда куфарчето, сякаш е забравил, че го носи.

— Нещата ми.

— Какви неща по-точно? — настоява Дон.

Гари, едновременно изненадан и благоразположен, отваря куфарчето. Обръща го към съквартирантите. Документи. Четка за зъби. Риза. Часовник.

Дон кима.

Докато затваря капака, Гари забелязва корема на Малори.

— Леле! — възкликва. — Наближава, а?

— Да — хладно отвръща тя, все още не е способна да прецени дали може да му се има доверие.

— Птиците каква роля играят? — пита Гари.

— Предупреждават — отвръща Том.

— Разбира се! Като канарчетата в мините. Умно решение. Чух ги на идване.

Том кани Гари в къщата. Кучетата го подушват. В хола Том го кани в люлеещия се стол.

— Тази вечер може да спиш тук — казва му. — Облегалката се сваля. Гладен ли си?

— Да — с облекчение отговаря Гари.

Том го води през кухнята към трапезарията.

— Държим консервите в зимника. Ще ти донеса нещо.

Том прави знак на Малори да го последва в кухнята. Тя отива.

— Ще постоя буден с него известно време — казва ѝ Том. — Ако искаш, иди да поспиш. Всички са изтощени. Не се притеснявай. Ще му занеса малко храна, вода и утре ще говорим с него. Всички заедно.

— Изключено е да си легна сега — казва Малори.

Том ѝ се усмихва уморено.

— Добре.

Той се отправя към зимника. Малори отива при другите в трапезарията. Том се връща с компот от праскови.

— Никога не бих си помислил — казва Гари, — че един ден най-ценната човешка придобивка ще е отварачката за консерви.

Всички са се събрали в трапезарията. Том задава на Гари въпроси. Как е оцелял навън? Къде е спал? Видно е, че Гари е изтощен. Казва им, че би искал да поспи. Постепенно съквартирантите се разотиват по стаите, първи тръгва Дон. Щом Том изпраща Гари до хола, Малори и Олимпия стават от масата. При стълбите Олимпия поставя длан върху ръката на Малори.

— Малори, имаш ли нещо против тази вечер да спя при теб?

Малори я поглежда.

— Не. Ни най-малко.

28.

Следващата сутрин. Малори става от леглото и се облича. Явно всички са вече долу.

— И при вас ли имаше ток? — Малори чува въпроса на Феликс на влизане в хола.

Гари седи на дивана. При вида на Малори се усмихва.

— Това е ангелът — разперва ръка към нея той, — който обходи лицето ми на влизане. Трябва да призная, че при допира до друго човешко същество едва не се разплаках.

Малори намира у Гари нещо леко превзето. Театрални жестове.

— Е, наистина ли решихте съдбата ми чрез гласуване? — пита Гари.

— Да — потвърждава Том.

Гари кима.

— В къщата, откъдето идвам, нямаше такива любезности. Ако на някого му хрумнеше идея, просто я осъществяваше, караше си директно, без много да се съобразява с останалите. Освежаващо е да срещнеш хора, които са запазили част от обноските от предишните ни животи.

— Аз бях против — рязко се намесва Дон.

— Нима? — поглежда го Гари.

— Да. Против бях. Седем души под един покрив са достатъчно.

— Разбирам.

Едното хъски става и отива при Гари. Гари го гали зад ушите.

Том му разказва същите неща, които някога е обяснявал на Малори. Хидроелектричество. Провизиите в зимника. Липсата на телефонен указател. Как е умрял Джордж. След известно време Гари започва да разказва за един от предишните си съквартиранти. Изпълнен с „безпокойство“ човек, който не вярвал, че съществата нанаяват.

— Според него реакцията на хората спрямо съществата е психосоматична. С други думи, цялата тази лудост и бъркотия не са

причинени от тях, ни най-малко, а по-скоро от склонни да драматизират хора, които виждат тези същества.

Лудост и бъркотия, мисли си Малори. Тези презрителни думички дали са взети от речника на бившия съквартирант на Гари?

Или са на самия Гари?

— Бих искал да ви разкажа за опита, който натрупах на предишното място — продължава Гари. — Но ви предупреждавам, че е доста мрачен.

Малори иска да чуе. Всички са любопитни. Гари прокарва пръсти през косата си. И започва.

— Не се бяхме събрали по обява и не бяхме млади като вас. Не ни свързваше чувство за общност, не живеехме като група. Брат ми Дънкан има приятел, който прие Руския случай много сериозно. Той беше сред първите, които повярваха. Подобни неща пасваха идеално на неговите теории на конспирацията, на параноята му, че правителството или някой друг е по петите ни. Що се отнася до мен, и до днес има моменти, когато не вярвам, че всичко това се случва. И кой може да ме вини? Все пак съм прехвърлил четирийсетте. Бях дотолкова свикнал с живота си, че не съм си и представял нещо подобно. Дърпах се. Но Кърк, приятелят на брат ми, беше убеден в това от самото начало. И явно нищо не бе в състояние да го разколебае. Един следобед Дънкан се обади и ми каза, че Кърк е предложил да се съберем у тях за няколко дни или докато се изясни повече за онова „нещо“. „Какво *нещо*?“, попитах го. „Гари, по телевизията само за това говорят.“ „Какво *нещо*, Дънкан? Имаш предвид онова, дето се е случило в Русия ли? Сигурно се шегуваш.“ „Хайде де — настоя Дънкан. — Ще изпием по няколко бири, ще хапнем пица и ще се кодошим с него. Няма какво да губим.“ Викам му, не, благодаря. Не ми се висеше с откачалки като Кърк, които нищят сензации. Все пак отидох. Бях гледал новини — както и всеки друг в страната. Започнах да се притеснявам. Просто пристигаха отвсякъде. Все пак глупашки се опитвах да поддържам недоверието си. Такива неща просто не се случват. В един момент обаче се получи съобщение, което ме подтикна да действам. Онова за сестрите в Аляска. Сигурно се питате защо ми е отнело толкова време, докато повярвам. Аляска се появи сравнително късно, само че Аляска все пак е Америка, а аз съм достатъчно провинциален, за да не се притеснявам за нещо, преди да ме е

засегнало пряко. Дори говорителят по телевизията явно бе стреснат от собствените си думи. Да, дори човекът, който събщи новината, трепереше, докато говореше.

Знаете историята. Жена видяла съседките си, две възрастни дами, да излизат от дома им. Решила, че са тръгнали на разходка, както всеки ден. Три часа по-късно чула по радиото, че сестрите са окупирали входа на болницата, клечат на стълбите и скачат да хапят преминаващите. Жената отишла до болницата, като си мислела, че понеже познава сестрите, би могла да помогне. Но не станало точно така. По CNN показаха смъкнатото ѝ като маска лице, захвърлено на паважа до кървавия ѝ череп. До нея лежаха двете възрастни дами, мъртви, застреляни от полицията. Тази картина ме втрещи. Най-обикновени хора. В абсолютно обикновена среда.

Що се отнася до Кърк, случилото се в Аляска потвърждаваше всичките му параноични идеи. Въпреки нарастващия ми страх, не бях готов да заменя познатия ми живот с това ново военизирано съществуване, което прокламираше той. Бях готов да покрия прозорците, да залостя вратите и да се скатая, но Кърк вече чертаеше планове за отпор на това — според него — нашествие; така и не стана ясно дали врагът е извънземен, или не. Кърк говореше за оръжия, изживяваше се като ветеран от войната. Какъвто не беше; никога не е членувал в каквато и да е организация.

Гари замлъква. Явно обмисля следващите си думи.

Не след дълго къщата се напълни с псевдвойници. Кърк се кефеше на новопридобитата си роля на пълководец, а аз наблюдавах цялата палячовщина отстрани. Стана ми навик да предупреждавам Дънкан да стои настрана. Такива като Кърк са склонни да излагат приятелите си на риск. Мъжете ставаха все по-свадливи, опияняваха се от въображаеми битки с враговете от „нашествието“ на Кърк. Дните минаваха, а гръмките им закани, че ще защитят града, ще унищожат причината за всеобщата лудост и ще останат в историята като хората, решили този „голям проблем“, се превръщаха просто в празни приказки. Но в къщата имаше и един човек, който все пак реши да действа така, както смяташе за редно. Казва се Франк, и Франк вярваше, че онези същества, срещу които се подготвяше Кърк, всъщност не са истинската заплаха. Все пак Франк дойде в къщата,

уплашен, както сам призна, от неизбежното беззаконие, което очакваше да залее страната.

Докато Кърк планираше безполезни ежедневни учения, Франк се самоизолира, почти не излизаше от стаята си на втория етаж. Стоеше там и пишеше. Пишеше денонощно — с химикалка, молив, флумастер и гримове. Един ден от коридора на втория етаж чух звук иззад затворената врата на стаята му. Необуздан звук, изпълнен с напрежение, гневен, с постоянна динамика. Открехнах лекичко вратата и видях Франк, надвесен над бюро, докато пишеше, нареждаше шепнешком за омразното му общество, което „преиграва и вярва в митове“. Нямах как да знам какво пише. Но исках да разбера.

Споменах на Дънкан. Лицето на брат ми беше смехотворно намацано в камуфлажни окраски. По онова време той вече беше безнадеждно заразен от бръцолевенето на Кърк. Не възприемаше Франк като заплаха. Франк, който използваше гръмки фрази като „масова истерия“ и „психосоматично идолопоклонничество“, докато Кърк и останалите играеха пантомимни сценки в мазето, където уж се учеха да стрелят по мишена, но без оръжие. Никой не обръщаше внимание на Франк, защото го смятаха за безполезен пацифист.

Гари пак прокарва длани през косата си.

— Реших да разбера какво крои Франк в стаята си. Започнах да търся възможност да надникна в тайните му бележки.

Как мислите, какво се случва с човек, който поначало не е в ред, ако види съществата навън? Мислите, че няма да му стане нищо, понеже вече и бездруго с увреден? Или по-скоро предполагате, че лудостта му ще достигне до други, по-висши нива? Вероятно психично болните ще наследят новия свят, понеже няма накъде повече да бъдат увредени? И аз като вас няма как да знам отговорите на тези въпроси.

Гари пийва вода от чашата си.

— Ето как ми се отвори случай. Кърк и останалите правеха нещо в мазето. Франк беше в банята. Моментално взех решение да се промъкна в стаята му. Влязох и намерих записките му в чекмеджето на бюрото. Поемах голям риск, по онова време вече изпитвах сериозен страх от този човек. Другите не му обръщаха внимание, мислеха го за смешник, но аз подозирах, че зад всичко се крият по-дълбоки проблеми. Зачетох се. Не след дълго бях увлечен от думите му. Когато и да беше започнал да пише Франк, ми се струваше невероятно да е

изписал толкова страници. Десетки тетрадки, в различни цветове, всяка следваща по-гневна от предишната. Кратички спокойни куплетчета биваха изместени от подчертани изречения с едър шрифт, всяка дума твърдеше, че не бива да се страхуваме от съществата. Наричаше всички останали „ограничени хорица“, които „трябва да бъдат унищожени“. Беше наистина опасен. В един момент го чух да излиза от ваната и бързо напуснах стаята му. Може би в крайна сметка Дънкан не грешеше чак толкова, избирайки да застане на страната на Кърк. Тетрадките ми показаха, че реакциите спрямо новия свят биха могли да бъдат далеч по-сериозни от неговите.

Гари си поема дълбоко въздух. Отърква устни с опакото на ръката си.

— Когато на другия ден се събудихме, завесите бяха дръпнати.

Черил ахва.

— Вратите бяха отключени.

Дон понечва да каже нещо.

— А Франк го нямаше. Беше си взел тетрадката.

— Мамка му — успява да се включи Феликс.

Гари кима.

— Някой пострада ли? — пита Том.

Очите на Гари плувват в сълзи, но се сдържа.

— Не. Никой. Сигурен съм, че Франк би включил това наблюдение в бележките си.

Малори вдига ръка на корема си.

— Ти защо си тръгна? — пита нетърпеливо Дон.

— Тръгнах си, защото Кърк и останалите взеха да кроят подробни планове как да проследят Франк. Искаха да го убият като наказание за стореното.

Стаята е притихнала.

— Тогава осъзнах, че трябва да се махна. Тази къща бе съсипана. Заразена. Струва ми се, че вашата не е. Затова съм ти благодарен — добавя Гари, обърнат към Малори.

— Не съм те пуснала аз — казва Малори. — Гласувахме всички.

Що за човек би напуснал брат си, мисли си тя.

Поглежда Дон. После Черил. Олимпия. Историята на Гари разчувства ли тези, които гласуваха против пускането му в къщата? Или напротив — потвърди страховете им.

Лудост и бъркотия.

Том и Феликс засипват Гари с въпроси. Джулс също се включва. Но Черил е излязла от стаята. А Дон, който винаги има какво да каже, този път не се обажда. Само гледа.

Разделението става все по-осезаемо, мисли си Малори.

Няма значение кога точно е започнало. Сега е видимо. Гари донесе със себе си куфарче. История. И по някакъв начин разделение.

29.

Малори се буди със затворени очи. Вече не ѝ е толкова трудно. Мисълта ѝ се прояснява. Звуците, усещанията и ароматите на живота. Гледките също.

Малори знае, че дори да си със затворени очи, пак виждаш. През клепачите ѝ прониква прасковено, жълто, цветовете на далечна слънчева светлина. В периферията на полезрението ѝ цветовете отиват към сивкаво.

Има чувството, че е навън. Усеща хладния допир на вятъра по лицето си. Напукани устни. Пресъхнало гърло. Кога за последен път е пила вода? Тялото ѝ е горе-долу добре. Отпочинало. Някъде в лявата част на врата си усеща пулсация. Рамото. Вдига дясната си ръка към челото. Щом пръстите докосват лицето ѝ, разбира защо са влажни и мръсни. Всъщност целият ѝ гръб е накиснат. Блузата ѝ е вир-вода.

Над главата ѝ пее птичка. Без да отваря очи, Малори извърща очи към звука.

Децата дишат тежко. Като че вършат нещо. Рисуват ли? Или строят? Играят?

Малори сяда изправена.

— Момче?

Първата ѝ мисъл звучи като шега. Невъзможно е. Грешка. После осъзнава точно какво се случва.

Дишат тежко, защото гребат.

— Момче! — вика Малори. Гласът ѝ не звучи добре. Все едно е издялан от дърво.

— Мамо!

— Какво става?

Лодката. Лодката. Лодката. Ти си по реката. Припадна.
ПРИПАДНА.

Като закрепва увисналото си рамо отстрани на лодката, загребва шепа вода и я поднася към устата си. Тогава се изправя на колене,

надвесва се и започва бързо да загребва с шепи. Диша тежко. Но сивото се е разсеяло. И тялото ѝ се усеща малко по-добре.

Обръща се към децата.

— Откога? Колко време?

— Ти заспа, мамо — казва Момчето.

— Сънува кошмари — добавя Момчето.

— Плачеше.

Мисълта на Малори препуска трескаво. Дали е пропуснала нещо?

— Колко време? — изкрещява.

— Не много — казва Момчето.

— Превръзките ви на очите ли са? Кажете ми!

— Да — отговарят двамата.

— Лодката заседна — добавя Момчето.

Мили боже, мисли си Малори.

После се успокоява достатъчно, за да може да попита:

— Как я освободихте?

Напипва телцето на Момчето. Опипва ръцете ѝ, докато стигне до дланите.

После се протяга на другата страна и намира Момчето.

Всеки е хванал по едно гребло. Гребат заедно.

— Успяхме, мамо! — казва Момчето.

Малори е на колене. Осъзнава, че смърди гадно. На бар. На тоалетна.

На повръщано.

— Разплетохме се — добавя Момчето. Малори е до него. Треперещите ѝ ръце го опипват.

— Ранена съм — казва тя на глас.

— Моля? — пита Момчето.

— Искам двамата да се върнете на местата си отпреди мамо да заспи. Веднага.

Децата спират да гребат. Момчето се притиска към нея, преди да се върне на задната пейка. Малори ѝ помага.

Малори се настанява на средната, където седеше, преди да загуби съзнание.

Рамото ѝ пулсира, но е по-добре от преди. Почивката ѝ се е отразила добре. Отказваше да си я осигури. И тялото ѝ си я взе само.

В мъглявината на будното състояние, Малори усеща повече студ, става ѝ по-страшно. Ами ако се случи пак?

Възможно ли е да са подминали целта си?

Стиснала пак веслата, Малори си поема дълбоко дъх, преди да започне да гребе.

Изведнъж избухва в сълзи. Плаче, задето изгуби съзнание. Плаче, задето я нападна вълк. Плаче поради толкова много причини, че ѝ е трудно да ги изброи. Но наред с всичко, осъзнава и друго — сълзите ѝ се дължат и на откритието, че децата ѝ са способни да оцелеят сами, било то и за кратко.

Обучила си ги добре, мисли си. Тази мисъл, колкото и уродлива да е, я изпълва с гордост.

— Момче — казва през сълзи, — искам да ме слушаш внимателно. Разбра ли?

— Слушам те, мамо!

— И ти, Момиче, от теб искам същото.

— И аз те слушам, мамо!

Дали е възможно, мисли си Малори, *да сме добре? Дали е възможно да си изгубила съзнание, да си дошла на себе си и въпреки всичко нещата да са наред?*

Звучи неправдоподобно. Не се връзва с правилата на новия свят. В реката, заедно с тях, има и други. Луди. Зверове. Същества. Още колко трябваше да спи, докато дръзнат да нападнат лодката?

Добре че пак гребе, съвсем навреме. Но дебнещите очи сякаш са по-близо.

— Толкова съжалявам — казва тя през сълзи, докато гребе.

Краката ѝ са подгизнали от урина, вода, кръв и повръщано. Но тялото ѝ е отпочинало. По някакъв начин, мисли си Малори, въпреки жестоките закони на този безмилостен свят, тя получи почивка.

Чувството на облекчение трае точно колкото едно загребване с веслата. Оттам нататък Малори отново е нащрек и уплашена.

30.

Черил е разстроена.

Малори я чува да говори с Феликс в стаята в дъното на коридора.

Другите съквартиранти са на долния етаж. Гари спи на пода в трапезарията, въпреки твърдото дюшеме. От пристигането му преди две седмици досега Дон показва значително по-сърдечно отношение към него. Малори не знае как да го тълкува. Дон вероятно е минал на страната на Гари.

Но шепотът на Черил откъм стаята звучи напрегнато. Сякаш е уплашена. Май всички са уплашени. Повече от обикновено. Настроението в къщата, някога разведрявано от оптимизма на Том, помръква с всеки изминал ден. Понякога, мисли си Малори, мрачното настроение надделява дори над страха. И в момента Черил е живото доказателство. Малори се колебае дали да не отиде при тях, евентуално да успокои Черил, но размисля.

— Правя го всеки ден, Феликс, понеже ми е приятно. Това ми е работата. И няколкото минути, докато съм навън, са безценни. Напомнят ми, че някога имах истинска работа. Всяка сутрин се будех с мисълта, че ще отида да си я върша. Гордеех се с нея. Храненето на птиците е единственото, което ме свързва с живота, който имах някога.

— И ти дава възможност да си навън.

— И ми дава възможност да съм навън, точно.

Черил с усилие овладява гласа си, после продължава.

Била навън, готова да нахрани птиците. Опипвала стената, за да стигне до кутията. В дясната си ръка държала парченца ябълка от компот. Входната врата била затворена зад гърба ѝ. Джулс чакал отвътре. Със завързани очи, Черил вървяла бавно, като се подпирала по стената. Усещала грубите тухли под пръстите си. Няколко крачки по-нататък стигнала и до дървената обшивка, от която стърчи металната кука с окачената на нея кутия с птиците.

Те вече чуруликали. Както винаги, когато тя приближава. Черил с готовност бе изявила желание да поеме грижата за птиците, когато

този въпрос излезе на дневен ред. Оттогава го прави всеки ден. В известен смисъл има чувството, че птиците са нейни. Говори им, разказва им незначителни случки от къщата. Приятните им гласчета я успокояват, както едно време ѝ действаше музиката. По силата на чуруликането им се е научила да преценява на какво разстояние от клетката се намира.

Този път обаче, разказва Черил на Феликс, доловила нещо друго освен птичата песен.

В края на верандата чула „изтървана стъпка“. Не намира подобър начин да го обясни на Феликс. Все едно някой се бил запътил нанякъде, тръгнал по верандата, но в последния момент размислил.

Черил, която винаги е нащрек, докато храни птиците, с изненада установила, че трепери.

— Има ли някого?

Никакъв отговор.

Минало ѝ през ум да се върне. Да каже на съквартирантите, че се чувства твърде напрегната и днес не може да нахрани птиците.

Все пак решила да изчака.

Друг звук не доловила.

Птиците в кутията били неспокойни. Тя им подвикнала нервно.

— Хей, приятелчета. Здравейте.

Треперливите нотки в гласа ѝ я стреснали. Инстинктивно свела глава и вдигнала ръката с ябълките пред себе си за защита, в случай че нещо понечи да я докосне по лицето. Пристъпила. Още една стъпка. Накрая стигнала до кутията. Понякога имала чувството, продължава да споделя с Феликс тя, че придвижването от вратата до кутията е като да се рееш в открито море. Без котва.

В този случай се чувствала невъзможно далеч от сушата.

— Хей, аз съм — повторила, докато откrehвала капака достатъчно, че да пусне в кутията няколко парченца ябълка. Обикновено чувала топуркането на мъничките птичи крачета, щом се спуснат към храната. Днес нямало такова нещо.

— Хапнете си, мъничките ми. Не сте ли гладни?

Повдигнала капака за втори път и пуснала и останалите парченца. Това била любимата ѝ част, така обяснява на Феликс. Щом затвори капака и долепи ухо до кутията, да чуе как телцата им поглъщат храната.

Но днес те не ядат. Надават тревожни звуци.

— Хей, хей — продължила Черил, като се опитвала да преодолее треперенето в гласа си. — Хайде, хапнете си.

Отлепила ухо от кутията, помислила си, че може би присъствието ѝ ги смущава. В същия миг изпищяла.

Нещо я докоснало по рамото.

Завъртяла се слепешката и размахала ръце. Не напипала нищо.

Не можела да помръдне крака. Не можела да изтича обратно. Нещо я докоснало по рамото и тя не знаела какво е.

Гласовете на птиците вече не звучали приятно. Звучали така, както искаше Том.

Като аларма.

— Кой е там?

Големият ѝ страх бил, че някой може да отговори. Не искала никой да ѝ отговаря.

Решила да изкрещи. Някой от съквартирантите щял да дойде да я избави. Да я издърпа обратно към земята. Но докато правила крачка, чула как под крака ѝ изпращява листо. Трескаво се мъчила да си припомни пристигането си в къщата. Видяла се как поглежда към сградата през прозореца на автомобила си. Имало ли дърво? Тук, край верандата?

Имало ли?

Може би я докоснало падащо листо.

Би могло да е ужасно просто да разбере. Стига да можела да отвори за миг очи и да види, че е сама. Можело да се окаже, че наистина е само листо. Нищо повече.

Но не можела да отвори очи.

Трепереща, прилепила гръб о къщата и бавно се запридвижвала към входната врата. Завъртяла глава наляво и надясно и при най-слабия шум. Птица високо в небето. Прошумоляване на дърво отгатакъ улицата. Лекичък порив на топъл вятър. Плувнала в пот, най-сетне напипала тухлената степа и се спуснала към вратата.

— Божичко! — възкликва Феликс. — Наистина ли мислиш, че може да е било листо?

Тя мълчи. Малори се навежда още по-напред в коридора.

— Да — внезапно казва Черил. — Така мисля. Като връщам лентата сега. Било е листо.

Малори пристъпва обратно в стаята си и сяда на леглото.

Разказът на Феликс за кладенеца и какво е чул там. Лаенето на Виктор срещу одеялата на прозорците. Черил с птиците.

Възможно ли е, пита се Малори, светът там навън и съществата, от които хората се крият, да настъпват?

31.

След пристигането на Гари, Малори усеща къщата по съвсем различен начин, разединена. Промяната е дребна, но при тези обстоятелства и най-малката разлика изглежда голяма.

Най-много я притеснява Дон.

Почти винаги, когато Том, Джулс и Феликс разговарят в хола, Дон е в трапезарията с Гари. Показва нездрав интерес към историята за мъжа, дето дръпнал пердетата и отключил вратите. Докато пере дрехи на мивката в кухнята, изразходвала до половината предпоследната кутия с препарат, Малори следи два разговора едновременно. Том и Джулс правят поводи за кучетата от ризи с дълъг ръкав, а Гари обяснява на Дон начина на мислене на Франк. Само за това говори — за Франк. Никога не излага собственото си мнение.

— Според мен не става въпрос някой да е по-добре подготвен от друг — казва Гари. — По-скоро е нещо като 3D филм. В началото хората си мислят, че предметите наистина летят към тях. Вдигат ръце, за да се предпазят. Но интелигентната публика, осъзнатият зрител, е наясно, че през цялото време всички са в безопасност.

Мнението на Дон за Гари е тотално променено. Малори има чувството, че е видяла кога се е случило това.

Виж, не мисля, че тази теория е по-недостоверна от нашата, каза му веднъж Дон.

— Трудно е — казва сега Дон, — защото вече не получаваме новини.

— Именно.

Да, Дон първоначално гласува да не пускат Гари в къщата, а ето че сега е съквартирантът, който не се откъсва от Гари и води нескончаеми разговори с него. Нонстоп. Денонощно.

Скептичен е, казва си Малори. Такъв му е характерът. И му трябва човек, с когото да разговаря. Затова е цялата работа. Различен е от теб. Нима не разбираш?

Но тези мисли, в точно този им вид, не покълват в нея. Както и да ги тълкува, Гари и Дон си говорят за неща като истерия и обсъждат теорията, че съществата не могат да наранят човек, който е подготвен да ги види. Тя знае, че Дон отдавна изпитва по-голям страх от хората, отколкото от съществата. Въпреки това си затваря очите, когато вратата се отваря и затваря. Не поглежда през прозореца. Никога не е прокламирал идеята, че съществата не могат да ни наранят. Възможно ли е човек като Гари в крайна сметка да го убеди?

Малори иска да поговори с Том за това. Исква да го дръпне настрана и да го помоли да ги накара да престанат. Или поне да го убеди да отиде да поговори с тях. Може би неговите думи биха повлияли на разговора им. За да не звучат думите им толкова застрашително.

Да, тя иска да поговори с Том за Дон.

Разцепление.

С вълнение прекосява кухнята и поглежда в хола. Том и Феликс разчитат карта на пода. Измерват разстоянията според мащаба на картата. Джулс учи кучетата да изпълняват команди.

Стоп. Редом.

— Трябва да измерим средната ти крачка — казва Феликс.

— Какво планирате, момчета? — пита Малори.

Том се обръща към нея.

— Разстояния. Колко мои крачки правят един километър.

С помощта на рулетка Феликс измерва крачката на Том.

— Ако докато вървя, слушам музика — казва Том, — бих могъл да вървя в такт с нея. Така крачките, които измерваме тук, ще съвпадат максимално с крачките ми навън.

— Като танц — кима Феликс.

Малори се обръща и вижда, че Олимпия е застанала край мивката. Мие съдове. Малори отива при нея и продължава с прането. След четири месеца в къщата Олимпия е изгубила част от блясъка си. Кожата ѝ е бледа. Очите ѝ са хлътнали.

— Разтревожена ли си? — пита я внезапно Олимпия.

— За какво?

— Дали ще успееш.

— С кое да успея?

— Да се справиш с раждането.

Малори иска да каже на Олимпия, че всичко ще бъде наред, но с мъка намира думите. Мисли си за Дон.

— Винаги съм искала бебе — казва Олимпия. — Толкова се зарадвах, когато научих. Имах чувството, че животът ми се изпълни със смисъл. Разбираш ли?

Малори не може да каже същото за себе си, но потвърждава, че разбира.

— О, Малори, кой ще изроди бебетата ни?

Малори няма отговор.

— Не виждам кой от съквартирантите...

— Том никога не го е правил!

— Не е, обаче е бил баща.

Олимпия забива поглед в ръцете си, потопени в кофата.

— Слушай — подхваща шеговито Малори, — ще се изродим една друга.

— Една друга! — усмихва се най-накрая Олимпия. — Малори, ти си невероятна!

Гари влиза в кухнята. Загребва чаша вода от кофа на плота. После втора. Малори знае, че втората е за Дон. Щом той излиза, откъм хола внезапно проехтява музика. Малори се привежда напред, за да погледне. Том държи малкия радиокасетофон на батерии. Пуснал е една от касетите на Джордж. Феликс, на длани и колене, измерва крачките на Том, който върви в такт с музиката.

— Какво правят? — пита Олимпия.

— Мисля, че са замислили нещо конкретно — отвръща Малори. — Търсят по-удачен начин за излизане навън.

Малори безшумно пристъпва до входа на трапезарията. Надничка и вижда Дон и Гари, с гръб към нея, седят на столовете край масата. Говорят си тихо.

Прекосява обратно кухнята. Още с влизането ѝ в хола Том я посреща с усмивка. Държи по един повод във всяка ръка. Кучетата си играят с поводите и размахват опашка.

Несъответствието между откритите, напредничави действия на двамата в хола и приглушените, конспиративни разговори на онези в трапезарията — това е единственото, за което мисли Малори.

Пристъпва до мивката и продължава с прането. Олимпия не спира да говори, но мисълта на Малори е другаде. Навежда се напред

и успява да зърне рамото на Гари. Зад него, опрян на стената, е единственият предмет, който той донесе от външния свят. Куфарчето му.

Показа им съдържанието му, когато се появи в къщата. Дон го помоли. Но Малори успя ли да разгледа добре вещите му? Или някой друг от съквартирантите?

— И стоп! — казва Том. Малори се обръща и вижда кучетата и Том на входа на кухнята. Двете хъската седат. Том ги възнаграждава със сурово месо.

Малори пере. И мисли за куфарчето.

32.

Тя знаеше, че това ще се случи. И как иначе? Откакто те се върнаха с кучетата, всички признаци бяха налице. Том и Джулс ги дресираха по десет-дванайсет часа на ден. Първо в къщата, след това и в двора. Да гледат през очите на кучетата. Кутията с птиците, закачена отвън като аларма. Точно както каза Том. Птиците чуруликат, когато Гари се появи. Пеят, когато Черил ги храни. Така че е само въпрос на време, докато Том обяви, че ще използва виждащите кучета, за да се върне в новия свят.

Само че този път е по-лошо. Защото този път ще ходи по-надалеч.

Отне им два дни, за да стигнат до съседната улица. Колко ли ще им е нужно, за да извървят пет километра?

Пет километра. Толкова е разстоянието до къщата на Том. Той иска да отиде именно там.

— Това е единственото място, в което мога да бъда сто процента сигурен — каза. — Запасил съм се с неща. Сега са ни нужни. Лейкопласт. Антисептичен спрей. Аспирин. Превръзки.

Споменаването на лекарства повдигна духа на Малори. Но отсъствието на Том, при това за толкова дълго, е твърде висока цена, за да подкрепи идеята.

— Не се тревожи — успокои я същата вечер Феликс. — Разчертали сме всичко до едно Т-образно кръстовище. Том и Джулс ще вървят в такт с песента. Една-единствена песен. Казва се „На половината път до Рая“ от някой си Тони Лайт. Ще вземат касетофона със себе си и ще я пускат отново и отново, докато следват упътванията, които сме подготвили предварително. Знаем от колко крачки се състои всяка отсечка, запознати сме с всяка част от пътя.

— Значи имате намерение да танцувате навън? — каза Гари. — Чудно.

— Не да танцуваме — троснато отвърща Том. — А да набавим помощ.

— Том — каза Черил, — упражнявайте се колкото искате, но ако крачките ви са със сантиметър по-къси, всичко ще се обърка. Ще се загубите. И тогава как, по дяволите, ще се върнете? Няма да се върнете.

— Ще се върнем.

— Не сме толкова безпомощни, дори да се загубим — добавя Джулс. — Провизиите ни трябва. Знаеш го по-добре от повечето от нас, Черил. Ти си последната, която качи провизии от зимника.

Да, този ден приближава. Но на Малори никак не ѝ се нрави идеята.

— Том — дръпна го настрана тя точно преди двамата с Джулс да тръгнат тази сутрин. — Не мисля, че къщата ще оцелее, ако не се върнете.

— Ще се върнем.

— Знам, че имате намерение да се върнете, но не мисля, че осъзнавате колко много се нуждае от вас къщата.

— Малори — рече набързо той, в момента, в който Джулс му извика, че е готов. — Къщата се нуждае от всички ни.

— Том.

— Не допускай да си изпуснеш нервите като предния път. По-добре си мисли, че веднъж вече се върнахме. Пак ще се върнем. И този път, Малори, се дръж като лидер. Помагай им, когато са уплашени.

— Том.

— Трябват ти лекарства, Малори. Стерилизиране. Моментът приближава.

Беше ясно, че Том е тръгнал по свой път, готов да рискува живота си нееднократно, в името на прогреса на живота в къщата.

Последния път се върнаха с детски обувки, напомни си тя.

И сега пак си го повтаря. Сега, когато Том и Джулс ги няма, поели на пътешествие из най-опасната територия, известна на човечеството.

Тръгнаха тази сутрин. Феликс преговори картата с тях още веднъж. Гари ги насърчи. Олимпия им даде един камък Петоски, за който твърдеше, че винаги ѝ е носил късмет. А Малори не каза нито дума. Щом входната врата се затвори за втори път след Том, Малори не го повика. Не го прегърна. Не му каза довиждане.

Сега, няколко часа след заминаването им, сърцето ѝ се къса.

Но няколкото думи, които Том й каза на тръгване, действат. Без него къщата има нужда от водеща сила. Човек, който да запази спокойствие сред цялата тревожност, сред обяснимия страх.

Но е трудно. Съквартирантите не са в оптимистично настроение.

Черил изтъква, че шансовете да срещнат същество по време на петкилометров поход са далеч по-големи, отколкото в радиус две пресечки. Напомня на останалите в къщата, че все още никой не знае как действа на животните. Какво ще стане с Том и Джулс, ако кучетата видят нещо този път? Ще бъдат ли изядени? Или по-лошо?

Черил не е единствената, която разсъждава над мрачните сценарии.

Дон предлага да се организира втора група, която да тръгне, в случай че Том и Джулс не се върнат. *Трябва на храна*, казва. Независимо дали ще се върнат, или не.

Олимпия обявява, че я боли главата. Което според нея означава, че предстои силна буря. Една буря според нея би трябвало да повлияе на изчисленията на Феликс, когато Том и Джулс бъдат принудени да потърсят подслон.

Черил е съгласна.

Дон се отправя към избата, за да огледа „лично“ запасите, да види от какво точно имат нужда и откъде биха могли да си го набавят.

Олимпия говори за гръмотевици и какво е да си навън в това време.

Черил спори с Феликс за картата. Според нея картите вече не са това, което са били.

Дон говори за организация на спането. Олимпия описва едно торнадо, което си спомня от детството. Черил и Феликс се разпалват.

Олимпия звучи леко истерично.

Дон полудява.

Малори, ужасена от нарастващата паника, най-сетне се обажда.

— Слушайте всички — прекъсва ги, — чака ни работа. Тук, в къщата. Трябва да приготвим вечеря. Мръсната кофа не е изхвърляна цял ден. Зимникът може да се подреди далеч по-добре. Феликс, двамата с теб можем да проверим в двора за инструменти, за неща, които сме пропуснали. Черил, трябва да нахраниш птиците. Гари, Дон, защо не прозвъните малко телефонни номера? Пробвайте различни комбинации от цифри. Кой знае на кого може да попаднете. Олимпия,

би било от огромна помощ, ако изпереш чаршафите. Прахме ги миналата седмица, но сега, когато се къпем по-рядко, дребните детайли като чисти чаршафи правят живота по-поносим.

Съквртирантите гледат Малори сякаш е чужд човек. За момент тя се чувства неловко, задето така ги строи. Но после всичко потръгва.

Гари безропотно се отправя към телефона. Черил отива към вратата на зимника.

Наближава, предупреди я Том, преди да замине.

Тя си мисли за това, докато съквртирантите се залавят за работа, а Малори и Феликс отиват да си вземат превръзките, мисли си за нещата, които ще донесат със себе си Том и Джулс. Дали има нещо, което биха могли да донесат — нещо, което би подобрило условията на живот на бебето ѝ?

Стиснала превръзката си за очи, Малори се надява да е така.

33.

Реката ще се раздели на четири ръкава, каза ѝ мъжът. На теб ти трябва вторият от дясно наляво. Тоест, не може да разчиташ, че ако се придържаш към десния бряг, ще го уцелиш. Положението е малко деликатно. Ще се наложи да отвориш очи.

Малори гребе.

А ето как ще разбереш, че моментът наближава, продължи мъжът. Ще чуеш запис. Глас. Не можем да стоим да чакаме край реката по цял ден. Твърде рисковано е. Затова монтирахме високоговорител. Записът се върти непрекъснато. Ще го чуеш. Високо. Съвсем ясно. Чуеш ли го, тогава е моментът да си отвориш очите.

Болката в рамото ѝ е на приливи и отливи. Децата, като я чуват да стене, предлагат помощ.

През първата година, в която беше сама с бебетата, гласът на Том непрекъснато я съпътстваше. Толкова много от идеите му си останаха само споделени, така и неосъществени. Малори, понеже не разполагаше с нищо друго, освен с време, изпробва доста от тях.

Трябва да озвучим двора, бе предложил веднъж той.

Идеята на Том беше да усъвършенстват алармената система и от птици да минат на усилватели. Когато остана самичка с две бебета, Малори искаше да разполага с тези микрофони.

Но как? Как ще се оправи с техника, усилватели, кабели?

Може да отидем донякъде с кола, предложи веднъж Том.

Това е лудост, парира го Дон.

Не, не е. Ще караме бавно. Улиците са пусти. Кое е най-лошото, което би могло да ни се случи?

Докато гребе, Малори си спомня един конкретен момент пред огледалото в банята. Случваше се да вижда отражения в огледалото. Олимпия. Том. Шанън. Всички ѝ се молеха, увещаваха я да напусне къщата, да направи още нещо за сигурността на децата. Трябваше да поеме сама този риск. Том и Джулс ги нямаше, за да ѝ помогнат.

Тогава чу гласа на Том. Винаги чуваше гласа на Том. В главата си. В стаята. В огледалото.

Сложи допълнителна броня на джипа на Черил. Боядисай прозорците черни. Не се притеснявай, ако се блъснеш в нещо. Просто тръгни. Карай с девет-десет километра в час. Сега имаш бебета, Малори. Важно е да чуеш, ако се появи нещо навън. Ако нещо броди около къщата. Микрофоните ще те уведомяват.

Тя излезе от банята и влезе в кухнята. Там се зае да изучава картата, която Феликс, Джулс и Том бяха използвали, за да планират пътуването до дома на Том. Бележките им още бяха там. Изчисленията на Том. Като използва таблицата им, тя добави и свои сметки.

Искаше усъвършенстваната алармена система на Том. Нуждаеше се от нея. Но въпреки новопридобитата решителност, не знаеше накъде да тръгне.

Веднъж, късно вечерта, докато бебетата спяха, тя седна край кухненската маса и се опита да си припомни маршрута, по който бе пристигнала в къщата първия път. Преди няма и година. Тогава бе съсредоточена върху адреса от обявата. Но покрай какво мина по пътя?

Опита се да възстанови маршрута в главата си.

Обществена пералня.

Това добре. Друго?

Витрините на магазините бяла празни. Сякаш се движеше из призрачен град и се притесни, че хората, които са пуснали обявата, може вече да не са на посоченото място. Хрумна ти, че може или да са полудели, или да са се натоварили в колата и да са заминали.

Да, така беше. Друго?

Хлебарница.

Добре. Друго?

Какво друго?

Да.

Бар.

Чудесно. Какво пишеше отпред на навеса?

Не знам. Що за идиотски въпрос!

Нима не си спомняш тъгата, която изпита, щом прочете... какво прочете...

Какво?

Името на групата? Коя беше групата?

Прочете името на една група, която е трябвало да свири две седмици преди деня, в който ти мина оттам. Как се казваха?

Името сигурно никога няма да си го спомня.

Но усещането?

Не помня.

Напротив, помниш. Чувството.

Стана ми мъчно. Уплаших се.

Какво са правили там? Какво?

В бара. Какво може да са правили?

Не знам. Пили са. Яли са.

Аха. Друго?

Танцували са?

Танцували са.

И?

Какво и?

Как са танцували?

Не знам.

На какво са танцували?

На музика. На музиката на тази банда.

Малори сложи ръка на челото си и се усмихна.

Точно така. Танцували са на музиката на бандата.

А бандата е имала нужда от микрофони. Бандата е имала нужда от усилватели.

Идеите на Том се рееха из къщата като призраци.

Точно като нас, би казал Том. Точно като онзи път, когато двамата с Джулс обиколихме квартала за първи път. Ти нямаше възможност да участваш в голяма част от тези събития, Малори, но вече можеш да го направиш. Двамата с Джулс намерихме кучета и по-късно ги използвахме, за да отидем до моята къща. Помисли, Малори. Всичко се случи някак последователно, всяка стъпка позволяваше да преминем към следващата. И то само защото не бяхме закостенели. Поемахме рискове. Сега трябва да направиш същото. Боядисай прозорците на колата черни.

Дон се изсмя на предложението на Том да карат слепешката. Но Малори направи точно това.

Виктор — ето кой ще ѝ помогне. Преди Джулс отказа да позволи кучето му да бъде използвано за това. Но сега в дъното на коридора

спяха две бебета. Правилата се бяха променили. Тялото все още я болеше от раждането. Мускулите на гърба ѝ бяха постоянно изопнати. При всяко по-бързо движение имаше чувството, че слабините ѝ ще се пръснат. Лесно се изморяваше. Не успяваше да си осигури задължителната за една родилка почивка.

Виктор, каза си, той ще те пази.

Боядиса прозорците на колата черни с боята от зимника. Залепи от вътрешната страна на стъклото чорапи и пуловери. С помощта на лепило за дърво, което намери в гаража, и изолирбанд от зимника, прикрепил одеяла и дюшеци към бронята на джипа. Всичко това на улицата. Всичко това със завързани очи. Всичко това, докато понасяше болката от скорошното раждане, сякаш наказана за всяко движение на тялото ѝ.

Трябваше да ги остави сами. Трябваше да отиде сама.

Щеше да кара половин километър в посоката, противоположна на тази, от която беше дошла. После щеше да завие наляво и да кара шест километра. После десен завой и още четири километра. От тази позиция щеше да потърси бара. Планираше да носи храна за Виктор. Той щеше да я заведе обратно при колата, обратно при храната, когато тя му кажеше.

Десетина километра в час звучеше разумно. Достатъчно безопасно.

Но когато опита за пръв път, установи колко трудно е всъщност. Въпреки всички предпазни мерки, шофирането наляпо беше ужасяващо.

Джипът подскачаше жестоко, блъскайки се в неща, които тя не можеше да види. Двайсет пъти се удари в ръба на тротоара. Два пъти намери улични стълбове. Веднъж — паркирана кола. Напрежението беше огромно, съсипващо. С всяко цъкване на одомера очакваше сблъсък, нараняване. Трагедия. Докато се прибра, нервите ѝ бяха на парчета. Върна се с празни ръце и без да е убедена, че ще има сили да опита пак.

Но го направи. И на деветия път, след като джипът беше зловецко очукан, го намери.

Натъкна се на обществената пералня на седмия път. И тъй като си я спомняше от първото си пътуване към къщата, се почувства окуражена да опита пак. Със завързани очи и уплашена, влезе в един

магазин за обувки, в кафене, в сладоледена къща, в театър. Чу как стъпките ѝ отекуват по мраморния под във фойето на офис. Събори лавица с поздравителни картички на пода. Но така и не намери бара. И тогава, на деветия следобед, Малори влезе в незаключена дървена врата и тутакси позна, че е пристигнала.

Миризмата на киснати плодове, застоял дим и бира ѝ се стори по-приятна от всякога. Коленичи и гушна Виктор през шията.

— Намерихме го.

Тялото ѝ беше натъртено. Мозъкът я болеше. Представяше си корема като спукан, мъртъв балон.

Но беше тук.

Дълго търси дървения бар в заведението. Блъска се в столове, удари си лакътя в една колона. Веднъж се спъна, но една маса я спаси от падане на пода. Посвети много време на опити да разпознае оборудването само с опипване. Това кухнята ли е? А това май се използва за смесване на напитки? Виктор я дръпна закачливо и тя се обърна, при което се блъсна жестоко в корема в твърда повърхност. Барът. Като завърза повода му за нещо, което оприличи на железен висок стол, Малори влезе зад бара и напипа бутилките. Всяко движение ѝ напомняше, че е родила съвсем неотдавна. Вдигаше бутилките една по една към носа си. Уиски. Нещо с аромат на праскова. На лимон. Водка. Джин. И да, накрая — ром. Също както някога, когато съквартирантите се бяха събрали да празнуват вечерта, когато пристигна Олимпия.

Беше ѝ приятно да държи бутилката в ръцете си. Сякаш бе чакала този момент цяло хилядолетие. Отнесе го до дъното на бара. Намери високия стол, настани се, вдигна бутилката към устата си и отпи.

Алкохолът се разля във вените ѝ. За момент болката ѝ сякаш понамаля.

В личната си тъмнина тя си даде сметка, че някое от съществата спокойно би могло да седи на бара до нея. Може би тук бе пълно с тях. По три на маса. Наблюдават я безмълвно. Следят омаломощената жена с превръзка на очите и гледащото ѝ куче. Но точно в онзи момент, в онази секунда, на нея просто не ѝ пукаше.

— Виктор — каза тя, — искаш ли да си пийнеш? Имаш ли нужда?

Боже, никак не е зле.

Отпи втора глътка, припомняйки си колко приятно може да си прекара човек следобеда в бар. Забрави бебетата, забрави къщата, забрави всичко.

— Виктор, бива си го.

Но кучето беше заето е друго, тя го усети. Дърпаше повода, вързан за стола. Малори отпи пак. Тогава Виктор заскимтя.

— Виктор? Какво има?

Той задърпа повода още по-силно. Скимтеше, не ръмжеше. Малори се заслуша. Кучето звучеше тревожно. Тя стана, отвърза го и го остави да я води.

— Къде отиваме, Виктор?

Усети, че той я води натам, откъдето бяха влезли, към вратата. Блъскаха се в маси. Лапите на Виктор се плъзгаха по плочките, Малори си удари пищяла в един стол.

Тук миризмата бе по-силна. По-наситена. Миризма на бар.

— Виктор?

Кучето спря. После усилено започна да драска по нещо на пода.

Мишка, реши Малори. *Сигурно ги има колкото щеш.*

Описа дъга с обувката си, преди да опре в нещо малко и твърдо. Като избута Виктор настрани, внимателно опипа земята. Замисли се за бебетата и как ще умрат без нея.

— Какво има, Виктор?

Беше някакъв пръстен. Стоманен на пипане. С късо въженце. Както беше със завързани очи, Малори го опипа и разбра какво е. Изправи се.

— Капак на зимник, Виктор. — Кучето дишаше тежко. — Да го оставим.

Но Виктор продължи да я дърпа.

Може да има хора, помисли си Малори. *Да се крият. Да живеят там. Хора, които биха могли да ти помогнат да отгледаш бебетата.*

— Ехо! — Никакъв отговор.

Под превръзката на очите ѝ се процеди пот. Ноктите на Виктор деряха дюшемето. Малори имаше чувството, че ако коленичи и вдигне капака на пода, ще се пречупи на две.

Миризмата, която я лъхна, бе задушшаваща, Малори повърна и усети как ромът се надига обратно през гърлото ѝ.

— Виктор — задъхано промълви тя. — Нещо се разлага там долу. Нещо...

В този момент тя изпита неподправения прогарящ допир на страха. Не такъв, който сполетява жена, шофираща кола с боядисани в черно стъкла, а страх, който те сполетява, когато си с превръзка на очите и внезапно осъзнаеш, че в стаята има и друго присъствие.

Посегна към капака, уплашена да не политне в зимника и да падне върху това, което лежеше на дъното. Миризмата не се дължеше на стара храна. Нито на развалено пиене.

— Виктор!

Кучето я теглеше яростно, нетърпеливо да открие източника на миризмата.

— Стига, Виктор! Стига де!

Но той продължаваше.

Така мирише гроб. Това е смърт.

Бързо, в агония, Малори извлече Виктор от помещението и го върна в бара, втурна се да търси кол. Намери един дървен. Завърза повода за него, коленичи и пое лицето му в шепи, умолявайки го да се успокои.

— Трябва да се върнем при бебетата — говореше му. — Трябва да се успокоиш.

Но Малори трябваше да успокои първо себе си.

Така и не установихме как влияе на животните. Така и не разбрахме.

Извърна невиждащото си лице към коридора, водещ към зимника.

— Виктор — успя да пророни, задавена от сълзи. — Какво видя там? — Кучето беше притихнало. Дишаше тежко. Прекалено тежко.

— Виктор?

Тя стана и се отдалечи на крачка от него.

— Виктор, ще те оставя за малко. Отивам да потърся микрофоните.

Част от нея бе на път да умре. Имаше чувството, че полудява. Замисли се за Джулс. Джулс, който обичаше кучето си повече от самия себе си.

Това куче бе последната ѝ връзка със съквартирантите.

От гърдите му се изтръгна мъчително ръмжене. Малори никога досега не бе чувала подобен звук от него. Не бе го чувала от кое да е куче на земята.

— Виктор. Съжалявам, че дойдохме тук. Толкова съжалявам.

Кучето започна да се мята неистово и Малори си помисли, че се е изтръгнало от поводата. Дървеният кол се разхвърча на парчета.

Виктор излая.

Докато отстъпваше, Малори усети нещо, може би подиум, зад уморените си колене.

— Виктор, не. Моля те. Толкова съжалявам.

Кучето се олюля, блъсна се в една маса.

— О, боже! ВИКТОР! Престани да ръмжиш! Престани! Моля те!

Но Виктор не можеше да спре. Малори опипа застлания с килим подиум зад себе си. Качи се отгоре, беше я страх да обърне гръб на това, което бе видял Виктор. Сгушена и трепереща, слушаше как кучето полудява. Чу го как се изпика. Чу го как изпотроши зъбите си, докато хапеше въздуха около себе си.

Малори изпищя. Инстинктивно посегна за нещо, за оръжие, и след миг ръцете ѝ стискаха стоманено колче.

Тя се изправи бавно и опипа заоблената повърхност.

Виктор хапеше въздуха. Без да спира. Звукът беше като от трошене на зъби.

На върха на стоманената пръчка пръстите на Малори обгърнаха къс объл предмет. В края му тя напипа нещо като метална мрежа.

Ахна.

Намираше се на сцената. И държеше в ръцете си онова, за което бе дошла. Държеше микрофон.

Чу как костта на Виктор изпуква. Козината и плътта му се разкъсаха.

— Виктор!

Пъхна микрофона в джоба си и падна на колене.

Убий го, помисли си. Но не можеше.

Трескаво заопипва сцената. Зад гърба ѝ Виктор сякаш бе прегризал собствения си крак.

Тялото ти е съсипано. Виктор умира. Но в къщата си оставила две бебета в кутии. Те имат нужда от теб, Малори. Нуждаят се от

теб нуждаят се от теб нуждаят, се от теб.

Очите ѝ се наляха със сълзи, които преляха през превръзката. Дъхът ѝ се насече на пресекулки. Паднала на колене, тя проследи кабела до малък квадратен предмет в далечния край на сцената. Напипа още три кабела, водещи до други три микрофона.

Виктор издаде звук, какъвто никое куче не би трябвало да издава. Звучеше едва ли не като човек в отчаянието си. Малори събра каквото можа.

Усилвателите, достатъчно компактни, че да ги пренесе. Микрофоните. Кабелите. Една стойка.

— Съжалявам, Виктор. Толкова съжалявам, Виктор. Съжалявам.

Когато се изправи, си помисли, че тялото ѝ няма да може да го понесе. Беше убедена, че ако имаше дори една идея по-малко сила, би останала да лежи на земята и да не мръдне повече. Но все пак се изправи. Докато Виктор продължаваше да се бори, Малори се отправи към изхода, долепила гръб в стената. Най-накрая слезе от сцената.

Виктор видя нещо. Къде е то сега?

Не можеше да удържи сълзите си. Но внезапно я обзе по-силно чувство: безценно спокойствие. Майчинство. Все едно беше чужда сама на себе си, живееше единствено заради бебетата.

Прекося бара, мина достатъчно близо до Виктор, че да усети как кракът ѝ се отърква в него. Това бузата му ли е? Муцуната? Довиждане ли ѝ казва? Или е протегнал език?

Малори продължи нататък и стигна до мястото, откъдето бяха влезли. Отворената врата на избата беше близо. Но тя не можа да прецени точно къде е.

МАХАЙ СЕ ОТ МЕН! МАХАЙ СЕ ОТ МЕН! Докато се бореше с тежката техника, Малори направи крачка напред, но не усети настилка под крака си.

Загуби равновесие. Без малко да падне.

Изправи се.

Не можа да познае собствения си глас, когато изпищя на излизане от бара.

Слънцето пареше по кожата ѝ.

Бързо се отправи към колата.

Мислите ѝ бяха наелектризирани. Всичко се случваше твърде бързо. Слезе от бетонния тротоар и се блъсна здраво в колата.

Трескаво, като обезумяла, натовари всичко в багажника. Щом седна зад волана, се разрида.

Жестокостта. Този свят. Виктор.

Стиснала контактния ключ, се канеше да го завърти. Внезапно, с плувнала в пот черна коса, застина.

Дали има шанс нещо да се е промъкнало с нея в купето? Възможно ли е да се е настанило до нея на пасажерското място?

Ако да, значи щеше да го закара при децата.

За да се прибереш, каза си (дори вътрешният ѝ глас трепереше; дори вътрешният ѝ глас звучеше все едно плаче), задължително трябва да следиш показанията на одомеръра за изминатите километри.

Заопипва слепешката колата, ръцете ѝ заблъскаха необуздано таблото, удряха тавана, нацелваха прозорците.

Свали рязко превръзката от очите си.

Видя черното стъкло. Беше сама в колата.

С помощта на одомеръра отброи обратно четири километра, после още шест до „Шилингам“, после петстотин метра до къщата, като се удари във всички възможни ръбове по пътя си. Движеше се с едва седем километра в час; стори ѝ се цяла вечност.

След като паркира, извади от колата всичко, което бе взела със себе си. Вътре в къщата, в безопасност зад затворената врата, отвори очи и се втурна към стаята на бебетата.

Бяха се събудили. Зачервили личица. Ревящи. Гладни.

Много по-късно лежеше будна, разтреперана на влажния кухненски под. Гледаше микрофоните и двата малки усилвателя, припомняше си звуците, надавани от Виктор.

Кучетата не са защитени. Кучетата могат да полудеят. Кучетата не са защитени.

И всеки път, щом си помислеше, че ще спре да плаче, се разридаваше отново.

34.

Малори е в спалнята на горния етаж. Късно е и в къщата е тихо. Съквартирантите спят.

Тя е насочила мислите си към куфарчето на Гари. Том ѝ заръча в негово отсъствие да се държи по-отговорно. Но това куфарче я смущава. Точно както я смущава и внезапният интерес на Дон към Гари. Точно както всичко, което Гари казва по онзи свой помпозен, изкуствен начин.

Човек не бива да си вре носа в чужди работи. В ситуация, когато хората са принудени да живеят заедно, личното пространство е много важно. Но няма това не е тяхно задължение? В отсъствието на Том, няма не зависи от нея да се увери дали има основание да се чувства така?

Малори се заслушва към коридора. В къщата не се чува движение. Излиза от банята, извъръца се към стаята на Черил и различава очертанията на тялото ѝ на кревата — почива си. Надниква в стаята на Олимпия и я чува как тихичко похърква. Внимателно слиза по стълбите, като се държи за парапета. Влиза в кухнята и включва лампата над печката. Мъжди и лекичко жужи. Но се вижда достатъчно. Щом влиза в хола, я посрещат втренчените в нея очи на Виктор. Феликс е заспал на дивана. Мястото на пода, където обикновено ношува Том, е празно.

Малори излиза от кухнята и влиза в трапезарията. Приглушената светлина над печката достига достатъчно навътре, за да може тя да види тялото на Гари на пода. Спи по гръб.

Тя се замисля.

Куфарчето е опряно в стената, на една ръка разстояние от Гари.

Малори внимателно тръгва през трапезарията. Дъските изскърцват под тежестта ѝ. Спира и се вторачва в брадясалото му лице с отворена уста. Похърква лекичко, равномерно и дълбоко. Като задържа дъх, Малори прави още една крачка към него и спира.

Застинала над него, го гледа съсредоточено, без да помръдне. Коленичи.

Гари изхърква. Сърцето ѝ пропуска удар. Изчаква.

За да стигне до куфарчето, трябва да се протегне над гърдите му. Ръката ѝ минава на сантиметри от ризата му, докато той спи. Пръстите ѝ сграбчват дръжката, той изхърква пак. Тя се обръща.

Той я гледа в очите.

Малори застива. Оглежда внимателно двете му очи.

Издиша бавно. Очите му не са отворени. Сенките са я подлъгали. Чевръсто вдига куфарчето и излиза от стаята.

Спира пред вратата на зимника и се ослушва. Откъм трапезарията не се чува движение. Вратата на зимника се отваря безшумно и бавно, но Малори не успява да избегне напълно проскърцването на пантите. Звукът ѝ се струва по-силен от друг път. Сякаш цялата къща скърца и се разтваря.

Тя влиза през процепа, достатъчен точно колкото да се промуши. Къщата пак притихва.

Бавно слиза по стълбите към пръстения под.

Нервно ѝ е; твърде дълго търси връвта за крушката. Когато я намира, стаята е обляна от яркожълта светлина. Твърде ярка. Има чувството, че може да събуди дори Черил, спяща два етажа по-горе.

Оглежда помещението и чака.

Чува само собственото си тежко дишане. Нищо друго.

Тялото я боли. Има нужда от почивка. Но точно сега единственото ѝ желание е да види какво с донесъл Гари със себе си.

Приближава се до дървената табуретка и сяда. Отваря куфарчето.

Вътре има стара четка за зъби.

Чорапи.

Тениски.

Мъжка риза. Дезодорант.

И документи. Тетрадка.

Малори поглежда към вратата на зимника. Ослушва се за стъпки. Не чува нищо. Взема тетрадката изпод дрехите му и оставя куфарчето на земята.

Тетрадката има синя корица, новичка. Краищата не са подгънати. Сякаш Гари е внимавал да я пази във възможно най-добрия ѝ вид.

Отваря я. И чете.

Почеркът е толкова спретнат, че тръпки я побиват. Педантично изваян. Човекът, комуто принадлежи, явно е вложил много страст. Гордост. Докато прелиства страниците, ѝ прави впечатление, че някои от изреченията са написани стандартно, от ляво надясно, докато други са на обратно — от дясно наляво. По-нататък в тетрадката има и такива, които започват отгоре на страницата и вървят надолу. Към края изреченията се вият спретнати, все така идеално изваяни, създават странни форми и фигури, направени от думи.

Да опознаеш тавана на човешката мисъл, е като да опознаеш цялата сила на тези същества. Що се отнася до разбирането, всеки човек приема по различен начин срещата с тях. Моят таван е различен от твоя. Много по-различен, отколкото на тези маймуни в къщата. Другите, които се оставят да бъдат пометени от пресилената истерия, приемат много по-лесно правилата, които приписваме на съществата. С други думи, тези глупаци, с детския им интелект, няма да оцелеят. Но човек като мен, да, аз вече съм доказал гледната си точка.

Малори отгръща страницата.

Що за човек е този, който трепери от страх, когато приближава края на света? Когато братята му се избиват един друг, когато улиците на буржоазна Америка са пропити с кръв... що за човек се крие зад одеяла и превръзки за очи? Отговорът е: ПОВЕЧЕТО хора. Казано им е, че ще полудеят. И те полудяват.

Малори поглежда стълбите на зимника. Светлината над печката се процежда през процепа на вратата. Минава ѝ през ум, че май трябваше да я загаси. После прехвърля страницата.

Сами си го причиняваме сами си го причиняваме
САМИ си го ПРИЧИНЯВАМЕ. С други думи (запишете си
го!): ЧОВЕКЪТ Е СЪЩЕСТВОТО, ОТ КОЕТО ЧОВЕК СЕ
СТРАХУВА.

Това е тетрадката на Франк. Но защо е у Гари?

Защото записките са негови, разбира се.

Защото, Малори знае, не Франк е разкъсал завесите от
прозорците в онази къща.

Направил го е Гари.

Малори се изправя, сърцето ѝ бие лудо.

Том не е у дома. Том е на петкилометров поход до своята къща.

Тя гледа процепа под вратата. Светлината, която идва откъм
печката. Очаква чифт обувки рязко да я затъмнят. Ако той се появи, с
какво би могла да го убие?

Но ничии обувки не закриват светлината, а Малори вдига
тетрадката към лицето си. Чете.

Ако разсъждаваме разумно и с цел да им докажа,
нямам избор. Ще напиша това хиляда пъти, докато убедя
сам себе си да го направя. Две хиляди пъти. Три хиляди.
Тези хора отказват да разговарят. Единствено доказателства
могат да ги променят. Но как да им докажа? Как да ги
накарам да повярват?

Ще махна завесите и ще отключая вратите.

В полетата има номерирани бележки и съответните номера са
написани старателно отгоре. Ето я бележка 2,343. Ето я 2,344.
Безконечни, безкрайни, жестоки.

Малори отгръща страницата.

Отгоре се чува шум.

Тя поглежда вратата. Страх я е да мигне, да мръдне. Чака и гледа.
Очите ѝ са приковани към вратата, посяга към куфарчето и пъха

тетрадката под нещата на Гари. Така ли беше обърната? Върна ли я на мястото ѝ както си беше?

Не знае. *Не знае.*

Затваря куфарчето и дърпа връвта на крушката.

Малори затваря очи и опипва студената пръст под краката си. Отваря очи. Пълната тъмнина е нарушена само от светлината над печката, която се процежда под вратата на зимника.

Малори се вира в очакване.

Прекосява зимника, очите ѝ привикват с тъмнината, докато се качва внимателно по стълбата и прилепва ухо във вратата.

Вслушва се, дишайки на пресекулки. Къщата пак е притихнала.

Гари стои в другия край на кухнята. Наблюдава вратата на зимника. Когато я отвориш, ще те посрещне.

Тя чака. И чака. И не чува нищо. Отваря вратата. Пантите проскърцват.

С куфарче в ръка, Малори обикаля с бърз поглед кухнята. Тишината е толкова крещяща.

Но в стаята няма никого. Никой не я чака.

С длан върху корема, се промъква през вратата и затваря зад себе си.

Поглежда към хола. Към трапезарията.

Към хола.

Към трапезарията.

Стъпвайки на върха на пръстите си, минава през кухнята и най-накрая влиза в трапезарията.

Гари все така лежи по гръб. Гръдният му кош се надига и спуска. Простенва тихичко. Тя се приближава. Той помръдва. Ти изчаква.

Той помръдна...

Беше само ръката му.

Малори го наблюдава, вторачила се е в лицето му, в неотворените му очи. Рязко коленичи до него, плъзва ръка на сантиметри от гръдния му кош и връща куфарчето до стената.

Насам ли беше оставено?

Оставя го. Вече права, се изнася светкавично от стаята. В кухнята, на приглушената светлина, нечий очи се взират в нейните.

Малори застива. Олимпия е.

— Какво правиш? — пита Олимпия.

— Нищо — задъхано отговаря Малори. — Реших, че съм си забравила нещо там.

— Сънувах кошмар — казва Олимпия. Малори върви към нея, приближава се. Повежда я обратно нагоре по стълбите. Щом се качват на втория етаж, Малори поглежда куфарчето.

— Трябва да кажа на Том — обажда се тя.

— За съня ми ли?

Малори поглежда Олимпия и клати глава.

— Не. Не. Извинявай. Не.

— Малори?

— Да.

— Добре ли си?

— Олимпия. Трябва ми Том.

— Ами... той замина.

Малори гледа към долната площадка. Лампата над печката продължава да свети. Входът към хола е достатъчно осветен, така че ако някой влезе от кухнята към трапезарията, тя да може да види сянката му.

Вторачила се е упорито в полутъмната стая. Чака. Сянката. Сигурна е, че ще се появи.

Докато чака, се замисля над казаното от Олимпия.

Том замина.

Възприема къщата като една голяма кутия. Иска да излезе от тази кутия. Том и Джулс, навън, все пак са вътре в кутията. Целият свят е затворен вътре. Светът е ограничен до същия кашон, в който държат птичките пред къщата. Малори разбира, че Том търси начин да отвори капака. Търси начин да се измъкне. Но тя се чуди дали над този капак няма втори, а после и трети.

Затворени в кутия, мисли си. Завинаги.

35.

Мина седмица, откак Том и Джулс заминаха на петкилометровия поход с двете кучета. В момента Малори иска да се приберат повече от всичко на света. Исква да чуе почукване на вратата и да изпита облекчението да ги види отново. Исква да чуе какво са видели и да види какво са донесли. Исква да каже на Том какво е прочела в зимника.

Предната нощ не мигна. В тъмнината на спалнята си мислеше за тетрадката на Гари. Сега е във фоайето. Крие се, както изглежда, от другите съквартиранти.

Не може да каже на Феликс. Той би предприел нещо. Би казал нещо. Малори предпочита Том и Джулс да са тук, ако Феликс реши да говори. Феликс би имал нужда от тях.

Кой знае на какво е способен Гари. Какво е направил.

Не може да говори с Черил. Тя е кибритлия, силен характер. Лесно избухва. Ще реагира още преди Феликс.

Олимпия само би се изплашила допълнително.

С Гари не може да говори. Няма да го направи. Не и без Том.

Но въпреки смяната в курса на поведение на Дон, въпреки непредвидимите му настроения, Малори обмисля дали да не говори с него.

У Дон има една доброта, така ѝ се струва. Винаги го е усещала.

Гари от седмици е дяволчето на рамото на Дон. На Дон му трябва такъв човек в къщата. Някой, който гледа на света горе-долу през неговата призма. Но дали скептицизмът на Дон не би ѝ бил от полза в този случай? При толкова разговори с Гари, дали пък не е усетил, че нещо не е наред с новодошлия?

Гари държи куфарчето си на една ръка разстояние дори когато спи. Не се разделя с него нито за миг. Важно му е и вярва на написаното в тетрадката.

Всичко в новия свят е грубо, мисли си тя, но нищо не може да се сравни с това, което намери в тетрадката на Гари в отсъствието на Том.

Том може да отсъства задълго.

Стига.

Завинаги.

Престани.

Може да е мъртъв. Може да са ги убили на съседната улица. Човекът, когото чакаш да се прибере, може да е мъртъв от седмица, на някоя съседна ливада.

Не е. Ще се върне.

Може би.

Ще се върне.

Може би.

Начертаха подробен маршрут с Феликс.

Какво знае Феликс?

Всички заедно го направиха. Том не би рискувал, ако не съзираше шанс да успее.

Спомни си видеото, което е гледал Джордж. Том много прилича на Джордж.

СТИГА!

Така е. Той го издига в култ. Ами кучетата?

Не знаем дали влияе на кучетата.

Не знаем. Но е възможно. Представяш ли си какво би могло да стане? Куче, което откача напълно.

Моля те... недей.

Нужно е да се помисли. Нужно е да си го представиш. Том може никога да не се върне.

Ще се върне ще се върне ще се върне...

Ами ако не се върне, ще трябва да кажеш на някой друг.

Том ще се върне.

Мина една седмица.

ЩЕ СЕ ВЪРНЕ!

Не можеш да кажеш на Гари. Първо говори с някой друг.

Дон.

Не. Не. Не с него. С Феликс. Дон ще те убие.

Моля?

Дон се промени, Малори. Различен е. Не бъди толкова наивна.

Не би ни наранил.

Би. Би го направил. Би вдигнал сатъра срещу всеки от вас.

ПРЕСТАНИ!

Него не го интересува животът. Той те посъветва да ослепиш бебето си, Малори.

Не би ни наранил.

Напротив. Говори с Феликс.

Феликс ще каже на всички.

Помоли го да не казва. Говори с Феликс. Том може и да не се върне.

Малори напуска фойето. Черил и Гари са в кухнята. Гари е при масата, седнал, яде грах от консерва.

— Добър ден — поздравява я така, все едно има личен принос за това денят да е добър.

Малори си мисли, че й личи. Мисли си, че той знае.

Беше буден беше буден беше буден.

— Добър ден — отвърща на поздрава му тя. Отива в хола, зарязва го.

Феликс е седнал пред телефона в хола. На масичката пред него има разтворена карта.

— Не разбирам — казва той объркан.

Не изглежда добре. Не се храни както трябва. Вече не си прави труда да успокоява Малори като преди.

— Мина толкова време, Малори. Сигурен съм, че Том знае какво да прави там навън, но все пак — толкова време.

— Трябва да мислиш за нещо друго — намесва се Черил, която наднича иззад ъгъла. — Наистина, Феликс. Мисли си за друго. Или просто излез навън без превръзка. И в двата случая ще откачиш.

Феликс издиша звучно и прокарва пръсти през косата си.

Не може да каже на Феликс. Той губи нещо. Загубил е нещо. Очите му са безизразни. Губи разсъдъка си, здравия разум. Силата.

Без да каже нито дума, Малори го оставя сам. В коридора се разминава с Дон. Думите, онова, което е открила, оживяват вътре в нея. Аха да заговори.

Дон, Гари не е добре. Опасен е. Тетрадката на Франк е в куфарчето му.

Моля, Малори, какво каза?

Точно това.

Шпионираш? Ровичкаш във вещите на Гари?

Да.

*Защо го казваш точно на мен?
Дон, просто трябва да го каже на някого. Нали разбираш, кажи ми?*

Защо просто не попиташ Гари? Хей, Гари!

Не. Не може да каже на Дон. Дон също е изгубил нещо. Може да стане агресивен. Същото важи и за Гари. *Един удар, мисли си тя, и губиш бебето.*

Представя си Гари на входа към зимника. Изпотрошеното ѝ, кървящо тяло лежи сгърчено долу пред стълбите.

Обичаш да четеш в зимника, ТАКА ЛИ? Тогава умри там долу, заедно е детето си.

Чува гласовете на съквартирантите зад гърба си в хола. Черил говори на Феликс. Гари говори на Дон.

Малори се обръща към гласовете и влиза в хола. Ще им каже.

Щом прекрачва прага, тялото ѝ сякаш е вкочанено от студ. Разтапящо. Сякаш парчета от нея изпадат и потъват под непоносимото напрежение на предстоящото.

Черил и Олимпия са на дивана. Феликс чака край телефона. Дон е на люлеещия се стол. Гари е прав, гледа към закритите с одеяла прозорци.

В момента, в който тя се кани да си отвори устата, Гари бавно поглежда през рамо и среща погледа ѝ.

— Малори — казва той внезапно, — искаш да споделиш нещо ли?

Съвсем неочаквано и ясно Малори осъзнава, че всички я гледат. Чакат да заговори.

— Да, Гари, искам.

— Какво по-точно? — пита Дон.

Думите са заседнали в гърлото ѝ. Катерят се като крачка на стоножка, протягат се към устните ѝ, искат най-сетне да излязат.

— Някой спомня ли си...

Замлъква. Тя и съквартирантите обръщат глави към одеялата. Птиците чуруликат.

— Том! — отчаяно извиква Феликс. — Сигурно са те!

Гари пак поглежда Малори в очите. На входната врата се чука.

Съквартирантите се раздвижват. Феликс се спуска към входа. Малори и Гари остават.

Той знае той знае той знае.

Щом Том се обажда, Малори трепери от страх.

Той знае.

После, чул гласа на Том, Гари я оставя и се отправя към фойето.

Когато входната врата се отваря и въпросите са зададени, а съквартирантите са със затворени очи, Малори чува отварянето на вратата. Хладният въздух нахлува като вълна и тя внезапно осъзнава, че е била на косъм от това да се изправи сама срещу Гари, без Том да е в къщата.

Кучешки лапи драскат по плочките на фойето. Обувки. Нещо се удря в рамката на вратата. Бързо захлопване на врата. Звукът от претърсващите коридора метли. Том говори. И гласът му носи облекчение.

— Исках да ви се обадя от моята къща. Обаче проклетият телефон не работеше.

— Том — казва Феликс с въодушевление, но без сили. — Знаех, че ще се справите. Бях сигурен!

Щом Малори отваря очи, не мисли за Гари. Не вижда наредените безукорно букви, които отлежават в куфарчето.

Единственото, което вижда, са Том и Джулс, това, че двамата са си у дома...

— Нахълтахме в една бакалия — казва Том. — Преди нас бяха влизали и други. Но намерихме доста полезни неща.

Изглежда уморен, но е добре.

— Кучетата ни помогнаха — добавя. — Водиха ни. — Горд е и доволен. — Но от къщи взех нещо, което се надявам, че ще ни свърши още по-добра работа.

Феликс му помага с торбата. Том дърпа ципа и вади нещо. Остава го да падне на пода.

Телефонен указател.

Ще прозвъним всички номера, до последния — продължава той. — Все някой ще отговори.

Най-обикновен телефонен указател, а Том го превръща в пътеводна светлина.

— А сега — продължава Том, — да ядем.

Другите трескаво приготвят трапезарията. Олимпия носи приборите. Феликс пълни чашите с вода от кофите.

Том се върна. Джулс се върна.

— Малори! — вика Олимпия. — Донесли са рачешко в консерва!

Малори, заседнала някъде между световите, влиза в кухнята и се залавя да помага с вечерята.

36.

Някой ги следва.

Няма смисъл да си задава въпроса колко път им остава. Не знае кога ще чуе записания глас, който ще ѝ покаже, че са пристигнали. Не знае дали този записан глас изобщо е там все още. Сега просто гребе, не се отказва.

Преди около час минаха покрай място, където сякаш се боричкаха лъвове. Чуваха се резове. Хищни птици сипеха заплахи от небето. Откъм гората се носеше ръмжене и сумтене. Течението на реката се усилва. Малори си спомня шатрата, на която Том и Джулс попаднаха на улицата пред къщата им. Възможно ли е и тук, на сред реката, да има нещо подобно — нещо толкова фрапиращо не на място? И те да се блъснат в него... сега?

Наясно е, че навън е възможно да се сбъдне всичко, което човек би могъл да си представи.

Но точно в момента я притеснява нещо много по-конкретно. Някой ги следва. Да, Момчето също го чу. Призрачно ехо. Нечие гребане, паралелно с тяхното. Кой би го направил? И ако имат намерение да наранят нея и децата, защо не го направиха, докато беше припаднала?

Дали пък друг човек не се опитва да напусне дома си?

— Момче — тихо казва тя, — кажи ми всичко, което можеш.

Момчето напруга слух.

— Не знам, мамо.

Сякаш се срамува.

— Там ли са още?

— Не знам!

— Слушай.

Малори се колебае дали да не спре. Да се обърне. Да застане срещу шума, който чува зад гърба си.

Записът ще се върти непрекъснато. Ще го чуеш. Силен е. И щом го чуеш, ще трябва да отвориш, очи.

Какво ти преследва?

— Момче — повтаря. — Каж ми всичко, което знаеш за тях. — Малори спира да гребе. Водата около тях е бърза.

— Не знам какво е — казва Момчето.

Но Малори продължава да чака. Откъм брега пролайва куче. Друго му отговаря.

Диви кучета, мисли си Малори. Още вълци.

Хваща веслата и продължава. Пак пита Момчето какво чува.

— Съжалявам, мамо! — вика той. Гласът му е треперлив от сълзи. Срам. Не знае.

Не се беше случвало от години Момчето да не може да определи звук. Това, което чува, не го е чувал никога в живота си.

— На какво разстояние са? — пита Малори.

Но Момчето плаче.

— Не мога да го направя.

— Говори тихо — изсъсква му тя.

Откъм левия бряг нещо изсумтява. Звучи като прасе. Още едно. И пак.

Реката сякаш е толкова плитка. Бреговете съвсем са се събрали.

Преследва ли ги нещо? Малори гребе.

37.

За пръв път, откакто пристигна в къщата, Малори знае нещо, което другите не знаят.

Том и Джулс тъкмо са се върнали. Докато съквартирантите приготвяха вечеря, Том занесе новите запаси от консерви в зимника. Малори го последва долу. Може Гари да е запазил тетрадката, защото е искал да изучи писането на Франк. Или пък сам я е написал. Но Том трябва да знае. Сега.

На светлината на лампата в избата ѝ се стори уморен, но триумфиращ. Русата му коса беше мръсна. Чертите му изглеждаха по-състарени, отколкото когато го срещна за пръв път. Отслабнал. Том съсредоточено вадеше консерви от чантата си и от тази на Джулс и ги подреждаше по рафтовете. Започна да разказва за влизането им в бакалията, за вонята на купищата развалена храна, и тогава Малори видя възможност.

Но тъкмо да започне да говори, когато вратата на зимника се отвори. Гари.

— Бих искал да ти помогна, ако мога — каза той на Том от горната площадка на стълбите.

— Добре — каза Том. — Ела.

Малори излезе, щом Гари стъпи на пръстения под.

Сега всички седят около масата в трапезарията. И Малори търси възможност. Том и Джулс бавно описват седмицата си. Фактите са невероятни, но мисълта на Малори е съсредоточена върху Гари. Тя се опитва да се държи нормално. Слуша ги какво си говорят. Всяка изминала минута е поредната, в която Том не знае, че Гари представлява заплаха за всички.

Сякаш тя и останалите нахълтват в пространството на Гари. Сякаш Гари и Дон са проявили приличието да поканят останалите в своята трапезария, любимото им място за размяна на прошепнати реплики. Двамата са прекарвали толкова време там, че мястото вече

мирише на тях. Дали биха се присъединили към останалите, ако се реши вечерята да бъде сервирана в хола? Малори се съмнява.

Докато Том обяснява как е вървял пет километра със завързани очи, Гари е приветлив, разговорлив и любопитен. И всеки път, когато той отваря уста, на Малори ѝ идва да му изкрещи да спре. *Ти първо свали картите на масата*, идва ѝ да му каже. Но се сдържа.

— В такъв случай — подхваща Гари, натъпкал устата си с рачешко, — сигурни ли сте, че животните не са поразени?

— Не, не мога да го твърдя със сигурност — признава Том. — Все още не. Възможно е просто да не сме минали покрай същество, което те да са могли да видят.

— Малко вероятно е — включва се Гари. Малори едва не изкрещява.

Тогавя Том обявява, че има още една изненада за всички.

— Твоята торба е същинска количка на фокусник! — усмихва се Гари.

Когато Том се връща, носи кафява кутийка. Вади отвътре осем тромби за велосипед.

— Намерихме ги в бакалията. На детския щанд.

Подава им ги.

— Моята е с името ми — обажда се Олимпия.

— Всички са надписани — казва Том. — Обаче писах с превръзка на очите, с тънкописец.

— Защо са ни? — пита Феликс.

— Предстои ни да излизаме все повече — сяда Том. — Така ще можем да си даваме сигнали.

Гари внезапно натиска своята тромба. Звучи като гъска. После всички започват да натискат своите един през друг и гъските стават цяло ято.

Кръговете под очите на Феликс се източват, докато той се усмихва.

— А ето го и грандиозния финал — добавя Том. — Вади от торбата си бутилка. Ром.

— Том! — вика Олимпия.

— Това е истинската причина да искам да отидем до моята къща — шегува се той.

Малори, докато слуша как съквартирантите се смеят, докато гледа усмихнатите им лица, не издържа.

Изправя се и удря с длан по масата.

— Отворих куфарчето на Гари — казва. — Видях тетрадката, за която той ни каза. Онази, в която се говори за махнатите одеяла. Дето я бил взел Франк.

Стаята се смълчава. Всички погледи са съсредоточени върху Малори. Тя цялата пламва от жегата. По ръба на косата ѝ се процежда пот.

Том, който все още стиска бутилката ром, изучава лицето на Малори. После бавно се извързва към Гари.

— Гари?

Гари е свел очи към плота на масата.

Печели време, мисли си Малори. Копеленцето печели време за мислене.

— Ами... не знам какво да кажа сякаш.

— Ровила си в чужди вещи? — става Черил.

— Да. Направих го. Знаем, че това е нарушение на правилата в къщата. Но сега е по-важно да поговорим за това, което намерих в куфарчето.

Стаята пак притихва. Малори все така стърчи. Като наелектризирана е.

— Гари? — подканва го Джулс.

Гари се отпуска назад на стола. Поема дълбоко дъх. Скръства ръце на гърдите си. После ги отпуска. Изглежда сериозен. Отегчен. После се ухилва. Става и отива при куфарчето си. Носи го обратно и го оставя на масата.

Другите гледат куфарчето, но Малори наблюдава лицето на Гари. Той щраква ключалката и го отваря, вади тетрадката.

— Да — казва Гари. — У мен е. Тетрадката на Франк е у мен.

— На Франк ли? — повтаря Малори.

— Да — обръща се към нея Гари. После добавя с типичния си театрално-показан галантен тон: — Любопитке.

Изведнъж всички започват да говорят един през друг. Феликс иска да види тетрадката. Черил се интересува кога я е намерила Малори. Дон сочи с пръст Малори и крещи.

В хаоса Гари, все още вторачен в Малори, казва:

— Параноична бременна курва.

Джулс му се нахвърля. Кучетата лаят. Том застава помежду им. Изкрещява на всички да престанат. Малори не помръдва. Само гледа Гари.

Джулс омеква.

— Тя трябва да даде обяснение веднага — избухва Дон. Скочил е на крака и сочи яростно към Малори.

Том я гледа.

— Малори?

— Не му вярвам.

Съквартирантите я чакат да продължи.

— Какво пише в тетрадката? — пита Олимпия.

— Олимпия! — вика Малори. — Тетрадката е ей тук. Прочети си сама, да му се не види.

Но Феликс вече я е разгърнал.

— Защо си взел за спомен вещ на човек, който е изложил живота ти на опасност? — пита той.

— Точно затова я задържах — настоява Гари. — Искях да проумея начина му на мислене. Живях с него седмици наред, без да заподозра, че е способен да се опита да ни убие. За да се уверя, че не съм започнал да мисля като него. За да се погрижа и вие да не започнете да го правите.

Малори яростно клати глава.

— Нали ни каза, че Франк е взел тетрадката със себе си — казва тя. Гари започва да отговаря. Но рязко спира.

— Нямам задоволителен отговор за това — казва Гари. — Сигурно съм си помислил, че може да се уплашите, ако разберете, че е у мен. Мислете си каквото искате, но бих ви препоръчал да ми вярвате. Аз не ви виня, задето тършувате из чужд багаж, предвид обстоятелствата, при които всички ние живеем. Но поне ми позволете да се защитя.

Том оглежда тетрадката. Думите се промъкват под очите му.

Думата взема Дон. Гневното му изражение постепенно е заменено от гримаса на объркване. После, сякаш Малори е наясно с нещо по-сериозно, отколкото би могло да бъде решено с гласуване, тя казва:

— Не можеш да останеш повече тук. Трябва да си вървиш.

— Стига, Малори — не особено убедително казва Дон. —
Човекът ни обяснява.

— Дон, ти съвсем ли изперка? — прекъсва го Феликс.

Все още с тетрадката в ръце, Дон се обръща към Гари.

— Гари — казва той, — сигурно осъзнаваш колко сериозно
изглежда това.

— Да, разбира се, че осъзнавам.

— Това не е твоят почерк, така ли? Можеш ли да го докажеш?

Гари взема химикалка от куфарчето и си пише името на един
лист от тетрадката.

Том поглежда за секунда.

— Гари — казва Том, — искам да поговоря с останалите. Ако
искаш, стой тук. И бездруго ще ни чуваш от съседната стая.

— Разбирам — кима Гари. — Ти си капитанът на кораба. Както
кажеш.

На Малори ѝ иде да го фрасне.

— Добре — спокойно се обръща Том към останалите, — какво
ще правим?

— Той трябва да си върви — отвръща Черил без колебание.

После Том започва с гласуването.

— Джулс?

— Не може да остане, Том.

— Феликс?

— Ще ми се да ви опонирам. Ще ми се да кажа, че не можем да
изпратим човек там навън. Обаче просто няма причина тази тетрадка
да е у него.

— Том — включва се Дон, — този път не гласуваме за това да
изпратим навън човек, който сам иска да излезе. Гласуваме, за да го
накараме да излезе насила. Искаш ли това да ти тежи на съвестта?

Том се обръща към Олимпия.

— Олимпия?

— Том — продължава Дон.

— Ти гласува, Дон.

— Не можем да изгоним човек, Том.

Тетрадката е на масата. Отворена. Думите са безупречно
изписани.

— Съжалявам, Дон — казва Том.

Дон се обръща към Олимпия с надежда.

Но тя не отговаря. И няма значение. Къщата се е произнесла. Гари става. Взема тетрадката и я прибира в куфарчето. Застава зад облегалката на стола и повдига брадичка. Диша дълбоко. Кима.

— Том — казва Гари, — дали бих могъл да получа някой от шлемовете ти? По съседски.

— Разбира се — отронва Том.

Тогава Том напуска стаята. Връща се с шлем и малко храна. Подава всичко на Гари.

— Значи така се слага? — пита Гари, намествайки каишката на шлема.

— Ужасно е — хленчи Олимпия.

Том помага на Гари да си сложи шлема. После го изпраща до входа. Съквартирантите го следват вкупом.

— Мисля, че къщите нататък по улицата са празни — казва Том. — Доколкото успяхме да преценим с Джулс. Можеш да си избереш някоя от тях.

— Да — нервно се усмихва под превръзката си Гари. — Това сигурно трябва да звучи окуражаващо.

Малори, разпалена отвътре, внимателно наблюдава Гари.

Когато затваря очи, когато всички го правят, чува входната врата да се отваря и после затваря. Между двата звука сякаш долавя стъпките му по ливадата. Когато отваря очите си, Дон го няма във фойето при останалите. В първия момент тя си помисля, че е тръгнал с Гари. После чува движение в кухнята.

— Дон?

Той изсумтява. Тя знае, че е той.

Промърморва нещо, след което отваря и трясва зад гърба си вратата на зимника.

Поредица от ругатни. Насочени към Малори.

Докато останалите се разпръскват безмълвно, тя осъзнава жестокостта на стореното от тях.

Сякаш Гари е навсякъде навън. Прокуден.

Отлъчен.

Кое е по-лошо, пита се тя. Той да остане в къщата, където можем да го държим под око, или да го прогоним и да не можем да го следим?

38.

Гари ли те преследва?

Звуците откъм гърба им — отдалеч, но все пак чуваеми — не спират.

Опитва се да те стресне. Би могъл да те настигне по всяко време.

Гари.

Това беше преди четири години!

Възможно ли е да е чакал четири години за отмъщение?

— Мамо? — прошепва Момчето.

— Какво има?

Страх я е да чуе онова, което се кани да й каже той.

— Звукът се приближава.

Къде се е крил Гари четири години? Наблюдал те е. Дебнел е около къщата. Шпионирал е как растат децата. Гледал е как светът става по-студен, по-тъмен, докато един ден не се спусна мъглата — онази мъгла, която ти погрешно прецени, че може да те скрие. Той те видя през нея. През мъглата. Виждаше всичко, което си правила. ВИЖДАЛ те е, Малори. Всичко, което си правила.

— *По дяволите!* — крещи. — *Това не е възможно!* — После завърта глава, докато мускулите на врата й се изопнат, и изкрещява: — *Остави ни на мира!*

Вече гребе по различен начин. Не като в началото на деня. Тогава имаше две силни мишци. И сърце, пращящо от енергия. Четири години, които да й дават тласък.

След всичко, което преживя, отказва да повярва, че е възможно Гари да е зад нея. Това би било ужасно жестока ексцентричност. През всичките тези години отвън да е имало човек. Не същество — човек.

ЧОВЕКЪТ Е СЪЩЕСТВОТО, ОТ КОЕТО ЧОВЕК СЕ СТРАХУВА

Изречението, онова изречение на Гари, някакви си осем думи, не ѝ дава мира от момента, в който го прочете в зимника. И нима не е вярно? Когато изпука съчка и тя чу звука през усилвателите, които намери с помощта на Виктор, когато проехтяха стъпки на ливадата отвън, от какво се страхуваше най-много тя? Животно? Същество?

Или човек?

Гари. Винаги от Гари.

Би могъл да влезе по всяко време. Би могъл да счупи прозорец. Би могъл да я нападне по пътя ѝ към кладенеца. Защо да чака? Непрестанно да ги следва, все да дебне, без да се решава да атакува.

Той е луд. В класическия смисъл.

ЧОВЕКЪТ Е СЪЩЕСТВОТО, ОТ КОЕТО ЧОВЕК СЕ СТРАХУВА

— Човек ли е, Момче?

— Не мога да кажа, мамо.

— Някой гребе ли?

— Да. Но е ръце, не с гребла.

— Движат ли се? На едно място ли стоят? Кажу ми повече. Кажу ми всичко, което чуваш.

Кой те преследва?

Гари.

Кой те преследва?

Гари.

Кой те преследва?

Гари Гари Гари

— Не мисля, че са в лодка — внезапно казва Момчето. Звучи горд, че най-накрая е успял да разпознае нещо.

— Как така? Плуват ли?

— Не, мамо. Не плуват. Ходят.

Далеч зад тях тя чува нещо, което не е чувала никога преди. Като светкавица. Нов вид. Или като птици, всички, на всяко дърво, вече не пеят, вече не чуруликат, а крещат.

Отеква веднъж, пронизително, над реката, и Малори усеща ледена трънка, каквато октомврийският въздух не би могъл да донесе. Тя гребе.

39.

Дон е в зимника. Дон не излиза от зимника. Вече спи там. Може би копае тунел на мястото, където се вижда пръстта? Може би копае тунел, който прониква още по-дълбоко, още по-надолу, още по-навътре в земята? Още по-далеч от другите? Дали пише? Дали си има тетрадка като онази, която Малори намери в куфарчето на Гари?

Гари.

Няма го от пет седмици. Как ли се е отразило това на Дон?

Дали му е бил нужен някой като Гари? Дали му е бил нужен човек, който да го изслушва?

Дон се отдръпва все по-навътре в себе си, както потъва все по-дълбоко в къщата, и ето че сега е в зимника.

Не излиза от зимника.

40.

Това е нощта, която по-късно Малори ще помни като последната ѝ нощ в къщата, въпреки че ще прекара между тези стени още четири години. В огледалото коремът ѝ изглежда толкова огромен, че е направо стряскащо, има чувството, че едва ли не ще се откачи от тялото ѝ. Тя говори на бебето.

— Вече е време да излизаш. Толкова много неща искам да ги кажа и толкова много неща не искам.

Толкова дълга черна коса не е имала от ранна детска възраст. Тогава Шанън ѝ завиждаше.

Приличаш на принцеса. Аз приличам на сестрата на принцесата, казваше тя. Сега, когато живее на консерви и вода от кладенеца, ребрата ѝ се броят, въпреки огромния корем. Ръчичките ѝ са тънки като вейки.

Чертите на лицето ѝ са изсечени и сурови. Очите ѝ, хлътнали навътре в черепа, стряскат дори нея самата в огледалото.

Съквартирантите са се събрали в хола на долния етаж. По-рано днес са прозвънели и последните имена от телефонния указател. Повече няма. Според Феликс са осъществили близо пет хиляди обаждания. Оставили са седемнайсет съобщения. Това е. Но Том е окуражен.

Сега, когато Малори оглежда тялото си в огледалото, чува едно от кучетата да ръмжи на долния етаж.

Звучи като Виктор. Пристъпва в коридора и се заслушва.

— Какво има, Виктор? — чува гласа на Джулс.

— Какво не му харесва? — пита Черил.

— Вратата на зимника.

Зимникът. Не е тайна, че Дон не иска да има нищо общо с останалите. Когато Том прокара плана си да прозвънят целия телефонен указател, като възложи на всеки от съквартирантите определен брой букви, Дон отказа, като се обоснова с „липсата на вяра“ в този процес като цяло. През седемте седмици, откакто

затвориха входната врата зад гърба на Гари, Дон не се е хранил с останалите. Почти не говори с тях.

Малори чува как кухненски стол изстъргва по пода.

— Добре ли си, Виктор? — пита Джулс.

Малори чува отварянето на вратата на зимника, после Джулс подвиква:

— Дон? Ти ли си там долу?

— Дон? — повтаря Черил.

Дочува се приглушен отговор. Вратата пак се затваря.

Любопитна и изпълнена с безпокойство, Малори придърпва ризата си над корема и се насочва надолу.

Щом влиза в кухнята, вижда Джулс на колене да успокоява Виктор, който скимти и крачи нервно. Малори поглежда в хола. Там вижда Том, който гледа към покритите с одеяла прозорци.

Слуша птиците, мисли си тя. Нещо е стреснало Виктор.

Сякаш усетил погледа ѝ, Том се обръща към Малори. Виктор зад нея скимти.

— Джулс — казва Том на влизане в кухнята, — как мислиш, какво е? Какво го плаши?

— Не знам. Явно нещо го е смутило. По-рано драскаше по вратата на избата. Дон е долу. Обаче думите му с ченгел да ги вадиш. Още по-трудно е да го изкараш горе.

— Добре — казва Том. — Тогава да вървим долу.

Когато Джулс гледа Том, Малори вижда страх, изписан по лицето му.

Какво им причини Гари?

Вкара сянка на недоверие помежду ни, мисли си Малори. Джулс се страхува да се изправи срещу Дон по какъвто и да е начин.

— Хайде — казва Том. — Време е да говорим с него.

Джулс се изправя и слага ръка на дръжката на вратата.

Виктор продължава да ръмжи.

— Ти оставаш тук, момче — казва Джулс.

— Не — намесва се Том. — Да го вземем с нас. — Джулс мисли, после отваря вратата на избата.

— Дон? — вика Том.

Никакъв отговор.

Том влиза пръв. Следван от Джулс и Виктор. Накрая е Малори.

Въпреки че лампата свети, вътре е сумрачно. В началото Малори има чувството, че е сама. Очаквала е да види Дон, седнал на табуретката. Да чете. Да мисли. Да пише. Тъкмо да отбележи, че долу няма никого, когато изпищява.

Дон стои при паното на стената, облегнат на пералнята в сенките.

— Какво му е на кучето? — пита тихо.

Том му отговаря, като подбира внимателно думите.

— Не знаем, Дон. Сякаш има нещо тук долу, което не му харесва. Всичко наред ли е?

— Какво би трябвало да означава това?

— Напоследък стоиш в зимника повече от всеки друг — казва Том. — Просто питам дали всичко е наред.

Когато Дон излиза на светло, Малори тихичко ахва. Той не изглежда добре. Блед. Слаб. Тъмната му коса е мръсна и оредяла. Чертите на лицето му сякаш са изваяни от глина. Тъмните кръгове под очите му създават впечатлението, че е попил тъмнината, която съзерцава от седмици.

— Прозвънихме целия телефонен указател. — Том прави опит да поразведри обстановката в тъмната и влажна изба. Поне на Малори така ѝ звучи.

— Някакъв успех?

— Все още не. Но кой знае?

— Да, кой знае.

И млъкват. Малори разбира, че нарастващото разцепление помежду им, което е усещала, вече е необратимо. Проверяват как е Дон. Отбиват се да го видят. Сякаш живее на друго място. Обратният път изглежда невъзможен.

— Искаш ли да се качиш при другите? — пита предпазливо Том.

На Малори ѝ се завива свят. Постава длан на корема си.

Бебето. Не биваше да слиза по тези стълби. Но и тя като всички останали се тревожи за Дон.

— Защо? — отговаря накрая Дон.

— Не знам защо — продължава Том. — Може да ти се отрази добре да прекараш една нощ с другите.

Дон кима бавно. Облизва устни. Оглежда избата. Оглежда рафтовете, кутиите и табуретката, на която бе седнала Малори преди

седем седмици, когато прочете тетрадката от куфарчето на Гари.

— Добре — прошепва Дон. — Добре.

Том поставя длан на рамото на Дон. Дон плаче. Вдига ръка към очите си, за да ги скрие.

— Съжалявам, Том — казва. — Толкова съм объркан.

— Важи за всички ни — тихо казва Том. — Ела горе. Всички ще се радват да те видят.

В кухнята Том вади бутилката ром от един шкаф. Сипва си, сипва и на Дон. Чукват чаши тихичко, после сръбват.

За миг сякаш нищо не се е променило и нищо няма да се промени. Съквартирантите са отново заедно. Малори не си спомня последния път, когато е виждала Дон така, без Гари, свит до него, демона над рамото му, който реди философски идеи, промива му мозъка със същия език, който тя откри в тетрадката.

Виктор се отърква в краката на Малори, докато върви към кухнята. Малори го поглежда и усеща как пак ѝ се завива свят.

Май трябва да си полегна, мисли си.

— Полегни си тогава — чува се гласът на Том.

Дори не е осъзнала, че е изрекла мислите си на глас.

Но всъщност не ѝ се ляга. Иска да седне с Том, Дон и останалите и да вярва, поне за момент, че къщата все още може да бъде такава, каквато бе замислена първоначално. Място, където се срещат непознати, за да обединят силите си, да станат повече, да се изправят пред невъзможното, като променят света навън.

После всичко ѝ идва в повече. Трета вълна на гадене я залива и Малори, както стои, се срива. Изведнъж до нея се озовава Джулс. Помага ѝ да изкачи стълбите. Докато влиза в спалнята и ляга, вижда, че останалите са при нея в стаята. Всички, включително Дон. Гледат я, притеснени. Ококорени. Питат я дали е добре. Има ли нужда от нещо? Вода? Компрес? Тя казва, че няма, или си мисли, че го е казала, но е замаяна. Докато се унася, чува звук откъм комина, Виктор пак лае, сам в кухнята.

Последното, което вижда, преди да затвори очи, е съквартирантите, скупчени на група. Гледат я отблизо. Гледат корема ѝ.

Знаят, че моментът е дошъл.

Виктор ръмжи пак. Дон поглежда към стълбите. Джулс излиза.

— Благодаря ти, Том — казва Малори. — За тромбите. Струва й се, че чува кутията за птици да се удря лекичко в къщата. Но само вятърът се блъска в прозореца.

После заспива. И сънува птиците.

41.

Птиците по дърветата са подивели. Все едно хиляда клони се тресат наведнъж. Сякаш е излязъл ураганен вятър. Но Малори не го усеща тук, на реката. Не. Тук няма вятър.

Но нещо тревожи птиците.

Болката в рамото е достигнала ниво, каквото Малори не помни да е изпитвала в живота си. Укорява се, че през последните четири години не обръщаше повече внимание на физиката си. Посвети цялото си време на обучението на децата. Докато способностите им започнаха да надхвърлят капацитета ѝ да им измисля задачи.

Мамо, в кладенеца падна лист!

Мамо, по-нататък по улицата заръмя, идва към нас!

Мамо, на клона пред прозореца кацна птиче!

Децата дали ще чуят записания глас преди нея? Дано. И когато това се случи, ще е време тя да отвори очи. За да види къде реката се разклонява на четири ръкава. Трябва да избере втория отдясно. Такива указания получи.

И скоро ще трябва да го направи.

Птиците по дърветата чуруликат. Има раздвижване по бреговете. Човек, животно, *чудовище*. Тя няма представа.

Страхът, който изпитва, притиска тежко душата ѝ.

Птиците в короните на дърветата също започват да гукат.

Тя си миели за къщата. Последната нощ, която прекара със съквартирантите, с всички съквартиранти заедно. Вятърът се блъскаше шумно в прозорците. Наближаваше буря. Голяма буря. Птиците на дърветата го усещат. Или може би знаят нещо друго.

— Не мога да чувам — внезапно казва Момичето. — Птиците, мамо! Много са шумни!

Малори спира да гребе. Мисли си за Виктор.

— Как ви звучат? — пита тя и двете деца.

— Уплашени! — казва Момичето.

— Полудели! — добавя Момчето.

Колкото повече се вслушва към дърветата Малори, толкова поужасно звучи.

Колко птици са се събрали? Сякаш цял легион.

Децата дали ще успеят да чуят записа сред цялата тази какофония? Виктор полудя. Животните полудяват.

Тези птици не звучат нормално.

Бавно, слепешката, се извъръща в посока на онова, което ги следва.

Очите ти са затворени, мисли си. Точно както бяха затворени всеки път, когато отиваше за вода до кладенеца. Всеки път, когато се опитваше да отидеш с колата, за да набавиш усилватели. Твоите очи бяха затворени, за разлика от очите на Виктор. Какво те притеснява? Нима не си била в непосредствена близост и преди? Нима не си била толкова близо до някого, че да имаш чувството, че го подушваш?

Така е.

Въобразяваш си подробности, мисли си. Създала си си представа как изглеждат съществата и им приписваш различни особености на тялото и форма, каквато не ти е известна. Черти на лице, което може би изобщо няма лице.

В съзнанието ѝ съществата се придвижват из безпределни, открити полета. Стоят пред прозорците на някогашни домове и гледат с любопитство към стъклата. Изучават. Вглеждат се. Наблюдават. Правят единственото нещо, което на Малори не ѝ е позволено.

Гледат.

Дали виждат, че цветята в градината са красиви? Дали разбират накъде тече реката? Дали?

— Мамо — казва Момчето.

— Какво?

— Този шум, мамо. Звучи сякаш някой говори.

Тя си мисли за човека на лодката. Мисли си за Гари. Дори сега, далеч от дома, си мисли за Гари.

Опитва се да попита Момчето какво има предвид, но гласовете на птиците се извисяват в гротескна вълна, едва ли не симфонични, пищящи.

Сякаш са толкова много, че дърветата няма да успеят да ги удържат. Сякаш покриват цялото небе.

Звучат като полудели. Звучат като полудели. О, боже, звучат като полудели.

Малори пак извърща глава през рамо, въпреки че не може да види. Момчето е чуло глас. Птиците са полудели. Кой ги преследва?

Но вече няма усещането, че нещо ги преследва. По-скоро като че ли ги е хванало.

— Глас е! — крещи Момчето, сякаш събудено от сън, надвиква невъзможния шум навън.

Малори е сигурна. Птиците са видели нещо долу.

Хоровата птича песен набъбва и набира мощ, преди да улегне, усуквайки се, за да последва мощна експлозия от звуци. Малори го чува, сякаш с вътре в самия облак птици. Сякаш е заключена в птичарник с хиляда пощурели птички. Сякаш всички са вкарани в една огромна клетка. Картонена кутия. Кутия за птици. Която винаги блокира слънцето от погледа им.

Какво е това? Какво е това? Какво е това?

Легион.

Откъде се появи? Откъде се появи? Откъде се появи?

Легион.

Птиците пищят. И шумът, който вдигат, не е песен.

Момичето изпищява.

— Нещо ме удари, мамо! Нещо падна!

Малори също е ударена. Има чувството, че внезапно заваля.

Струва им се невъзможно, но глъчката на птиците се усилва. Крясъците им са оглушителни, стържещи. Малори си е покрила ушите. Подвиква на децата да направят същото. Нещо се стоварва тежко върху раненото ѝ рамо и тя изскимтява, потръпва от болка.

Стиска превръзката на очите си като обезумяла, започва да опипва лодката, за да намери какво я е ударило.

Момичето пищи пак.

— Мамо!

Но Малори го напипва. Между палеца и показалеца ѝ има не капка кръв, а прекършеното телце на птиче. Тя обхожда с пръсти крехкото крилце.

Сега вече е наясно.

В небето над главите им, където е забранено да се гледа, се води птича война. Птиците се избиват една друга.

— Покрийте си главите! Дръжте здраво превръзките на очите си! После те прииждат като вълна, с помитаща сила. От небето се изсипват перести тела. Реката се разплисква под тежестта на хиляди птици, които падат в нея. Удрят лодката. Стрелкат се стремително надолу. Малори е ударена. Удрят я в главата, в ръката. Пак я удрят. И пак.

От бузите ѝ се стича птича кръв, тя усеща вкуса ѝ.

Усещаш и мириса. Смърт. Умиране. Разпад. Небето се срива, небето умира, небето е мъртво.

Малори вика към децата, но Момчето вече говори, опитва се да ѝ каже нещо.

— Ривърбридж — казва той. — „Шилингам“ 273... казвам се...

— Какво?

Малори се навежда напред. Притиска устните на Момчето силно до ухото си.

— Ривърбридж — казва той. — „Шилингам“ 273. Казвам се Том. Малори сяда изправена, ранена, стиснала превръзката на очите си.

Казвам се Том.

Птиците я удрят. Блъскат се в лодката. Но тя не мисли за тях.

Мисли за Том.

Здравейте! Обаждам се от Ривърбридж. „Шилингам“ 273. Казвам се Том. Сигурно си представяте какво облекчение изпитвам да се свържа с телефонния ви секретар. Това означава, че все още имате ток. Така че...

Малори започва да клати глава.

не не не не не не не не не не

НЕ!

Момчето го чу преди нея. Гласът на Том. Записан и пуснат да се върти. Задействане при движение. За нея. За Малори. Ако някога реши да тръгне по реката. Когато и да настъпи този ден. Том, скъпият Том, е говорил тук през всичките тези четири години. В опит да установи контакт. В опит да достигне до някого. В опит да изгради мост между техния живот в къщата и един по-добър живот, някъде другаде.

Използвали са гласа му, защото са знаели, че ще го разпознаеш. Това е, Малори.

Това е моментът, в който трябва да отвориш очи.

Колко е зелена тревата? Какви са багрите на листата? Колко е червена кръвта на птиците, която тече в реката под нея?

— Мамо! — вика Момчето.

Мама трябва да отвори очи, иска й се да му каже тя. Мама трябва да погледне.

Но птиците са полудели.

— Мамо! — повтаря Момчето.

Тя отговаря. Едва разпознава собствения си глас.

— Какво има, Момче?

— Има нещо тук при нас, мамо. Съвсем близо.

Лодката спира.

Нещо я е спряло.

Тя чува как нещо се движи в реката край тях.

Не е животно, мисли си. Не е Гари. А е съществото, от което се криеше в продължение на четири години. Онова, което не ти позволява да погледнеш навън.

Малори се подготвя.

Има нещо във водата, вляво. На сантиметри от ръката й.

Птиците горе сякаш се отдалечават. Надигат се във френетична вълна към небесните висини.

Тя усеща присъствието на нещо до себе си.

Птиците утихват. Утихват. Изчезват. Издигат се. Няма ги. Гласът на Том повтаря записаните думи отново и отново. Реката тече около лодката.

Малори изкрещява, когато усеща нещо да дръпва превръзката от очите й.

Застива неподвижна.

Превръзката се озовава на два сантиметра от затворените й очи.

Чува ли? Дишане? Това ли чува тя? Това ли чува?

Том, мисли си, Том оставя съобщение.

Гласът му отеква над реката. Изпълнен с надежда. Жизнен.

Том. Ще трябва да отворя очи. Говори ми. Моля те. Кажу ми какво да правя. Том, ще трябва да отворя очи.

Гласът му идва някъде отпред. Като слънцето е — единствената светлина в непрогледния мрак.

Превръзката е издърпана на още два сантиметра пред лицето й. Възелът се впива в тила й.

*Том, ще трябва да отворя очи.
И така...*

42.

... тя ги отваря.

Малори сяда изправена в леглото и се вкопчва в корема си, преди да осъзнае, че от известно време вие. Леглото е подгизнало от пот.

В стаята ѝ се втурват двама души. Всичко е толкова нереално (*Наистина ли ще имам бебе? Бебе? През цялото време съм била бременна?*)

и толкова стряскащо

(*Къде е Шанън? Къде е майка?*),

че в първия момент не ги разпознава като Феликс и Джулс.

— Мамка му! — изругава Феликс. — Олимпия вече е горе. От около два часа.

Горе ли?, мисли си Малори. *Къде горе?*

Мъжете я подхващат внимателно и ѝ помагат да седне на ръба на леглото.

— Готова ли си да го направиш? — пита с безпокойство Джулс.

Малори само го поглежда, челото ѝ се сбръчква, лицето ѝ е едновременно розово и бледо.

— Спях — отговаря. — Просто бях... къде горе, Феликс?

— Готова е — насилва се да се усмихне Джулс в опит да я успокои. Изглеждаш чудесно, Малори. Изглеждаш готова.

Понечва да повтори въпроса си:

— Къде...?

Но Феликс ѝ казва, преди да е довършила.

— Ще го направим на тавана. Според Том е най-сигурното място в къщата. Ако се случи нещо. Но няма да се случи нищо. Олимпия вече е там. От два часа. Том и Черил са при нея. Не се тревожи, Малори. Ще направим всичко по силите си.

Малори не отговаря. Усещането за нещо вътре в нея, което трябва да излезе, е най-ужасяващото и невероятното, което някога е изпитвала. Мъжете я подхващат, по един от всяка страна, и я съпровождат, за да излезе от стаята, да мине през прага и да се отпрати

по коридора към задната част на къщата. Стълбата към тавана е изтеглена и докато двамата я закрепват да не мърда, Малори вижда одеялата, които покриват прозореца в дъното на коридора. Пита се кое време е. Дали е следващата нощ. Или седмица по-късно.

Наистина ли ще родя бебето си? Сега?

Феликс и Джулс ѝ помагат да изкачи старите дървени стъпала. Чува Олимпия горе. И внимателния глас на Том, който казва неща като *дишай, всичко ще е наред, справяш се чудесно.*

— В крайна сметка пък може да не е толкова различно — казва тя (слава богу, мъжете ѝ помагат да се качи по скърцащите стъпала). — Може би пък няма да е толкова различно, отколкото се надявах.

Тук горе има повече простор, отколкото си е представяла. Помещението е осветено от една свещ. Олимпия лежи върху хавлиена кърпа на пода. До нея е Черил. Коленете на Олимпия са свити, от кръста надолу я покрива тънък чаршаф. Джулс помага на Малори да заеме мястото си на другата хавлия. Том идва да я посрещне.

— О, Малори! — казва Олимпия. Останала е без дъх и само една част от нея възкликва, останалото продължава енергично да изпълнява указанията и да се гърчи. — Толкова се радвам, че си тук!

Замаяната Малори не може да преодолее чувството, че продължава да сънува, докато в един момент не поглежда над покритите си колене и не вижда Олимпия в същата поза — същинско отражение.

— Откога си тук, Олимпия?

— Не знам. От цяла вечност сякаш!

Феликс говори кротко на Олимпия, пита я от какво има нужда. После се отправя на долния етаж да ѝ го донесе. Том напомня на Черил да поддържа хигиена. Всичко ще е наред, уверява ги, стига да спазват хигиена. Използват чисти чаршафи и кърпи. Антисептичен препарат от къщата на Том. Две кофи вода от кладенеца.

Том изглежда спокоен, но Малори знае, че не е.

— Малори? — пита Том.

— Да?

— Какво да ти донеса?

— Може би малко вода. И пусни музика, Том.

— Музика ли?

— Да. Нещо приятно и тихичко, нали разбираш, например... — *Нещо, което да потуши звука на тялото ми върху дървения под на тавана — ... флейта. Онази касетка.*

— Добре — казва Том. — Ще я потърся.

Той тръгва, минава покрай Малори, за да стигне до стълбата зад гърба ѝ. Малори насочва вниманието си към Олимпия. Все още ѝ е трудно да се отърси от мъглявината на съня. На хартиена салфетка на няма и две педи от нея има оставен малък нож за месо. Черил тъкмо го е измила.

— Боже! — внезапно изкрещява Олимпия и Феликс коленичи, за да я стисне за ръката.

Малори гледа.

Тези хора, мисли си, човек, който би откликнал на обява като онази във вестника. Тези хора са оцеляващи.

За кратко я обзема покой. Знае, че е временно. Съквартирантите нахлуват в мислите ѝ, лицата им, един по един. Към всеки от тях изпитва нещо като любов.

Господи, мисли си, бяхме толкова смели.

— Боже! — внезапно изкрещява Олимпия. Черил веднага се отзовава.

Веднъж, когато Том се беше качил тук горе, за да търси тиксо, Малори наблюдаваше от долната площадка на стълбите. Но лично не бе стъпвала тук. Сега, задъхана тежко, поглежда към завесата, която скрива едничкия прозорец, и по тялото ѝ пробягва тръпка. Дори таванът е защитен. Дори стая, която никога не са използвали, има нужда от одеяло. Очите ѝ отскачат към дървената рамка на прозореца, после към ламперията на стените, към кутиите с вещите на Джордж. Очите ѝ продължават към висока купчина одеяла. Кутия с пластмасови неща. Стари книги. Стари дрехи.

Някой стои до старите дрехи. Дон.

Малори усеща контракция.

Том се връща с чаша вода и касетофончето.

— Ето, Малори — намерих я.

От говорителите се откъсва пращящ звук на цигулки. На Малори ѝ се струва съвършен.

— Благодаря — казва тя.

Лицето на Том изглежда много уморено. Очите му са отворени само частично и подпухнали. Сякаш е спал по-малко от час.

Малори усеща толкова силна контракция, че в първия момент ѝ се струва нереална. Все едно върху кръста ѝ е щракнал мечи капан.

Зад нея се чуват гласове. Откъм долния етаж. Черил. Джулс. Не може точно да определи кой е при тях на тавана и кой — долу.

— О, боже! — крещи Олимпия.

Том е до нея. Феликс се връща при Малори.

— Ще се справиш — вика Малори на Олимпия.

В същото време навън трещи гръмотевица. Дъждът плющи здраво по покрива. Някак си това е точният звук, който Малори е търсила. Светът навън хармонира с вътрешното ѝ състояние. Вихърно. Заплашително. Отвратително. Съквартирантите изплуват от сенките, после се скриват обратно. Том изглежда притеснен. Олимпия диша тежко, задъхана. Стъпалата скърцат. Някой се качва. Пак Джулс. Том му казва, че Олимпия е по-напред от Малори. Навън изтрещява мълния. Блясва светкавицата, Малори вижда Дон спокоен, мрачен, очите му — хлътнали над тъмни кръгове.

Нещо мощно и непоносимо болезнено се влива в кръста на Малори. Сякаш тялото ѝ си действа самичко, отхвърля желанието за покой. Тя изпищява и Черил оставя Олимпия, за да провери какво става с Малори. Малори изобщо не е разбрала, че Черил все още е на тавана.

— Това е ужасно — изсъсква Олимпия.

Малори си мисли как жените уеднаквяват цикъла си — жени, чиито тела са в хармония. Въпреки всичките приказки за това коя ще е първа, нито тя, нито Олимпия бяха помисляли дори на шега, че двете могат да започнат да раждат по едно и също време.

О, колко ѝ се щеше на Малори да роди нормално! Пореден гръм.

Тук горе става по-тъмно. Том носи втора свещ, пали я и я оставя отляво на Малори. На светлината на трептящия пламък тя вижда Феликс и Черил, но Олимпия едва различава. Нейното тяло и лице са погълнати от дебели сенки.

Някой зад нея слиза по стълбите. Дали е Дон? Не иска да извърта врат. Том минава пред свещта и излиза от обсега ѝ. После Феликс, струва ѝ се, после Черил. Силуетите се местят от нея към Олимпия като призраци.

Дъждът барабани още по-силно по покрива. Долу се чува силен шум, настава внезапна суматоха. Малори не е сигурна, но като че ли някой крещи. Дали умореното ѝ съзнание не поражда слухови халюцинации? Кой се кара?

Звучи като свада.

Не може да мисли за това в момента. Няма да мисли.

— Малори?

Изпищява, щом лицето на Черил неочаквано изплува пред нея.

— Стисни ми ръката. Ако трябва, счупи я.

Малори иска да каже, *Донесете повече свещи. Доведете ми доктор. Помогнете ми да родя.*

Но отговаря със стон.

Раждането е започнало. Вече не е въпросът кога.

Сега дали ще гледам на нещата по различен начин? Гледах на всичко през призмата на това бебе. Така възприемах къщата. Съквартирантите. Света. Така видях новините, когато започна всичко, и така го видях, когато всичко свърши. Чувствах се скована от ужас, параноична, гневна, какво ли още не. Когато тялото ми възвърне формата, в която беше преди, докато ходех свободно из улиците, дали ще гледам различно на нещата?

Как ще изглежда Том? Как ще звучат идеите му?

— Малори! — крещи Олимпия в тъмнината. — Май няма да се справя!

Черил успокоява Олимпия, че ще се справи, че почти се е справила.

— Какво става долу? — внезапно пита Малори.

Дон е долу. Тя го чува как вика, Джулс също вика. Да, Дон и Джулс се карат в коридора под тавана. Том с тях ли е? А Феликс? Не. Феликс изплува от тъмното и я хваща за ръката.

— Добре ли си, Малори?

— Не — отговаря тя. — Какво става долу?

Той се замисля, преди да отговори.

— Не съм сигурен. Но в момента си имаш по-големи грижи от това, че някой е нарушил личния периметър на друг.

— Дон ли? — пита тя.

— Не се тревожи, Малори.

Дъждът се усилва. Сякаш всяка капка има своя тежест, която се чува.

Малори вдига главата си и вижда очите на Олимпия, вперени в нея от тъмното.

В този момент на Малори ѝ се счува друг звук.

Отвъд дъжда, отвъд караницата и суматохата долу, Малори чува нещо. По-приятно от цигулките.

Какво е това?

— О, мамка му! — ругае Олимпия. — Спрете го!

На Малори ѝ е все по-трудно да диша. Сякаш бебето прекъсва притока ѝ на кислород. Сякаш се катери нагоре по гърлото ѝ.

Том е тук. До нея.

— Съжалявам, Малори.

Тя се обръща към него. Лицето, което вижда, изражението на това лице, е нещо, което ще си спомня години след тази сутрин.

— За какво съжаляваш, Том? За начина, по който се случват нещата ли?

В очите на Том има тъга. Кима и знак на потвърждение. И двамата знаят, че няма причина да се извиняват, но и двамата са наясно, че никоя жена не би трябвало да ражда в схлупената таванска стаичка на една къща, която нарича дом само защото не може да я напусне.

— Знаеш ли какво си мисля? — казва тихо, като посяга да я хване за ръката. — Мисля, че ще бъдеш чудесна майка. Мисля, че ще се грижиш за детето си толкова добре, че няма да има значение дали светът ще продължи да живее по този начин, или не.

Малори има чувството, че ръждиви клещи са се вкопчили в бебето ѝ и го дърпат да излезе. Сенките над главата ѝ се удължават.

— Том — промълвява. — Какво става долу?

— Дон е разстроен. Това е всичко.

Тя иска да поговорят повече по въпроса. Вече не се ядосва на Дон. Притеснява се за него. От всички съквартиранти, той пострада най-зле от новия свят. Загубен е в него. В очите му има нещо по-пусто от безнадеждността. Малори иска да каже на Том, че обича Дон, че всички го обичат, че той просто се нуждае от помощ. Но болката е единственото и само единственото, за което може да мисли в момента. И думите внезапно стават невъзможни. Свадата долу сега ѝ звучи като

шега. Все едно някой се майтапи с нея. Сякаш къщата ѝ казва, *Виждаш ли? Прояви малко чувство за хумор, въпреки нечовешката болка, която се е вкопчила в таванската стая.*

Малори познава изтощението и глада. Физическата болка и жестоката умствена умора. Но със състоянието, в което се намира в момента, не се бе сблъсквала никога. Тя не само има право да не обръща внимание на кавгата между съквартирантите си, но едва ли не заслужава всички да се махнат от къщата и да стоят на двора със затворени очи, докато телата на Малори и на Олимпия си свършат работата.

Том се изправя.

— Веднага се връщам. Искаш ли още вода?

Малори клати глава и връща поглед върху сенките и чаршафа, зад който се разиграва битката на Олимпия.

— Започна се! — крещи Олимпия като обезумяла. — Раждам.

Толкова много звуци. Гласовете долу, гласовете на тавана (откъм сенките, откъм лицата, изплували между сенките), стъпалата на стълбата, скърцащи при всяко слизване или качване на съквартирант, решил да нагледа ситуацията тук горе, и после стъпките на онзи (тя осъзнава, че има проблем, но в момента просто не я интересува), който крачи на долния етаж. Дъждът вали, но има и нещо друго. Друг звук. Може би инструмент. Най-високите клавиши на пианото в трапезарията.

Изведнъж, странно, Малори усеща как я залива нова вълна покой. Въпреки хилядата остриета, които пронизват дробовете, шията и гърдите ѝ, тя разбира, че няма значение какво прави, няма значение какво се случва — бебето ѝ излиза. Единственото, което има значение, е в какъв свят ще го роди? Олимпия е права. Случва се. Бебето се ражда, бебето почти се е родило. И то винаги е било част от новия свят.

То познава безпокойството, страха, параноята. То се тревожеше, когато Том и Джулс отидоха да търсят кучета. Изпита болезнено облекчение, когато се върнаха. Беше уплашено от промяната в Дон. От промяната в къщата. Докато къщата се превръщаше от убежище на надеждата в кълбо от нерви. Сърцето му се сви, когато прочетох обявата, довела ме тук, също както помръкна и докато четях тетрадката в зимника.

При думата „зимник“ Малори чува гласа на Дон откъм долния етаж.

Той крещи.

Но това, което я тревожи повече, е отвъд гласа му.

— Чуваш ли този звук, Олимпия?

— Моля? — простенва Олимпия. Сякаш някой е надупчил гърлото ѝ с телбод.

— Звукът. Звучи като...

— Дъждът е — казва Олимпия.

— Не, не това. Друго е. Звучи сякаш вече сме родили бебетата.

— Какво?

На Малори ѝ звучи като бебе. Нещо подобно, отвъд съквартирантите край долната площадка на стълбата. Може да идва дори от първия етаж, от хола, или дори...

Може би дори отвън.

Но какво означава това? Какво се случва? Някой плаче на верандата?

Невъзможно. Нещо друго е.

Но е живо.

Блясва светкавица. За миг таванът е ярко осветен, като в кошмар. Одеята, които покриват прозорците, остават фиксирани в съзнанието на Малори дълго след отминаването на гръмотевицата. В същия момент Олимпия изпищява и Малори със затворени очи вижда в съзнанието си лицето на приятелката си, смразено от ужас. Но вниманието ѝ пак е приковано към невъзможното напрежение в кръста ѝ. Сякаш Олимпия надава вой вместо нея. Всеки път, когато Малори усеща ужасния нож, пронизващ я отстрани, Олимпия изридава.

Самата Малори вие ли за приятелката си?

Касетката замлъкна. Както и суматохата долу.

Дори дъждът стихва.

По-слабите звуци на тавана сега се чуват повече. Малори се вслушва в дишането си. Стъпките на съквартирантите, които им помагат, са отчетливи.

Появяват се фигури. После изчезват. Ето го Том (сигурна е). Ето го Феликс (така ѝ се струва).

Джулс застава край Олимпия.

Светът ли се отдръпва? Или аз се отнасям все по-навътре в болката?

Пак чува същия шум. Като невръстно дете на прага. Нещо младо и живо, което се качва към тавана. Само че сега е по-отчетливо. Само че сега не се бори да надвие свадата, и музиката, и дъжда.

Да, сега е по-изразено, по-отчетливо. Докато Том крачи през тавана, тя долавя този звук между стъпките му. Обувката му докосва дюшемето, после се отлепя и под него проехтява този млад и свеж звук.

И тогава, съвсем ясно, Малори го разпознава.

Птиците. О, боже. Птиците.

Блъскането на картонената кутия във фасадата на къщата и нежното меко писукане на птиците.

— Има нещо пред къщата — казва.

Отначало тихо.

Черил е на няколко крачки от нея.

— Има нещо пред къщата! — изкрещява.

Джулс вдига поглед иззад рамото на Олимпия.

Отдолу се разнася силен трясък. Феликс крещи. Джулс прелита покрай Малори. Обувките му пробягват бързо и шумно по стълбата зад гърба ѝ.

Малори се оглежда като обезумяла за Том. Той не е тук. Долу е.

— Олимпия — казва Малори повече на себе си. — Останахме сами!

Олимпия не отвърща.

Малори се опитва да не слуша, но не може да се абстрахира от глъчката. Сякаш всички са се събрали в хола. Във всеки случай са на първия етаж. Крещят. Какво каза Джулс току-що — „недей“ ли?

С нарастването на суматохата, нараства и болката в кръста на Малори.

Тя, с гръб към стълбите, изпружва врат. Иска да разбере какво става. Иска да им извика да престанат. На тавана има две бременни жени, които се нуждаят от помощта ви. *Моля ви, престанете.*

В полусвяст, Малори оставя брадичката си да клюмне към гърдите. Затваря очи. Има чувството, че ако за миг изгуби концентрация, ще припадне. Или дори по-лошо.

Дъждът се завръща. Малори отваря очи. Вижда Олимпия с повдигната към тавана глава. Вените по врата ѝ са изхвъркнали. Малори бавно оглежда помещението. В непосредствена близост до Олимпия има кашони. После се пада прозорецът. Още кашони. Стари книги. Стари дрехи.

Светкавица озарява стаята. Малори затваря очи. Във вътрешната си тъмнина вижда запечатаната картина на стените в помещението.

Прозорецът. Кутиите.

И един човек — там, където завари Дон на влизане.

Невъзможно, мисли си.

Но е там.

И преди да е отворила напълно очи, съзнава ясно кой е — кой е с нея в таванската стая.

— Гари — казва Малори, а в главата ѝ се блъскат хиляди мисли. — Крил си се в зимника.

Мисли си за ръмженето на Виктор към вратата на зимника. Мисли си за Дон, който спеше там.

Докато Малори гледа Гари в очите, свадата долу ескалира. Джулс е пресипнал. Дон е разярен. По гълчавата може да съди, че си разменят удари.

Гари излиза от сенките. Приближава се към нея.

Когато затворихме очи и Том отвори вратата, мисли си тя и е сигурна, че е права, Дон го е завел навътре в къщата.

— Какво правиш тук? — внезапно изстрелва Олимпия. Гари не я поглежда. Само върви към Малори.

— Не ме доближавай! — крещи Малори. Той коленичи край нея.

— Ти — казва. — Толкова си уязвима в сегашното си състояние. Човек би си помислил, че е логично да изпитваш повече съчувствие, а не да изпращаш някого в свят като този.

Пак светкавица.

— *Том! Джулс!*

Бебето ѝ още не е излязло. Но моментът приближава.

— Недей да викаш — казва Гари. — Не съм ядосан.

— Моля те, остави ме. Моля те, остави ни.

Гари се смее.

— Само го повтаряш! Непрекъснато искаш да си вървя. — Навън изтрещява гръм. Съквартирантите стават още по-шумни.

Никога не си си тръгвал — казва Малори, всяка дума сякаш отронва камък от гърдата ѝ.

— Така е, не съм.

Очите на Малори плувват в сълзи.

— Дон прояви сърце да ми подаде ръка и беше достатъчно прозорлив, за да предвиди, че може да ме изгоните.

Дон, мисли си тя, какво си направил?

Гари се навежда по-напред.

— Имаш ли нещо против да ти разкажа една история, докато вършиш това?

— *Моля?*

— Една история. Нещо, което ще те разсейва от болката. И държа да ти кажа, че се справяш страхотно. По-добре от жена ми.

Олимпия диша зле, твърде учестено, сякаш няма да успее да преживее раждането.

— Има два варианта — продължава Гари. — Или...

— Моля те — вика Малори. — Моля те, остави ме на мира.

— Или философията ми е правилна, или — макар че мразя да използвам тази дума — имам имунитет.

Сякаш бебето е на ръба на тялото ѝ. Но ѝ се струва, че е много голямо, за да излезе. Малори ахва и затваря очи. Но болката е навсякъде, дори в тъмното.

Те нямат представа, че той е тук. О, боже, те не знаят, че е в къщата.

— Наблюдавах доста време улицата — казва Гари. — Видях как Том и Джулс се препъват до съседната пряка. Бях на сантиметри от Том, когато оглеждаше шатрата, където се бях приютил.

— Стига. СТИГА!

Но крещенето само влошава болката. Малори се съсредоточава. Напъва. Диша. Но не може да не слуша.

— Стори ми се забележително докъде е готов да стигне човек. Наблюдавах непокътнат как съществата минават всеки ден, всяка нощ, понякога по десетки накуп. Това е причината да се установя на тази улица, Малори. Нямах представа какво гъмжило е навън.

Моля те моля те моля те моли те моля те моля те МОЛЯ ТЕ

От долния етаж долита гласът на Том.

— Джулс! Имам нужда от теб!

После стъпки, които стремглаво се връщат обратно.

— ТОМ! ПОМОГНИ НИ! ГАРИ Е ТУК! ТОМ!

— Зает е — казва Гари. — Долу положението е сериозно.

Гари се изправя. Приближава се до вратата на тавана и тихо я затваря. После заключва.

— Така по-добре ли е?

— Какво направи? — изсъсква Малори.

Отдолу долитат още викове. Ако се съди по звуците, сякаш всички се движат едновременно. За момент ѝ минава през ума, че е полудяла. Колкото и да се е чувствала на сигурно място, сякаш изведнъж е осъзнала, че няма скривалище от лудостта на новия свят.

Някой крещи в коридора под заключената врата на тавана. Малори си казва, че е Феликс.

— Жена ми не беше подготвена — внезапно се озовава до нея Гари. — Станах свидетел как видя едно от съществата. Не я предупредих, че ще го види. Не...

— Защо не ни каза! — плаче Малори, напъва.

— Защото вие, както и всички други, нямаше да ми повярвате. Само Дон ми повярва.

— Ти си луд.

Гари се смее, ухилен.

— Какво става долу? — крещи Олимпия. — Малори! Какво става долу?

— Не знам!

— Дон е — казва Гари. — Опитва се да убеди останалите в това, на което го научих аз.

— ДОН Е!

Гласът отдолу се чува толкова ясно, сякаш човекът е тук на тавана.

— ДОН ГИ МАХНА! ДОН МАХНА ОДЕЯЛАТА!

— Няма да ни наранят — шепне Гари. Мустаците на мократа му брада докосват ухото на Малори.

Но тя е престанала да го чува.

— Малори? — прошепва Олимпия.

— ДОН МАХНА ОДЕЯЛАТА И ОТВОРИ ВРАТАТА! ТЕ СА В КЪЩАТА! ЧУВАТЕ ЛИ МЕ? ТЕ СА В КЪЩАТА!

бебето излиза бебето излиза бебето излиза бебето излиза

— Малори?

— Олимпия — казва тя съкрушена, лишена от надежда (вярно ли е? собственият ѝ глас ли казва всичко това?). — Да. Вече са в къщата.

Бурята навън плющи в стените. Суматохата долу явно е неуправляема.

— Звучат като вълци — плаче Олимпия. — Звучат като вълци!

Дон Дон Дон Дон Дон Дон Дон Дон Дон Дон Дон

махна одеялата и ги пусна

някой ги видя

пусна ги

някой полудя кой беше?

Дон ги пусна

Дон махна одеялата

Дон не вярва, че могат да ни наранят

Дон мисли, че всичко е в главата ни

Гари коленичил край стола му в трапезарията

Гари му говори иззад паното в зимника

Дон махна одеялата

Гари му каза, че не са истински, Гари му каза, че са безобидни

може да са полудели кой е кой беше?

(напъвай, Малори, напъвай, имаш бебе, бебе, за което да се тревожиш, затвори си очите и напъвай, напъвай)

вече са в къщата

и всички вътре

звучат като вълци.

Птиците, мисли Малори в истерия, бяха добра идея, Том. Страхотна идея.

Олимпия я засипва с въпроси като обезумяла, но Малори не може да отговори. Достигнала е предела на разума си.

— Вярно ли е? Наистина ли има съществуване в къщата? Не може да е истина. Никога няма да го позволим! Наистина ли е в къщата? *В момента?*

Нещо долу се блъска в стена. Сигурно тяло. Кучетата лаят.

Някой е хвърлил куче срещу стената.

— ДОН МАХНА ОДЕЯЛАТА!

Кой си е затворил очите долу? Кой е запазил присъствие на духа? Малори би ли запазила? Малори би ли могла да остане със затворени

очи, докато съквартирантите полудяват?

О, боже, мисли си Малори. Те ще умрат долу.

Бебето я побърква.

Гари продължава да ѝ шепне в ухото.

— Това, което чуваш долу — именно това имах предвид, Малори. Мислят си, че са длъжни да полудеят. Но не е така. Прекарах месеци навън. Наблюдавах ги седмици наред.

— Невъзможно — казва Малори. Не е ясно дали го казва на Гари, дали има предвид шума долу, или пък болката, която ѝ се струва, че никога няма да отмине.

— Първия път, когато видях същество, си помислих, че съм откачил. — Гари се смее нервно. — Но не бях. И когато постепенно осъзнах, че все още съм с всичкия си, започнах да разбирам какво се случва. С приятелите ми. Със семейството ми. С всички.

— Не искам да слушам повече! — пици Малори. Има чувството, че ще се разцепи през средата. *Стана грешка*, мисли си. Бебето, което се опитва да излезе от нея, е твърде голямо и ще я раздере.

Момче е сякаш.

— Знаеш ли какво?

— *Престани!*

— Знаеш ли?

— *Не! Не! Не!*

Олимпия вие, небето вие, кучетата на долния етаж вият. Малори е сигурна, че различава гласа на Джулс. Чува го как тича долу. Чува го как се опитва да раздере нещо в банята.

— Може би съм неуязвим, Малори. Или просто съм осъзнат.

Иде ѝ да каже, *Осъзнаваш ли колко много би могъл да ни помогнеш? Даваш ли си сметка колко по-безопасно можехме да живеем?*

Но Гари е луд.

И вероятно винаги е бил луд.

Дон свали одеялата.

Гари коленичи край него в трапезарията.

Гари му говори иззад паното в избата.

Гари — демонът на крехкото рамо на Дон.

Някой блъска здраво по вратата на тавана.

— ПУСНЕТЕ МЕ!

Феликс е, казва си Малори. Или Дон.

— БОЖЕ МИЛИ, ПУСНЕТЕ МЕ!

Но не е никой от двамата.

Том е.

— Отвори му вратата! — крещи Малори на Гари.

— Сигурна ли си, че искаш да го направя? На мен не ми звучи много безопасно.

— *Моля те моля те моля те! Пусни го!*

Том е, о, боже, Том е, Том е, о, боже, Том е.

Тя напъва здраво. О, боже, напъва толкова здраво.

— Дишай — казва ѝ Гари. — Дишай. Малко остава.

— Моля те! — крещи Малори. — Моля те!

— ПУСНЕТЕ МЕ! ПУСНЕТЕ МЕ ВЪТРЕ!

Олимпия също крещи.

— Отворете вратата! Том е!

Лудостта от долния етаж чука на вратата.

Том.

Том полудя. Том видя едно от съществата.

Том полудя.

Чу ли го? Чу ли му гласа? Това беше звукът, който произвежда.

Така звучи без разума си, без красивия си ум.

Гари става и прекосява таванската стая. Дъждът барабани по покрива. И тогава чуването по капака спира.

Малори поглежда към Олимпия в другия край на стаята.

Черната коса на Олимпия чезне в сенките. Очите ѝ сияят отвътре.

— Почти... сме... готови — проронва тя.

Детето на Олимпия излиза. На светлината на свещта Малори го вижда да се подава.

Инстинктивно посяга нататък, макар че е чак в другия край на пода.

— Олимпия! Не забравяй да покриеш очите на детето си. Не забравяй да...

Вратата на стаята се отваря с гръм и трясък. Ключалката е счупена.

Малори изкрещява, но единственото, което чува, е собственото си сърце, по-силно от всичко в новия свят.

После замлъква.

Гари става и пристъпва към прозореца. Зад нея се чуват тежки стъпки. Бебето на Малори е на път.

Стъпалата стенат.

— Кой е? — пищи Малори. — Кой е? Всички добре ли са? Том ли е? Кой е?

Някой, когото тя не вижда, е изкачил стъпалата и е на тавана при тях.

Малори, с гръб към стълбите, гледа как изражението на Олимпия се променя от болка към благоговение.

Олимпия, мисли си. Не гледай. Бяхме толкова добри. Толкова смели. Не гледай. Просто посегни към детето си. Щом излезе цялото, покрий му очите. Скрый ги. И своите скрий. Не гледай, Олимпия. Не гледай.

Но тя разбира, че е твърде късно за приятелката ѝ.

Олимпия се навежда напред. Очите ѝ се ококорват, устата ѝ зяпва. Лицето ѝ се превръща в три свършени кръга. За момент Малори вижда как чертите ѝ се изкривяват, после засилват.

— Красив си — казва Олимпия усмихната. Усмивката ѝ е прекършена, крива. — Не си никак лош. Искаш ли да видиш бебето ми? Искаш ли?

Детето, детето, мисли си Малори, детето е все още в нея, а тя полудя. О, боже, Олимпия полудя, о, боже, съществува и зад мен и съществува и зад детето ми.

Малори затваря очи.

Докато го прави, образът на Гари остава, все така стои в периферията на светлото петно от пламъка на свещта. Но не изглежда толкова сигурен, колкото заявяваше предварително. Прилича на изплашено дете.

— Олимпия — казва Малори. — Трябва да покриеш очите на детето. Трябва да се протегнеш надолу. Към бебето си.

Малори не вижда изражението на приятелката си. Но гласът на Олимпия разкрива претърпяната промяна.

— Какво? Ти ще ми казваш как да си гледам детето? Що за кучка си ти? Що за...?

Думите на Олимпия се смесват в гърлено ръмжене.

Докачливостта на лудостта.

Болезнените, опасни думи на Гари.

Олимпия вие.

Бебето на Малори се подава. Тя напъва.

Със сила, която не подозираше, че притежава, Малори се придърпва напред на кърпата. Исква детето на Олимпия. Ще го защити.

После, сред цялата болка и лудост, Малори чува първото проплакване на бебето на Олимпия.

Затвори му очите.

Тогава най-после бебето на Малори също излиза и ръката ѝ е там, за да затвори очите и неговите очи. Главичката му е толкова мекичка и тя е убедена, че навреме го е хванала.

— Ела тук — прилепва го за гърдите си. — Ела при мен и затвори очи.

Гари се смее нервно от другия край на стаята.

— Невероятно — казва той.

Малори опипва за ножа. Намира го и прерязва собствената си пъпна връв. После отрязва две ивици от кървавата кърпа под себе си. Опипва да провери пола му и установява, че е момче, а няма на кого да каже. Няма сестра. Няма майка. Няма баща. Няма акушерка. Няма Том. Притиска го здраво до гърдите си.

Бавно връзва ивица от кърпата около очите му.

Колко е важно да види лицето на майка си, когато идва на този свят?

Чува как съществува зад нея помръдва.

— Бебето — казва Олимпия с дрезгав глас. Звучи така, сякаш говори по-възрастна жена. — Моето бебе — изграчва.

Малори се плъзва напред. Мускулите на тялото ѝ се съпротивляват. Протяга се към детето на Олимпия.

— Ето — казва, без да гледа. — Хайде, Олимпия, позволи ми да го взема. Нека го видя.

Олимпия изсумтява.

— Защо да ти позволявам? Защо ти е детето ми? Ти луда ли си?

— Не, просто искам да го видя.

Очите на Малори още са затворени. На тавана е тихо. Дъждът почуква тихичко по покрива. Малори се придвижва още напред, плъзва се върху кървавата хавлия.

— Може ли? Може ли просто да я видя? Момиче е, нали? Не беше ли права за това?

Малори чува нещо толкова поразително, че спира напред пода.

Олимпия гризе нещо. Малори знае, че е пъпната връв.

Стомахът ѝ се преобръща. Държи очите си затворени. Всеки момент ще повърне.

— Може ли да я видя? — успява да пророни Малори.

— Тук. Тук! — казва Олимпия. — Виж я. Виж я.

Накрая ръцете на Малори са върху бебето на Олимпия. Момиче е.

Олимпия става. Сякаш стъпва в дъждовна локва. Малори знае, че локвата е от кръв. Плацента, пот и кръв.

— Благодаря — прошепва Малори. — Благодаря ти, Олимпия.

Това действие, подаването на детето ѝ, Малори няма да забрави никога. Моментът, в който Олимпия направи каквото трябваше за детето си, въпреки че бе загубила разсъдъка си.

Малори връзва втората ивица хавлиена кърпа около очите на бебето. Олимпия се тътри към скрития зад одеяло прозорец. Където стои Гари. Съществува чак зад Малори, неподвижно е.

Малори грабва двете бебета, слага върху очите им окървавените си пръсти като допълнителна защита. И двете бебета плачат.

И внезапно Олимпия се боричка с нещо, избутва нещо.

В следващия момент се катери.

— Олимпия?

Явно е намислила нещо.

— Олимпия? Какво правиш, Олимпия? Гари, спри я. *Моля те, Гари.*

Думите ѝ са безполезни. Гари е най-лудият от всички.

— Излизам навън, господине — казва Олимпия на Гари, който сигурно е наблизо. — Достатъчно дълго бях вътре.

— Олимпия, *спри.*

— Ще изляза НАВЪН — казва тя, гласът ѝ звучи едновременно като на дете и на столетник на смъртен одър.

— *Олимпия!*

Твърде късно е. Малори чува как стъклото на прозореца се пръсва. Нещо се блъска във фасадата.

Тишина. От долния етаж. От тавана. После Гари се обажда.

— Тя виси! Увисна на собствената си пъпна връв!

Недей. Моля те, боже, не позволявай на този човек да ми описва какво вижда.

— Виси на пъпната си връв! Най-невероятното нещо, което някога съм виждал! Да се обеси на пъпната връв!

В гласа му се долавя веселост, радост.

Съществото зад нея помръдва. Малори е в епицентъра на цялата тази лудост. Стара лудост. Онази лудост, която връхлита хората по време на война, развод, бедност и когато знаеш, че приятелката ти...

— Виси на пъпната си връв! На пъпната си връв!

— Млъкни! — крещи със затворени очи Малори. — Млък!

Но думите ѝ са задавени, докато тя усеща как съществото зад нея се привежда напред. Част от него (*лицето му?*) се придвижва към устните на Малори.

Малори само диша. Не помръдва. Помещението е притихнало. Тя усеща топлината, горещината на съществото до себе си.

Шанън, мисли си, погледни облаците. Приличат на нас. На мен и теб.

Пристяга превръзките на очите на бебетата.

Чува как съществото зад нея се отдръпва. Сякаш отстъпва. Отдалечава се.

Застива. Спира.

Когато чува дървените стъпала да проскърцват и когато е сигурна, че звукът е от отдалечаващи се надолу стъпки, освобождава стон, извиращ от дълбини в душата ѝ, каквито не е и подозирала, че съществуват.

Стъпките стават все по-тихи. И по-тихи. Докато стихват съвсем.

— Остави ни — казва тя на бебетата.

Чува как Гари се размърдва.

— Не ни доближавай — крещи му със затворени очи. — Да не си ни докоснал!

Той не я докосва. Минава покрай нея и стълбите проскърцват пак.

Гари слиза на долния етаж. Ще провери кой е оцелял. Кой не.

Тя се надига, всичко я боли от изтощение. От загубата на кръв. Тялото ѝ я съветва да спи, да спи. Сами са на тавана, Малори и

бебетата. Понечва да полегне назад. Има нужда. Но решава да изчака. Наострила слух. Отпочива.

Колко време е минало? *Колко време стискам тези бебета?*

Ала отмората ѝ е нарушена от друг звук. Идва от долния етаж. Звук, който в стария свят бе нещо обичайно.

Олимпия е обесена (той така каза той така каза) от таванския прозорец.

Тялото ѝ се блъска в къщата от вятъра. И ето че нещо долу иззвънява.

Телефон. Звъни телефон.

Малори е като хипнотизирана от този звук. Откога не е чувала подобно нещо?

Някой им се обажда. Някой връща обаждане.

Малори се обръща, подхлъзва се върху плацентата. Поставя момиченцето в пазвата си, после внимателно я загръща. Със свободната си ръка опипва за парапета на стълбата. Стъпалата са стръмни. Стари. Някоя жена, която е родила току-що, не би трябвало да минава по такива стълби.

Но телефонът звъни. Някой връща обаждане. И Малори ще вдигне.

Звъниииииииииии

Въпреки импровизираните превръзки, с които е завързала очите на бебетата, ги предупреждава да си затварят очите.

Това разпореждане ще е най-честата ѝ реплика към тях през следващите четири години. И нищо няма да ѝ попречи да им го казва, без да я интересува дали са твърде малки да я разберат, или не.

Звъниииииии

Тя се примъква по задник до ръба на пода и извърта краката си така, че да може да стъпи на най-горното стъпало. Тялото ѝ крещи да спре.

Но тя продължава надолу.

Слиза по стълбите. Гушнала е момчето в дясната си ръка, дланта ѝ покрива очите му. Момчето е в пазвата ѝ. Очите ѝ са затворени и светът е черен, и толкова се нуждае от сън, че е готова да потъне в него директно от стъпалата. Но продължава, пристъпва надолу и се ориентира за посоката по телефонния звън.

Звъниииииииии

Стъпалата ѝ докосват светлосивия килим, с който е застлан белият коридор на втория етаж. Със затворени очи, тя не вижда тези цветове, както не вижда Джулс, проснат възник край стената вдясно, от темето му се стичат пет кървави ручейчета, точно там, където дланта му е залепена за пода.

На площадката преди стълбището за надолу Малори спира. Поема си дълбоко дъх. Сигурна е, че ще се справи. Тръгва.

Минава покрай Черил, но не го знае. Все още не. Главата на Черил гледа към първия етаж, краката ѝ — към втория. Тялото ѝ е гротескно, неестествено изкривено.

Без да го осъзнава, Малори минава на сантиметри от нея.

Едва не докосва Феликс на долната площадка. Но се разминават. По-късно ще ахне, щом види дупките, зейнали по лицето му.

Звъниииииии

Няма представа, че минава покрай едното хъски. Животното се е строполило до стената, където е оставило тъмнолилаво петно.

Отвътре ѝ напират да извика. *Има ли някой оцелял?* Иде ѝ да го изкрещи. Но телефонът звъни и тя е сигурна, че няма да спре да звъни, докато не вдигне.

Следва звука, като се придържа към стената. Дъжд и вятър нахлуват през счупените прозорци.

Трябва да вдигна.

Ако можеше да отвори очи, би видяла количеството кръв, заляло къщата.

Звъниииииииии

Ще види по-късно. Но точно в момента звъненето на телефона е толкова силно, толкова отблизо.

Малори се обръща с гръб към стената, после се приплъзва с мъка към килима. Телефонът е на масичката. Тялото ѝ е сковано от изгаряща, пронизваща болка, всичките ѝ фибри. Като поставя момчето до момичето в пазвата си, посяга с другата ръка и започва да опипва телефона, който продължава да звъни упорито.

— Ало?

— Ало.

Мъж е. Гласът му звучи толкова спокоен.

— Кой е? — пита Малори.

Почти не може да асимилира, че използва телефон.

— Казвам се Рик. Получихме съобщението ви преди няколко дни. Имахме малко ангажименти и затова не успяхме да се обадим по-рано. Как се казвате?

— Кой се обажда?

— Както ви казах, името ми е Рик. Човек на име Том ни е оставил съобщение.

— Том.

— Да. Той живее там, нали?

— Аз съм Малори.

— Добре ли си, Малори? Звучиш ми сломена.

Малори диша дълбоко. Има чувството, че никога повече няма да бъде добре.

— Да — отговаря. — Добре съм.

— В момента нямам много време. Би ли искала да се махнеш от мястото, където живееш в момента? Да дойдеш в по-сигурно убежище? Предполагам, че отговорът е положителен.

— Да.

— Ето какво трябва да направиш. Ако можеш, записвай. Имаш ли химикалка?

Малори казва, че има, и опипва за химикалката, която Том държи при телефонния указател. Бебетата плачат.

— Май при теб има бебе?

— Да.

— Предполагам, това е причината да търсиш по-сигурно място. Ето информацията, която ти е нужна, Малори. Тръгни по реката.

— Моля?

— По реката. Знаеш ли къде е?

— Д-да. Знам къде е. Точно зад къщата. На осемдесет метра от кладенеца, както са ми казвали.

— Добре. Придвижи се по реката. Много е опасно, но след като двамата с Том сте стигнали дотук, значи ще се справите. Видях местоположението ви на картата и изглежда, ще трябва да пропътувате около трийсет километра. Така, на едно място реката се разделя...

— Какво прави...?

— Извинявай. Сигурно говоря твърде бързо. Но те уверявам, че при нас ще си на по-сигурно място.

— В смисъл?

— Ами, първо, нямаме прозорци. Разполагаме с течаща вода. И сами си отглеждаме храната. Разчитаме единствено на себе си — доколкото това е възможно в днешните условия. Имаме много спални. Хубави са. Повечето от нас дори смятат, че сега живеем по-добре от преди.

— Колко сте?

— Сто и осем.

Всъщност можеше да й каже произволно число. Включително безкрайност.

— Но нека първо ти обясня как да стигнеш дотук. Би било катастрофално, ако линията се разпадне, преди да си получила указанията.

— Добре.

— Реката ще се раздели на четири ръкава. На теб ти трябва вторият от дясно наляво. Така че не може просто да се придържаш към десния бряг и да разчиташ, че ще ни намериш. Малко е сложно. И ще се наложи да отвориш очи.

Малори бавно клати глава. *Не.*

Рик продължава.

— А ето как ще разбереш кога е дошъл моментът. Ще чуеш глас. Записан. Не можем да седим край реката всеки ден. Твърде опасно е. Затова инсталирахме говорител. Активира се при движение. Благодарение на такива устройства, следим изкъсо какво се случва в гората и реката околоръст. Щом говорителят се активира, записът ще върви в продължение на трийсет минути без прекъсване. Ще го чуеш. Повтаря се едно и също съобщение с дължина четирийсет секунди. Силно. Ясно. Чуеш ли го, ще трябва да отвориш очи.

— Благодаря ти, Рик. Но не мога да го направя.

В гласа й се усеща тревожност. Съсипана е.

— Разбирам, че звучи стряскащо. Така е. Но точно в това е номерът, бих казал. Няма друг начин.

Малори понечва да затвори. Но Рик продължава.

— Толкова много неща се случват тук при нас. Напредваме с всеки изминал ден. Разбира се, още сме много далеч от постигането на целите си. Но се стараем.

Малори се разридава. Тези думи, това, което й казва мъжът — надежда ли й дава? Или е просто някаква по-дълбинна разновидност

на невероятната безнадеждност, обзела я в момента?

— Ако направя това, което ми казваш — успява да промълви, — как ще ви намеря?

— След разклонението ли?

— Да.

— Имаме алармена система. Същата технология, която използвахме и за задвижването на записа, който ще чуеш. Щом тръгнеш по правилния ръкав, ще изминеш около сто метра. Тогава се активира уведомителна аларма. Спуска се преградна мрежа. Ще спреш в нея. И ние ще дойдем да видим какво е попаднало в мрежата.

Малори потръпва.

— Нима?

— Да. Май не ти се вярва много.

В главата ѝ нахлуват образи от стария свят, но каквото и да си мисли, неизбежно се чувства обвързана, пристегнатата с верига. Инстинктът ѝ показва, че каквото и да е това ново място — по-хубаво или по-лошо от сегашното — тя никога повече няма да бъде свободна.

— Колко сте там? — пита Рик.

Малори се заслушва в тишината на къщата. Прозорците са счупени. Вратата вероятно е отворена. Трябва да стане. Да я затвори. Да покрие прозорците. Но сякаш всичко това се случва на друг човек.

— Трима — казва с безжизнен глас. — Ако броят се промени...

— Не се притеснявай, Малори. Колкото и да дойдете, все е добре. Имаме достатъчно място за няколкостотин души и работим по разширяването. Просто тръгни веднага щом можеш.

— Рик, няма ли как да ми помогнеш? — Чува го как си поема дълбоко дъх.

— Съжалявам, Малори. Рискът е твърде голям. Имат нужда от мен тук. Знам, че звучи егоистично. Но се боя, че ще трябва сама да стигнеш до нас.

Малори кима безмълвно. Въпреки кръвта, загубата, болката, тя разбира, че той трябва да се грижи за своята безопасност.

Аз съм единствената тук, която може да си отвори очите в момента, а в пазвата си нося две новородени, които тепърва ще трябва да опознаят света, стоята мирише на пикня, кръв и смърт. Отвън нахлува въздух. Студено е и това означава, че прозорецът е счупен или вратата е отворена. Тъй опасно отворена. Така че всичко

това звучи добре, Рик, наистина, но не съм сигурна, че мога да стигна дори до банята, камо ли да пропътувам по реката петдесет километра или колкото там каза.

— Малори, ще се чуем пак. Ще ти се обадя. Или можеш да дойдеш веднага?

— Не знам. Не знам кога бих могла да дойда.

— Добре.

— Но ти благодаря.

Това като че ли е най-искрената благодарност, която Малори е изричала някога.

— Ще ти се обадя след седмица, Малори.

— Добре.

— Малори?

— Да?

— Ако не се обадя, може да означава, че телефонните линии при нас са прекъснали. Или пък при теб. Просто ми се довери, като ти казвам, че можеш да ни намериш. Ела по всяко време. Ще бъдем тук.

— Добре — казва Малори.

Рик ѝ дава телефонния си номер. Малори, стиснала химикалката, записва насляпо номера върху страница от отворения телефонен указател.

— Довиждане, Малори.

— Довиждане.

Просто един обикновен, ежедневен телефонен разговор.

Малори затваря. После главата ѝ увисва и тя заплаква. Бебетата в пазвата ѝ помръдват. Тя плаче още двацет минути, без прекъсване, накрая изпищява, чула драскане по вратата на избата. Виктор. Лае, за да го пуснат в къщата. Извадил с късмета да остане заключен долу. Може би Джулс, виждайки какво се случва, го е заключил.

След като върне одеялата по местата им и затвори вратите, тя ще обходи къщата сантиметър по сантиметър с метлата, за да провери за същества. Ще минат шест часа, преди да се почувства достатъчно сигурна, за да отвори очи, тогава ще види какво се е случило в къщата, докато тя е раждала.

Но преди това, със здраво стиснати очи, Малори ще стане и ще мине обратно през хола, докато се изкачи обратно по стълбите, чак до таванската стая.

И там ще стъпи върху трупа на Том.

Няма да знае, че е той, ще си помисли, че е чувал със захар, който се е изпречил пред крака ѝ, после ще коленичи пред кофата с вода и ще започне мъчителното измиване на себе си и децата.

Ще говори с Рик много пъти през следващите месеци. Но скоро телефонните линии ще спрат да работят.

Ще ѝ отнеме шест месеца, докато измие къщата от кръвта и се освободи от трупове. Ще намери Дон на кухненския под, устремен към зимника. Сякаш е летял нататък, луд, за да си иска здравия разум от Гари. Малори ще търси Гари. Навсякъде. Но така и няма да открие нито следа от него. Неизменно ще усеща присъствието му. Някъде там. Навън.

Повечето от съквартирантите ще бъдат погребани в полукръг около кладенеца в задния двор. Завинаги ще усеща неравните буци по земята, гробовете, които е изкопала и запълнила със завързани очи, всеки път, когато носи вода с кофите.

Том ще бъде погребан най-близо до къщата. На миниатюрната полянка, където води децата, със завързани очи, за да подишат чист въздух. Мястото, където се надява духът им да е най-свободен.

Ще минат четири години, преди да отговори положително на въпроса дали би могла да замине скоро за мястото, което Рик ѝ описа по телефона. Но сега тя просто мие. Сега просто мие бебетата. И бебетата плачат.

43.

Записаният глас на Том продължава да повтаря едно и също.
Оставя съобщение.

„Шилингам“ 273... Казвам се Том... Казвам се Том. Сигурно си представяте какво облекчение изпитвам да се свържа с телефонния ви секретар...

Превръзката ѝ е все още на сантиметър от затворените ѝ очи.

Вдига ръка и поставя пръстите си върху черния плат. За миг двамата със съществото държат една и съща превръзка. Това същество или негови подобни някога ѝ отнеха Шанън, майка ѝ, баща ѝ, Том. Това същество или негови подобни откраднаха детството на децата ѝ.

В известен смисъл, Малори не се страхува. Те вече ѝ причиниха всичко, което биха могли да ѝ сторят.

— Не — казва, като дърпа плата. — Това си е мое.

За момент не се случва нищо. После нещо я докосва по лицето. Малори прави гримаса. Но това е само гънката, върнала се обратно на мястото си върху носа и слепоочията ѝ.

Ще трябва да отвориш очи.

Вярно е. Записаният глас на Том означава, че е пристигнала до мястото, където според Рик реката се разклонява. Той говори както някога, в хола на къщата, когато обичаше да казва: „Може би не искат да ни наранят. Може би са изненадани от това какво ни причиняват. Това е припокриване, Малори. Нашият свят и техният. Просто случайност. Може би изобщо не им е приятно да ни нараняват“.

Но каквито и да са намеренията им, Малори трябва да отвори очи, въпреки че усеща присъствието на поне едно от съществата.

Беше свидетел как децата ѝ правят невероятни неща. Веднъж, след като разрови телефонния указател, Момчето ѝ съобщи, че е стигнала до страница сто и шеста. Почти позна. И Малори знае, че от сега нататък ще са ѝ нужни подобни изключителни умения.

Движение във водата вляво от тях. Съществото или е изгубило интерес към превръзката на очите ѝ и си тръгва, или изчаква да види

какво ще направи Малори след това.

— Момче? — пита тя и не е нужно да казва повече. Той разбира въпроса ѝ.

В първия момент той мълчи. Слуша. После отговаря.

— Отива си, мамо.

Въпреки далечната птича война и красивия, успокояващ глас на Том, който идва от говорителя, сякаш за момент настъпва тишина. Тишина, извираща от това същество.

Къде е сега?

Лодката, освободена, се носи по течението. Малори знае, че реката пред тях се разклонява. Няма много време.

— Момче — казва с пресъхнало гърло. — Чуваш ли нещо друго?

Момчето мълчи.

— Не, мамо. Не чувам.

— Сигурен ли си? Напълно сигурен?

Тонът ѝ е истеричен. Независимо дали е готова, или не, моментът е дошъл.

— Да, мамо. Пак сме сами.

— Къде отиде съществото?

— Сигурно си е тръгнало.

— В коя посока?

Тишина.

После:

— Зад нас е, мамо.

— Момиче?

— Да. Зад нас е, мамо.

Малори замлъква.

Децата твърдят, че съществото е зад тях.

Ако има нещо, на което да разчита в новия свят, то е, че е обучила добре децата.

Има им доверие. Няма друг изход.

Изравняват се с гласа на Том. Сякаш е в лодката при тях.

После внезапно Малори има чувството, че получава знак. Том е тук. Том е с нея. И затова тя ще оцелее.

Преглъща с усилие.

Изтрива сълзи от устните си.

Поема дълбоко въздух.

И го усеща. Също като онзи път, когато пуснаха Том и Джулс обратно в къщата. Също като онзи път, когато си мислеха, че изпрацат Гари да излезе.

Междинният момент.

Между вземането на решение да отвориш очи и реалното им отваряне.

Малори застава с лице към разклонението и отваря очи.

В първия момент инстинктивно ги присвива. Не заради слънцето, а заради цветовете.

Ахва, вдига ръка към устата си.

Съзнанието ѝ е изпразнено от мисли, тревоги, безпокойства и надежди. Няма думи да обясни какво вижда.

Калейдоскоп. Безкраен. Великолепен.

Виж, Шанън! Онзи облак прилича на Анджела Маркъл от нашия клас!

В стария свят можеше да гледа в двойно по-ярка среда, без да присвива очи. Но сега красотата я наранява.

Може да гледа безкрайно дълго. Със сигурност поне още няколко секунди. Но гласът на Том я подтиква да действа.

Сякаш на забавен каданс, се навежда към източника на гласа и попива всяка дума. Има чувството, че Том е там. Казва ѝ, че е съвсем близо. Малори разбира, че няма как да задържи цветовете, които вижда. Трябва пак да затвори очи. Трябва да се откъсне от това чудо, от този свят.

Затваря ги.

Завръща се в тъмнината, която вече познава толкова добре.

Залавя се да гребе.

Щом стига до втория ръкав от дясно наляво, има чувството, че гребе паралелно с годините. Със спомените. Гребе с онова свое аз, познато ѝ от времето, когато разбра, че е бременна, когато намери Шанън мъртва, когато се отзова на обявата във вестника. Гребе с онова свое аз, познато ѝ от времето, когато пристигна в къщата, когато се запозна със съквартирантите и се съгласи да пуснат Олимпия вътре. Гребе с човека, който беше по време на пристигането на Гари. Гребе със себе си, легнала на хавлиена кърпа на тавана, докато Дон долу е свалял одеялата от прозорците.

Сега е по-силна. По-смела. Съвсем самичка е отгледала две деца в новия свят.

Малори се е променила.

Лодката се залюлява внезапно, щом докосва един от бреговете на ръкава. Малори разбира, че са навлезли в него.

Оттук започва да гребе като човека, който беше, докато живееше сама с децата. Четири години. Тренираше ги. Отглеждаше ги. Опазваше ги от външния свят, който навярно е ставал все по-опасен с всеки изминал ден. Гребе и с Том, и с десетките неща, които той каза, с безбройните неща, които той направи и на които се надяваше, които я вдъхновяваха, окуражаваха я и я караха да вярва, че е по-добре да се изправиш пред лудостта с разработен план, отколкото да стоиш и да чакаш и да я оставиш да те разграби на парчета.

Лодката се движи бързо. Рик спомена, че до мястото с мрежата са едва сто метра.

Малори гребе с човека, който беше, когато се събуди тази сутрин. Човекът, който реши, че мъглата може да скрие нея и децата от някой като Гари, който все още е навън, все още ги наблюдава как се придвижват по реката. Гребе с онова свое аз, което посрещна атаката на вълка. Когато мъжът в лодката полудя. Когато птиците полудяха. И когато съществото, онова, от което се страхува преди всичко, си игра с единствената ѝ форма на защита.

Превръзката на очите.

При мисълта за превръзката и всичко, свързано с нея, Малори чува нещо като гръмка металическа експлозия.

Лодката се блъска в нещо. Малори незабавно проверява дали децата са добре.

Знае, че това е защитната мрежа. Активирали са алармата на Рик.

Малори, с разтуптяно сърце, без да е нужно да гребе повече, вдига глава към небето и крещи. От облекчение. От гняв. От всичко.

— Тук сме — вика силно. — Тук сме!

Чуват движение откъм бреговете. Нещо се движи бързо към тях.

Малори грабва веслата. Има чувството, че ръцете ѝ завинаги ще останат в това положение.

Докато се приготвя, нещо я докосва по ръката.

— Всичко е наред! — казва ѝ глас. — Казвам се Констанс. Спокойно. Аз съм от хората на Рик.

— Очите ти отворени ли са?

— Не. Нося превръзка.

Съзнанието на Малори се изпълва със смътно познати звуци.

Ето така звучи жена. Не е чувала друг женски глас, откакто Олимпия полудя.

— С мен са двете ми деца. Тримата сме.

— Деца ли? — внезапно се оживява Констанс. — Хвани ме за ръката, да ви свалим от лодката. Ще ви заведе в „Тъкър“.

— „Тъкър“ ли? — сепва се Малори.

— Да, ще ти покажа — там живеем. Нашият лагер.

Констанс помага на Малори да изведе първо децата.

Хванали са се здраво за ръце, докато Малори бива издърпана от лодката.

— Ще трябва да ме извиниш, задето нося оръжие — казва свенливо Констанс.

— Оръжие ли?

— Случвало се е алармата да бъде активирана от всякакви животни, сигурно си представяш. Ранена ли си? — пита Констанс.

— Да, ранена съм.

— Имаме лекарства. И лекари.

Устните на Малори се напукват болезнено, докато се усмихва по-широко откогато и да било през последните четири години.

— Лекарства?

— Да. Лекарства, сечива, хартия. Много неща.

Тръгват бавно. Ръката на Малори стиска рамото на Констанс. Не може да върви сама. Децата са се вкопчили в панталона на Малори, следват ги слепешката.

— Две деца — нежно казва Констанс. — Мога само да си представя през какво си минала днес.

Казва днес, но и двете са наясно, че има предвид години.

Изкачват се по хълм и тялото на Малори пулсира от болка. После теренът под краката им се променя внезапно. Бетон. Тротоар. Малори чува звънко почукване.

— Какво е това?

— Звукът ли? — пита Констанс. — Бастун за незрящи. Но вече не ни е нужен. Пристигнахме.

Малори чува енергично почукване по вратата.

Отваря се порта, която звучи като да е огромна и метална, след което Констанс ги въвежда.

Вратата се хлопва зад тях.

Малори помирисва неща, които не е помирисвала от години. Храна. Готвено. Талашит, сякаш нещо се строи. Не само помирисва, но и чува. Басовото боботене на машина. Няколко машини, които работят едновременно. Въздухът се усеща чист и свеж и звукът на разговорите отеква надалеч.

— Вече можете да отворите очи — казва кротко Констанс.

— Не! — вика Малори и стиска здраво Момчето и Момичето. — Не, деца! Първо аз.

Някой се приближава. Мъж.

— Мили боже — казва той. — Наистина ли си ти? Малори?

Тя разпознава монотонния, дрезгав глас. Преди години го чу на другия край на телефонната линия. В продължение на четири дълги години води спорове със себе си дали иска да го чуе пак, или не.

Рик.

Малори дърпа превръзката си и бавно отваря очи, примигва на ослепителната бяла светлина в комплекса.

Намират се в просторно фойе, окъпано в светлина. Толкова е светло, че Малори едва успява да държи очите си отворени. Училището е огромно. С високи тавани със заоблени светлинни тела, които създават усещането, че си навън. До тавана стигат високи стени, осеяни с информационни табла. Работни маси. Витринни шкафове. Няма прозорци, но въздухът се усеща свеж и кристалночист, като навън. Подът е чист и хладен, коридорът е тухлен и много дълъг. Тя се извързва към Рик и щом вижда обруленото му лице, разбира.

Очите му са отворени, но не се спират на нищо конкретно. Полюшкват се в главата му, оцъкдени и сивкави, изгубили блясъка си преди години. Кестенявата му коса е дълга и виси проскубана над ушите, край лявото око се вижда изсветлял белег. Той го попипва неспокойно, сякаш усетил погледа на Малори. Тя забелязва дървения му бастун, очукан и неудобен, пригоден от отчупен клон на дърво.

— Рик — казва тя и придърпва децата по-плътно зад себе си, — ти си сляп.

Рик кима.

— Да, Малори. Мнозина от нас са слепи. Но Констанс вижда толкова добре, колкото и ти. Изминахме дълъг път.

Малори бавно оглежда стените, опитва се да попие всичко. Изписани на ръка плакати бележат напредъка на тяхното възстановяване, листовки изреждат дневните задачи и графика за земеделски дейности, пречистване на водата и медицински прегледи, работата е разпределена.

Погледът ѝ се спира по-нагоре, където с месингови букви, вкопани в тухлена арка, е изписано:

УЧИЛИЩЕ ЗА СЛЕПИ „ДЖЕЙН ТЪКЪР“

— Мъжът... — Рик замлъква. — Човекът от записа... не е с вас, нали?

Малори усеща как пулсът ѝ се забързва и преглъща с усилие.

— Малори? — притеснен се обръща към нея той.

Констанс докосва Рик по рамото и тихичко проронва:

— Не, Рик. Не е с тях.

Малори отстъпва назад, все още вкопчена в децата, приближава се към вратата.

— Мъртъв е — отговаря сковано, докато оглежда залата за други хора. Не им вярва. Все още не.

Рик започва да почуква с бастуна си, приближава се към Малори, протяга ръка към нея.

— Малори, с годините се свързахме с много хора, макар че сигурно са по-малко, отколкото навярно очакваш. Кой може да знае колцина са живи навън? И колцина са с всичкия си? Ти си единствената, която очаквахме да дойде по реката. Това не означава, че никой друг няма да успее, разбира се, но след внимателно премисляне, решихме, че гласът на Том не само ще ти покаже, че си пристигнала, но и ще бъде знак за евентуални непознати, че наблизо има цивилизация, ако се случи да попаднат първо на защитната мрежа. Ако знаех, че той вече не е с теб, щях да настоявам да използваме нещо друго. Моля, приеми извиненията ми.

Тя го изучава внимателно. Гласът му е изпълнен с надежда, едва ли не с оптимизъм. Отдавна не е чувала подобен тембър. Въпреки това лицето му е белязано от стреса и дългото живеене в новите условия не по-малко от нейното.

Съквартирантите изглеждаха по подобен начин тогава, преди години.

Докато Рик и Констанс се впускат в обяснения как функционира лагерът, нивите с картофи и тикви, реколтата от боровинки през лятото, как пречистват дъждовна вода, Малори вижда как зад главата на Рик нещо се размърдва.

Групичка млади жени излизат от една стая, облечени със семпли светлосини дрехи. Почукват с бастуни, разперили ръце пред себе си. Движат се безшумно, като призраци, покрай Малори, и тя усеща как стомахът ѝ се свива, щом вижда хлътналите им като пещери очи. Завива ѝ се свят, прилошава ѝ, има чувството, че ще повърне.

На мястото на очите им зяят огромни тъмни резки.

Малори стиска децата още по-здраво. Те заравят главици в краката ѝ.

Констанс посяга към нея, но Малори се дръпва, като обезумяла се оглежда за превръзката си на пода, влачи децата след себе си.

— Тя ги видя — казва Констанс на Рик. Той кима.

— Стойте далеч от нас! — моли се Малори. — Не ни докосвайте. Не приближавайте. Какво става тук?

Констанс поглежда през рамо и вижда как жените напускат залата. Помещението е празно, чува се само учестеното дишане на Малори и тихите ѝ хлипания.

— Малори — започва Рик, — преди се справяхме така. Налагаше се. Нямахме друг избор. Когато пристигнахме тук, гладувахме. Като забравени заселници в чужда, враждебна страна. Не разполагахме с удобствата, които имаме сега. Нуждаехме се от храна. Затова ловувахме. За жалост, нямахме и охраната, която имаме днес. Една вечер, докато неколцина от нас бяха навън, за да търсят храна, в лагера проникна същество. Загубихме много хора. Една майка, която дотогава беше изключително разумна, обзета от ярост, уби с един замах четири дечица. Бяха ни нужни месеци, докато се възстановим, докато построим наново разрушеното. Заклехме се никога да не поемаме подобен риск. За благо на цялата общност.

Малори поглежда Констанс, която няма белези.

— Не беше въпрос на избор — продължава Рик. — Ослепихме сами себе си с каквото имаме подръка — вилици, кухненски ножове, със собствените си пръсти. Слепотата, Малори, означаваше пълна

защита. Но това беше някога. Днес вече не го правим. Година по-късно осъзнахме, че сме укрепили лагера достатъчно, за да вдигнем този ужасен товар от плещите си. Досега не сме откривали пропуски в охранителната система.

Малори си мисли за Джордж и неговото видео, за провалените експерименти. Спомня си как едва не ослепи собствените си деца в пристъп на жертвено отчаяние.

Констанс вижда. Не е спяла. Ако преди четири години беше намерила смелост, мисли си Малори, кой знае какво би се случило с теб. С децата.

Рик се обляга на Констанс за подкрепа.

— Ако беше живяла с нас, щеше да разбереш.

Малори е уплашена. Но разбира. И в отчаянието си иска да вярва на тези хора. Исква да повярва, че е довела децата си на по-добро място.

Обръща се и вижда отражението си в един прозорец. Не прилича много на жената, която беше някога, докато оглеждаше плоския си корем в банята, а Шанън ѝ крещеше да чуе новините по телевизията от другата стая. Сега косата ѝ е рядка, без блясък, наслоена с мръсотия и попила кръвта на незнаен брой птици. Скалпът ѝ, раздразнен и червен, се провижда на петна. Тялото ѝ е измършавяло. Чертите на лицето ѝ са променени — деликатните овали са изместени от остри и ръбати чупки, кожата ѝ е затлачена с мръсотия и с нездрав вид. Лекичко отваря уста и отвътре се показва счупен зъб. Сигурно е станало, когато загуби съзнание в реката. Тялото ѝ е нацапано с кръв, насинено и бледо. Дълбоката рана от вълка белязва подутата ѝ ръка. Въпреки всичко вижда, че в жената в огледалото нещо ври и кипи. Същият огън, който я поддържаше четири и половина години, който ѝ налагаше да оцелее, който я заставяше да търси по-добър живот за децата си.

Изтощена, отървала се от къщата, отървала се от реката, Малори се свлича на колене. Маха превръзките от очите на децата. Те примигват и се напрягат на ярката светлина. Момчето и Момичето зяпват, изпълнени със страхопочитание, стихнали и несигурни какво да правят. Не разбират къде са и поглеждат Малори за указания. Никога не са виждали друго място, освен къщата.

Никой от двамата не плаче. Никой от двамата не се оплаква. Гледат Рик, слушат.

— Както казах — внимателно продължава Рик, — тук имаме възможност да правим много неща. Лагерът е много по-голям, отколкото предполага тази зала. Отглеждаме сами всичката си храна и успяхме да хванем няколко животни. Имаме кокошки за пресни яйца, крава за мляко и две кози, които съумяхме да развъдим. Някой ден в близко бъдеще се надяваме да отидем да хванем още животни, да изградим малка ферма.

Тя диша дълбоко и за пръв път поглежда Рик с надежда.

Кози, мисли си. Нещо различно от риба, децата никога не са виждали живо животно.

— В „Тъкър“ сме напълно самодостатъчни — имаме медицински екип, който работи за рехабилитацията на слепите. Тук ще намериш покой, Малори. Аз намирам всеки ден.

— А вие двамата — коленичи пред децата Констанс. — Как се казвате?

Сякаш този въпрос за пръв път изниква пред Малори. Изведнъж в живота ѝ се отваря място за луксове като имена.

— Нейното име — поставя окървавената си ръка на главата на Момичето, — е Олимпия.

Момичето бързо поглежда Малори. Изчервява се. Харесва ѝ.

— А това — притиска Момчето към себе си, — е Том.

Той се усмихва, свенлив и щастлив.

Паднала на колене, Малори прегръща децата си и плаче с горещи сълзи, които ѝ действат по-благоотворно от всеки смях досега.

Облекчение.

Сълзите ѝ се леят свободно, кротко, докато си мисли за съквартирантите — как с общи усилия носеха вода от кладенеца, как спяха на пода в хола, как обсъждаха новия свят. Вижда Шанън как се смее, докато оприличава облаците на форми и фигури, преизпълнена с топлина и нежност, безумно влюбена в Малори.

Мисли си за Том. Мисълта ѝ работи трескаво, както винаги, решава проблеми. Няма миг покой.

Мисли си за любовта си към живота.

В далечината, в другия край на дългия училищен коридор, от различни стаи наизлизат хора. Рик вдига ръка на рамото на Констанс, щом тръгват да влизат по-навътре в училищната сграда. Сякаш цялото място се съобразява и иска да осигури на Малори и децата ѝ малко

лично време. Сякаш всеки и всичко разбира, че най-накрая тримата са на сигурно място.

На по-сигурно място.

Докато прегръща децата си, Малори има чувството, че къщата и реката са просто две илюзорни места, изгубени някъде в безкрайността.

Докато тук, на новото място, те не са толкова изгубени.

Не са сами.

Издание:

Автор: Джош Малерман

Заглавие: Кутия за птици

Преводач: Невена Дишлиева-Кръстева

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: „Deja Book“; Сиела Норма АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Алианс Принт

Отговорен редактор: Благой Иванов; Христо Блажев

Редактор: Ива Колева

Художник: Живко Петров

Коректор: Ива Колева

ISBN: 978-954-28-1714-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3566>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.